SHIRLEY WARREN

Dincolo de stele

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ANCA MORĂRESCU
ALCRIS

Capitolul 1

Ziua de lucru se sfârşise şi, în ciuda faptului că se simţea obosită, atât fizic, cât şi psihic, Jill a urcat totuşi dealul ca să vadă apusul soarelui pe tărâm african.

Atâta culoare! Oare mai exista ceva pe lumea asta care să-ţi taie respiraţia într-un mod atât de dramatic? Tăiat pe jumătate de orizontul purpuriu, globul roşu de foc se scufunda într-o flacără de lumină. În timp ce privea, focul şi flacăra s-au topit într-un nor de culoarea chihlimbarului şi în câteva minute a devenit o simplă roşeaţă care s-a răspândit în liniştea amurgului.

Jill a privit spre casa fratelui său, aflată în Valea râului Batuwa, ascunsă printre sălcii.

Cu acoperiş din tablă şi pereţi albi, nu inspira nimic văzută din afară, dar ascundea un cămin iubitor şi confortabil, căminul în care fratele său şi soţia acestuia o aduseseră după moartea tragică a tatălui lor într-un accident.

O mişcare i-a atras atenţia; erau băştinaşii care, după o zi de muncă, părăseau lanurile de soia şi porumb ca să se ducă acasă, unde îi aşteptau nevestele lor.

Privirea i-a revenit la apus; a privit perdeaua de dantelă roză şi portocalie care căpătase o nuanţă purpurie, în timp ce forma un arc fin pe cerul sidefiu de seară.

Tăcerea domnea peste câmpia amorţită. Şi-a întors capul abia dându-şi seama ce face şi ochii au întâlnit pădurea tânără şi deasă care sălăşluia de-a lungul umbrelor mov şi indigo rămase după izbucnirea de lumină de la apus. În stânga acestei păduri, se afla o vilă albă cu ferestre bleu, un cămin luxos cu etaj şi cu o frumoasă boltă de viţă-de-vie care dădea un aspect impunător aşezării. În spate, avea o terasă şi o grădină, cu o alee străjuită de arbori falnici. Tufişurile bine îngrijite şi penuria de plante exotice constituiau un paradis al bunului-gust.

Jill a oftat uşor. Ce bine era când familia Fenwick locuia acolo. Erau întotdeauna atât de prietenoşi şi dornici să fie vizitaţi şi mereu gata să dea o mână de ajutor acolo unde era nevoie! Nici pe departe nu semănau cu Dean Lester, care cu trei luni în urmă venise la Nyala Mount ca să se ocupe de cultura bambusului.

Fruntea i s-a încreţit în timp ce încerca să vadă casa lui Dean, care însă era prea departe de locul unde se afla ea – la jumătate de milă, de-a lungul străzii care ducea la Breysburg. Acesta era cel mai apropiat oraş, aflat la o distanţă de paisprezece mile de Ferma Bangali, casa lui Bob şi a Luciei, care erau fratele şi cumnata ei. S-a încruntat doar gândindu-se la Dean Lester... înalt, cu mâini mari, debordând siguranţă de sine şi obsedat de propria măreţie. Sarcastic, cinic, dispreţuitor, era un om imposibil de agreat. Întorcându-se acasă, Jill îşi găsi pe terasă fratele, care se relaxa într-un scaun de trestie şi fuma liniştit o pipă.

— Ai avut o plimbare plăcută?

În timp ce o întreba îi trase un scaun pe care Jill se aşeză.

— Am fost în vârful colinei ca să văd apusul.

— Îl vezi foarte bine şi de aici, i-a spus fratele său, zâmbind.

— E adevărat, a încuviinţat Jill, dar mi se pare că mai mereu reuşeşti să obţii o privelişte mai frumoasă atunci când te caţeri pe ceva. Culorile acestei ţări sunt încântătoare! Sunt atât de minunate, încât uneori parcă îţi taie respiraţia.

— Se vede că încă nu te-ai obişnuit cu frumuseţea locurilor de aici. Trecuseră aproape douăsprezece luni de când Bob şi Lucie, după ce s-au ocupat de toate detaliile de după înmormântare, o aduseseră pe Jill cu ei, în Africa de Sud.

Trăise timp de cinci ani singură cu tatăl său, de când Bob se căsătorise cu o sud-africană şi se hotărâse să se stabilească în ţara ei. În timp, au reuşit să cumpere Ferma

Bangali, pentru care şi-au folosit toate economiile, aşa că încă se mai chinuiau să se pună pe picioare. Între Jill şi tatăl său a existat întotdeauna o frumoasă relaţie de prietenie; lucrau în acelaşi birou, iar acasă făceau treburile împreună, mergeau la cumpărături sau grădinăreau. Aşa că era normal ca Jill să se simtă distrusă de moartea lui neaşteptată şi din acest motiv, nu s-a împotrivit în niciun fel când viitorul i-a fost rapid şi eficient aranjat de fratele său. S-a lăsat purtată spre Africa, abia gândindu-se că o dată trezită din durerea pe care o simţea acum, probabil va regreta lipsa ei de implicare şi totalul abandon în faţa destinului deja hotărât pentru ea de către altcineva. Oricum, acela a fost singurul moment când i-a trecut prin minte acea urmă de regret, pentru că în noul cămin se simţea la fel de fericită cum fusese cu tatăl său. Încă din prima clipă, Bob şi Lucie au fost pe deplin înţelegători, n-au comentat niciodată când Jill îşi lăsa treaba neterminată şi pleca să hoinărească prin pădure. Asta se întâmpla în primele sale zile la fermă, când o năpădeau tristeţea şi dorul de tatăl său şi de casa unde locuiau împreună. Chiar când avea de lucru, avea grijă de păsări sau gătea, simţea dintr-odată că trebuie să plece de una singură, să rememoreze trecutul, când era stăpâna propriei case, făcând ce schimbări voia – pentru că-i plăcea întotdeauna să schimbe decoraţiile din bucătărie, să aducă îmbunătăţiri moderne mobilei sau să mute ornamentele dintr-o cameră în alta.

Când se întorcea din peregrinările sale, îşi privea cu vinovăţie fratele şi cumnata, însă ei nu-i reproşau niciodată nimic, doar îi zâmbeau şi o anunţau că masa e gata sau că vreun membru al familiei Fenwick a sunat să-i invite pe toţi trei la cină. Erau într-adevăr atât de înţelegători, încât datorită acestui fapt şi pentru că-i erau tare simpatici, Jill şi-a revenit mai repede decât credea că ar fi fost posibil.

Încetul cu încetul, a fost introdusă în viaţa socială din

Breysburg, fiind dusă la club şi la baluri. Venea întotdeauna însoţită de fratele şi de cumnata ei când vreun vecin organiza vreun grătar sau vreo cină festivă, aşa că îşi făcuse destule cunoştinţe. Astfel l-a cunoscut pe Patrick Mason, fiul proprietarului Fermei Wybumfold. Nu era nimic serios între ei; erau doar prieteni buni şi amândoi se amuzau copios pe seama bârfelor pe care le stârnea ieşirea lor împreună în oraş. Se întâlneau când se întâmpla ca Jill să se ducă în oraş pentru cumpărături şi trecea pe la biroul lui Patrick, iar dacă acesta putea pleca, luau prânzul împreună. Apoi el îi căra bagajele la maşină şi mai mereu Patrick o întreba:

— Cât de departe au mers lucrurile? Ne-au şi logodit?

O tuse uşoară o trezi pe Jill din gândurile sale şi-i zâmbi afectuos fratelui său.

— Scuză-mă. Îmi zburau gândurile aiurea.

Ştia că Bob îi accepta versiunea pe care o alegea ea şi n-o mai sâcâia cu întrebările.

Şi Lucie era la fel. O aşteptau pe ea să se confeseze şi erau interesaţi doar atunci când trebuia să fie, iar când o vedeau că nu are chef să le comunice ceva, o lăsau în pace.

— Parcă mă întrebai dacă nu m-am obişnuit încă aici, reluă Jill conversaţia cu fratele său. Sper să nu mă obişnuiesc niciodată atât de mult încât să nu mai pot să-i apreciez frumuseţea.

— Mă bucur că-ţi place aici, Jill. Lucie şi cu mine am avut la un moment dat remuşcări că te-am adus aici. Nu ştiam dacă-ţi va fi bine.

— Dar nu m-aţi adus voi. Am ales singură să vin, a protestat Jill.

— E frumos din partea ta că spui asta, dar nu ăsta-i adevărul. Nu ştiai ce făceai şi a fost un noroc faptul că lucrurile au ieşit bine. Ne-am făcut griji la un moment dat, când parcă nu-ţi găseai locul aici. Şi ne gândeam cu groază că o să vrei să te întorci înapoi în Anglia, unde n-ai nici

măcar unde sta.

— Ei bine, uite că m-am adaptat, aşa că aţi făcut bine că m-aţi luat cu voi.

Simţea că începe să se emoţioneze, aşa că încheie simplu: mulţumesc că m-ai adus aici, Bob.

— Poate cândva sfârşeşti şi tu cu mulţumirile, îi spuse fratele său încruntat. Ce ar fi fost mai firesc decât ca Lucie şi cu mine să te luăm aici cu noi când a murit tata? Şi uite cât ne ajuţi! Faci curăţenie, găteşti, ai grijă de păsări, şi chiar conduci tractorul când e nevoie.

— Dar mie îmi place tot ce fac, mai ales când conduc tractorul în bătaia soarelui, fără trafic, fără să mă grăbesc şi fără nimeni care să-mi spună ce să fac, sau să comenteze atunci când vreau să mă odihnesc.

— Îţi place să fii propria ta şefă, indiferent de loc, nu-i aşa? încuviinţă Bob. Şi mie-mi place lucrul ăsta, să ştii. Îmi place că atunci când mă plictisesc, pot da uneltele la o parte să fac altceva.

— Munca te răsplăteşte mereu, adăugă Jill visătoare, privind câmpul arat de ea cu câteva ore în urmă. Îmi place să privesc ce am realizat, mai ales când am curăţat pământul de buruieni sau de alte gunoaie. Nu mă voi mai întoarce niciodată la birou. Dacă tu sau Lucie mă veţi da vreodată afară, o să-mi caut de lucru la o altă fermă.

— Să te dăm afară? Ştii că aşa ceva e imposibil.

— Mă gândeam zilele trecute ce voi face când veţi avea copii.

— Tot va fi o cameră şi pentru tine.

— Da, ar putea fi posibil.

Privirea i s-a îndreptat către Bob. Îşi dorea de mult timp ca el şi Lucie să aibă şi ei copii; i-ar fi plăcut tare mult să fie mătuşă. Într-o zi, Jill şi-a întrebat cumnata de ce nu vrea să devină mamă, iar răspunsul ei a fost:

— De ce nu te măriţi ca să-ţi faci copiii tăi, din moment ce-ţi plac atât de mult?

Însă Jill nu se gândise niciodată la măritiş. Încă nu întâlnise omul cu care să vrea să-şi petreacă tot restul vieţii. Tatăl ei obişnuia să-i spună că are o fire tare dificilă când după două-trei întâlniri deja îşi părăsea partenerul. Jill era însă de părere că mai bine e dificilă, decât să facă vreo greşeală. Acum, la douăzeci şi patru de ani ai săi, deja se resemnase cu ideea că va rămâne fată bătrână, pentru că i se părea imposibil să-şi găsească perechea aici, în sălbăticie. Şi, aşa cum mai spusese deja, nu va părăsi niciodată ferma.

— Iar visezi.

Vocea lui Bob i-a întrerupt gândurile, acaparând până şi zumzetele greierilor şi a altor insecte din grădină.

— Trebuie să mă duc să fac un duş. Ai cumva nevoie de baie câteva minute?

— Nu, poţi să te duci.

A urmărit-o când s-a ridicat. Avea tricoul murdar de noroi şi transpiraţie şi o pălărie cu boruri largi împinsă pe creştetul capului care lăsa să i se vadă părul decolorat de soare care-i acoperea fruntea înaltă şi senină. Culoarea naturală a părului ei era castaniu deschis, însă de când venise în Transvaal îl purta destul de scurt, cu breton şi puţin ondulat la margini. Avea pometii înalţi, o piele aurie şi curată, iar ochii, de un cafeniu delicat, mari şi credincioşi că ai unui câine devotat, aşa cum obişnuia s-o tachineze tatăl său.

— N-o să stau mult. Cam zece minute, promise Jill în timp ce se îndrepta spre baie.

— Nu trebuie să te grăbeşti. Poţi sta chiar mai mult. Trebuie să te relaxezi, ca să-ţi scoţi oboseala din corp.

— Nu mă dor oasele, stai liniştit. Reumatismul să mai aştepte. Bunadispoziţie a surorii sale l-a înviorat şi pe Bob. Auzindu-l, a apărut şi Lucie cu faţa ei delicată şi îmbujorată şi cu un şorţ nostim legat în talie.

— Ce făceaţi? întrebă ea cu o severitate prefăcută. Nu

puteţi să vă faceţi şi voi utili? Oare nu vă gândiţi şi la biata de mine că trebuie să trudesc în bucătărie ca să vă pregătesc vouă cina? Bob, ai face bine să vii să mă ajuţi. Iar tu, Jill, ce ai de gând să faci?

— Mă duc să fac o baie! Dar sunt sigură că Bob e dornic să te ajute. Jill trecu pe lângă cumnata ei şi se repezi spre baie, râzând de faţa posomorâtă a fratelui său.

Cât de frumoasă era viaţa! gândea ea după câteva minute, scufundată toată în cada cu apă fierbinte. Sunt mereu atâtea de făcut, încât niciodată n-ai cum să te plictiseşti. Se afla într-o companie plăcută, putea oricând să-şi ia o zi liberă să se odihnească sau, pentru varietate, să plece în oraş la cumpărături. Imaginea lui Patrick i-a apărut în minte. Avea mai puţin de douăzeci şi cinci de ani şi era tare nostim, reuşind s-o bine-dispună pe Jill, chiar şi când aceasta nu era în toane bune. Lua viaţa ca pe o glumă şi găsea motive de bucurie, chiar şi atunci când nu existau; râdea mult şi făcea pe toată lumea să zâmbească. Împotriva voinţei sale, în gând i-a apărut şi imaginea lui Dean Lester, cultivatorul de bambus. Îl cunoscuse la Springbok Club, în Breysburg, prin intermediul fratelui său, care, la rândul său, îl întâlnise la o săptămână după ce Dean sosise în Africa de Sud, când a venit la Ferma Bangali să-şi cunoască vecinii. Jill nu era acasă, aşa că nu l-a văzut atunci, însă atât Bob, cât şi Lucie, au spus despre el că este un bărbat foarte drăguţ şi că abia aşteptau să-l revadă la balul la care mergeau în seara aceea.

— Este, fără îndoială, foarte fermecător, a spus Lucie. Şi foarte frumos.

Ignorându-i afirmaţia, Bob a adăugat:

— E foarte săritor. A spus că ne va ajuta cu orice vom avea nevoie. Cred că atunci când vom ajunge să-l cunoaştem, ne vom înţelege foarte bine cu el.

În seara balului, Jill purta o rochie lungă, din mătase, pe care şi-o cumpărase cu câteva zile înainte de moartea

tatălui său şi pe care o purtase, de atunci, doar la ocazii speciale. După cum spunea Lucie, arăta de milioane.

— Nu-i aşa că te simţi de parc-ai fi deasupra tuturor în ea? a întrebat-o ea pe Jill în timp ce aceasta se privea în oglinda din dormitor.

— Să ştii că de fapt chiar aşa mă şi simt, răspunse Jill în timp ce-şi dădea cu parfum. Însă mi-aş dori tare mult ca şi părul să mi se aşeze la fel de bine.

— Dar e drăguţ aşa. Îţi dă un aer senin şi te întinereşte cu cinci ani. Jill s-a întors cu faţa spre Lucie.

— Hai, spune-mi, de cât ai nevoie? şi înainte ca Lucie să adauge ceva, Jill continuă: Să ştii că n-ai noroc azi. Am fost la cumpărături în oraş şi am cheltuit mulţi bani pe pantofii ăştia argintii, pe lenjerie şi pe pudră. Aşa că sunt lefteră până săptămâna viitoare.

Lucie izbucni în râs.

— Sunteţi gata, fetelor? Bob le-a strigat când a devenit nerăbdător şi, după mai puţin de o oră, i-o prezenta pe Jill vecinului lor.

Fata nu-şi amintea dacă mai existase vreo situaţie în viaţa ei când să i se fi întâmplat să displacă pe cineva la prima vedere, aşa cum i s-a întâmplat cu Dean Lester. Nu i-au plăcut manierele lui şi nici purtarea arogantă; nu i-a plăcut cercelul pe care-l avea în ureche; şi nu i-au plăcut nici ochii lui verzi şi pătrunzători cu care parcă o străpungea, reuşind să vadă chiar şi ce nu ar trebui. Când a dat mâna cu el, au durut-o degetele, lucru care nu i se părea deloc necesar, pentru că un bărbat ar trebui să fie conştient de propria putere. Buzele i-au dat impresia unui om cu o fire senzuală evidentă, iar maxilarul încordat denota neînduplecare şi hotărâre.

Când au dansat, nu i s-a părut deloc preocupat să poarte o conversaţie cu ea, aşa că Jill credea că Dean nu e în general preocupat de femei. Dar cel mai ciudat lucru, era că nu şi-l putea închipui îndrăgostit. Pe toată durata

dansului, s-a simţit tare jignită pentru că i se părea că a dansat cu ea din obligaţie, fiindcă se tot uita după un bărbat de la bar cu care probabil că abia aştepta să vorbească. Ea era vecina lui şi simţea că merită să fie tratată cu mai mult respect. Jill îşi dorea din tot sufletul ca Patrick să nu fi fost plecat în concediu, pentru că astfel, Dean Lester n-ar mai fi putut s-o invite la dans.

Mai târziu, cei doi s-au întâlnit la bufet; ea nu-şi pusese mâncare în farfurie, pentru că nu prea îi era foame. Aşa că după ce a văzut aperitivele de pe toată masa, a luat-o de la coadă, încercând să aleagă totuşi ceva.

— Ce s-a întâmplat? Nu găseşti nimic pe gustul tău?

Jill s-a uitat la faţa lui Dean Lester – o faţă cu trăsături frumoase, arsă de soare, cu pomeţi proeminenţi şi o gură cu dinţi strălucitori, care-şi reţinea un zâmbet amuzat. Ochii verzi îi reflectau şi ei amuzamentul, însă aveau şi o notă de cinism care-i scădea din atracţie.

— Nu mi-era gândul la mâncare. Aveam altele în minte, spuse ea cu o politeţe rece.

— Aşa să fie?

Trupul lui masculin şi provocator era mult prea aproape, aşa că Jill se trase înapoi.

— Cam la ce te gândeai?

Vorbea sacadat şi punea accent doar pe ceea ce i se părea lui important, iar Jill trebuia să recunoască faptul că avea o voce extrem de senzuală, dar era de părere că l-ar fi plăcut mai mult dacă n-ar fi fost atât de sigur pe el.

Surprinsă de întrebarea lui, a ridicat din umeri, răspunzând indiferentă.

— Nu era nimic important.

Şi continuă să se concentreze pe mâncare, servindu-se cu aperitive. Ştia că l-a cam repezit, dar nu-l putea suferi. Bob şi Lucie l-au plăcut din prima clipă şi datorită lor, Jill n-a vrut să-l antipatizeze tot din prima clipă. Însă, atunci când i-a fost prezentat, n-a văzut decât un bărbat cu ochi

strălucitori în care se reflecta o lumină care i-a displăcut de la început. A încercat să-şi afişeze superioritatea încă din primele momente. Oare de ce nu putea fi şi el un om normal, în loc să se comporte ca un rege?

După cele câteva secunde cât a vorbit cu Dean, acesta şi dispăruse. Jill a fost neliniştită toată seara, gândind că e posibil ca bărbatul să nu mai treacă pe la Ferma Bangali, ceea ce le-ar da sigur de gândit lui Bob şi lui Lucie şi ea va trebui atunci să le spună că-l înfruntase cu obrăznicie. Şi mai ştia şi că aceştia se vor supăra şi nu-i vor spune nimic în faţă, dar vor discuta în absenţa ei despre ceea ce făcuse.

Oricum, nu era nimic de făcut şi, din fericire pentru ea, Dean a continuat să vină la fermă. De fapt, chiar a sunat la câteva zile, ca să le ofere nişte puieţi cu care el nu mai avea ce face şi să-i dea lui Bob şi nişte pomişori ca să-şi completeze livada. Dacă ar fi fost după ea, Jill ar fi refuzat cu siguranţă aceste cadouri, însă fratele său le-a primit foarte bucuros, necontenind cu mulţumirile. În timpul vizitei, Dean aproape că nici n-a privit-o pe Jill, iar la plecare a dat din cap în direcţia ei, fără un cuvânt. În schimb, i-a invitat pe toţi la Nyala Mount la cină şi, deşi Jill ar fi preferat să rămână acasă, n-a putut găsi nicio scuză acceptabilă. Şi încă o dată, a fost tratată cu indiferenţă de gazda sa.

Astfel a trecut timpul de atunci, fiecare tratând cu răceală pe celălalt şi cu nimic mai mult.

Reuşeau într-un mod miraculos să facă acest lucru fără ca Bob şi Lucie să-şi dea seama ce se petrecea între ei.

— Jill, n-am spus că poţi să adormi acolo! s-a auzit vocea lui Bob şi Jill sări în grabă din cadă.

— Scuze! spuse ea zâmbind, în timp ce se îndrepta spre dormitor. Iar visam cu ochii deschişi.

— Dacă n-aş şti că e imposibil, aş putea jura că eşti îndrăgostită!

A râs puţin şi a mers mai departe, bucurându-se mai mult că Bob n-a cuplat-o şi el cu Patrick Mason.

Încă de la început, Bob a insistat ca Lucie şi Jill să aibă fiecare câte o zi liberă pe săptămână; ziua următoare era a lui Jill şi fata avea de gând ca după miculdejun să plece să călărească de-a lungul râului. Aşa că în dimineaţa următoare şi-a luat nişte sandvişuri la pachet, în caz că avea să întârzie dacă va găsi cumva vreun loc mirific, încă nedescoperit, unde să lenevească. Asta era particularitatea locului; surprizele existau la fiecare pas. Deja descoperise câteva locuri încântătoare şi de câte ori avea timp, se ducea să le viziteze. Oricum, azi avea de gând să exploreze, aşa că înainta cântând pe Jacky, iapa pe care, cu un an în urmă, i-o făcuse cadou Bob soţiei sale cu ocazia celor douăzeci şi opt de ani împliniţi.

Soarele era deja pe cer, o ceaţă uşoară atingea vârful muntelui, iar cerul părea un baldachin strălucitor de un albastru închis. Jill a oftat mulţumită şi a dat pinteni calului. Angajaţii lui Bob munceau din greu pe câmp, supravegheaţi de mâna dreaptă a lui Bob – Dick Reynolds – şi chiar de Bob însuşi. Amândoi i-au făcut cu mâna lui Jill când au văzut-o sus pe deal şi ea le-a răspuns la rândul ei. Viaţa era frumoasă, se gândea ea, mai ales când avea un frate şi o cumnată atât de buni şi de înţelegători, care nu au ezitat să-i ofere o casă atunci când a avut nevoie.

Oamenii de pe câmp au început să dispară din câmpul vizual al lui Jill, iar fata se simţea de parcă toată lumea era a ei. Peste râu, pădurea era întunecată; briza mişca frunzele copacilor care păreau că se pregătesc de furtună.

Mai departe puţin de malul vestic, era o poieniţă cu flori albăstrui şi violete, verzi şi galbene. Vegetaţia se întindea de-a lungul râului, unele până la pădure, altele până la apă; orhidee, clopoţei, ciulini şi gladiole... Atâta culoare, se gândea Jill, iar ochii îi erau pregătiţi să privească tot, să aprecieze toată frumuseţea la adevărata valoare, iar simţurile gata să absoarbă această minunăţie a naturii. A călătorit de-a lungul râului fără să-şi dea seama când a

zburat timpul.

La un moment dat a descălecat şi s-a aşezat într-o poieniţă, lângă râu, unde creştea o vegetaţie luxuriantă care făcea locul să pară o junglă în miniatură. Copacii erau înalţi, cu plante căţărătoare pe margini, într-o continuă luptă pentru lumină; păsări cu penaj multicolor zburau de colo-colo şi ciripeau fericite, întrerupte din când în când de zgomotul maimuţelor nebunatice care se agitau de pe o creangă pe alta. Jill şi-a scos sticla, şi-a turnat cafea într-un pahar, şi în timp ce o savura liniştită, a auzit un fâşâit care a făcut-o să întoarcă repede capul. Dean Lester se afla pe celălalt mal al râului şi-i făcea cu mâna. A descălecat şi, în timp ce o privea, Jill deja se gândea să scornească un motiv ca să plece. Însă, pentru început, putea măcar să-l salute.

— Bună dimineaţa, domnule Lester!

— Bună dimineaţa, domnişoară Sharman! Să înţeleg că este ziua ta liberă? o întrebă în timp ce-şi lega calul de un copac. Jill n-avea chef să poarte o conversaţie peste râu. Dar bărbatul deja se îndrepta spre un loc unde albia era mai îngustă, dar nu atât de îngustă încât să poată fi trecută de oricine, şi Jill îl privi fascinată cum face o săritură incredibilă şi ajunge pe cealaltă parte a râului. Dean, văzându-i expresia feţei, nu s-a putut abţine de la comentariu:

— Oare greşesc, sau chiar sperai să aterizez în râu?

Dintr-odată, obrajii lui Jill au luat foc; se simţea luată prin surprindere de buna interpretare a gândurilor ei. Abia de şi-a dat seama că a vrut pentru o clipă ca Dean să cadă în apă. Ei, poate o fi nutrit o dorinţă ascunsă... şi poate chiar s-ar fi bucurat, considerându-i neîndemânarea ca pe o dulce răzbunare. Însă în loc de toate astea, el a făcut un salt graţios care, chiar şi pe ea, care nu-l suferea, a lăsat-o cu gura căscată. Afurisită creatură! gândi Jill. Şi-acum, era ea cea care murea de ruşine.

— De ce să-mi doresc aşa ceva? a replicat ea ridicându-şi

capul indignată, ceea ce a adus o strălucire ironică în verdele pătrunzător al ochilor lui Dean.

Răspunsul lui a venit după câteva momente în carea a privit-o amuzat.

— Oare poţi să recunoşti că ai fi vrut să nu vin la tine? Sau poate te-ai fi bucurat mai mult dacă nu mi-aş fi calculat bine distanţa şi aş fi sărit direct în apă? Lui Jill i s-a înroşit de data asta toată faţa, ceea ce a fost un prilej de amuzament pentru Dean.

— Să ştii, domnişoară, pot sări foarte uşor la peste doi metri. E un astfel de loc mai lat chiar în josul râului şi pe acela îl sar destul de des.

— Serios? Şi chiar l-ai măsurat? întrebă fata cu acreală în glas.

— Da, pentru că niciunul dintre angajaţii mei nu l-a putut sări, spuse el mai mult pentru sine privind distanţa care îi despărţea. Te deranjează cumva prezenţa mea? Pentru că m-am gândit să mă aşez, adăugă el pe un ton plin de sarcasm.

Jill şi-a ridicat capul, sperând ca briza s-o mai răcorească.

— Nu e locul meu, a zis ea.

— Ştiu foarte bine asta.

Jill simţi furnicături pe şira spinării.

— E cumva al tău?

— Ei, bine, da. Scuză-mă că-ţi spun, adăugă el cu un zâmbet arogant. Se simţea tare bine în situaţia asta.

— N-am ştiut, murmură ea cu voce scăzută.

— Dacă ai fi ştiut, n-ai fi venit, constată el şi zâmbetul îi dispăru; ochii îi deveniră de gheaţă. Spune-mi, continuă el, ce nu-ţi place la mine?

Jill nu se aştepta la o întrebare atât de directă. Ce ar trebui să răspundă? Sau cât de frumos ar putea să-i spună, ca să nu-l supere, că-l considera un îngâmfat, un arogant şi un nesuferit, că mândria lui o enerva, iar aerul superior pe care-l afişa, îi făcea sângele să fiarbă. Dar în loc de toate

astea, a fost diplomată şi i-a spus că habar n-avea cum a ajuns la o asemenea concluzie. Ca răspuns, el a făcut un gest care-i trăda nerăbdarea de a afla adevărul, apropiindu-se şi mai mult de ea. Jill trebuia să admită că era un bărbat extrem de atrăgător şi era convinsă că a atras multe priviri la viaţa lui.

— Eşti sigură că-mi spui adevărul? o întrebă el într-un sfârşit.

Jill a înghiţit, a luat o gură de cafea, după care a înghiţit din nou. Era tulburată şi, deşi îi era greu să recunoască, se simţea copleşită că avea o aşa companie într-un loc atât de retras. Era prima oară când se întâlneau singuri; era şi prima oară când lui îi era greu să poarte o conversaţie cu ea – asta dacă acest schimb de replici putea fi numit conversaţie – pentru că de obicei răceala pe care o afişa Jill îl făcea să stea departe de ea.

Încerca s-o deruteze cu întrebările, însă ea, negăsind niciun răspuns care să nu-l jignească, evită să-i răspundă.

— Te reţin cumva din muncă, domnule Lester? Oare de ce n-o lăsa în pace şi nu pleca pur şi simplu?

— Nu. O să mă aşez aici, răspunse el sec, lucru care o irită şi mai mult pe Jill.

— Am vrut să aflu dacă lucrai înainte să vii aici.

Politeţea o îndemna să-i ofere şi lui cafea, însă nu avea alt pahar.

— Da, cercetam. Curăţ locul de acolo ca să plantez nişte portocali. Jill a privit în direcţia arătată de el, reţinându-şi protestul. Dean avea tot dreptul să facă tot ce dorea pe pământurile lui, chiar dacă asta însemna să distrugă această vegetaţie luxuriantă care ei îi plăcea atât de mult.

— Te-am întrebat un lucru, domnişoară Sharman. De ce eviţi să-mi răspunzi?

— Eu… Care era întrebarea?

— O s-o repet.

Şi asta a şi făcut, distrugându-i speranţa că subiectul ar

putea fi încheiat aşa uşor.

— Ce nu-mi place la tine?, a repetat ea, mai mult pentru sine. Când am dat eu asta de înţeles? Şi gândul îi fugi la fratele şi la cumnata ei, care ar fi tare supăraţi dacă ea şi cu Dean nu s-ar înţelege.

— M-ai displăcut încă din prima clipă când ne-am cunoscut şi dacă ai fi sinceră, ai putea recunoaşte acest lucru şi n-ai mai încerca atâta să eviţi adevărul.

Ea n-a zis nimic şi atunci el i-a adăugat:

— Sau eşti prea laşă ca să-mi răspunzi?

— Mă faci să mă simt prost, domnule Lester, a roşit ea, furioasă mai mult pe ea, pentru că nu putea să găsească un răspuns potrivit care să pună punct acestei conversaţii.

— Mă bucur. Faptul că ai arătat că nu-ţi plac deloc, e un lucru nou pentru mine, aşa că trebuie să-ţi cer o explicaţie.

„Să-ţi cer…” Cum putea să folosească o asemenea expresie? Oricum, pentru că nu mai voia să continue conversaţia, fiindcă risca să-l jignească şi mai mult, Jill rosti singurul lucru pe care îl putea spune.

— Îmi cer scuze, domnule Lester dacă am lăsat această impresie. Te rog să mă ierţi.

— Să înţeleg că încerci să fii diplomată lăsând la o parte sinceritatea. Zâmbetul arogant i-a revenit în privire şi pe buze, mai mult pentru scuzele pe care era şi el dator să le prezinte. Dacă nu erau la mijloc Bob şi Lucie, mi-ai fi spus verde-n faţă ce crezi despre mine. Jill s-a enervat. Şi-a pus jos paharul gol şi s-a uitat la el.

— Dacă tot vrei să vorbim deschis, domnule Lester, atunci cred că te pot întreba de ce nici tu nu m-ai plăcut de la început?

Înainte ca ea să-şi termine fraza, el scutură din cap, enervat.

— Nu-mi evita întrebarea încercând să dai vina pe mine. Tu ai început totul.

Părea plictisit după tonul pe care-l folosea şi ea spera că

în curând se va plictisi de tot şi va pleca singur.

Conversaţia a surprins-o peste măsură, pentru că nu l-ar fi crezut pe Dean, care i s-a părut mai mult ţeapăn şi nepăsător, capabil de asemenea întrebări. Şi iată-l acum, stând confortabil sprijinit de un copac, cerând o explicaţie pentru repulsia pe care Jill o avea faţă de el. Chiar el o spusese, întărindu-i astfel convingerea că nu era obişnuit ca lumea să nu-l placă.

— Bănuiesc, a zis ea gândind cu voce tare, că eşti atât de obişnuit ca femeile să cadă la picioarele tale, încât nu poţi accepta… – s-a oprit la un moment dat, înmărmurită de ochii aceia verzi care o fixau cu aroganţă. Ăăă, eu… – ce mai putea fi spus? A tăcut, gândindu-se că de data asta nu ar mai fi putut spune nimic care să îndrepte lucrurile. L-a văzut cum se înfuria şi mai mult.

— De fapt, domnişoară Sharman, nu sunt obişnuit ca femeile să-mi cadă la picioare, răspunse el tăios, în schimb, sunt obişnuit ca lumea să mă trateze omeneşte.

— N-am fost niciodată nepoliticoasă, domnule, se grăbi Jill să-i răspundă. Şi în ceea ce priveşte tonul arogant pe care spui că-l folosesc…

— Este relevant, adăugă el repede, nelăsând-o să-şi ceară scuze. Spune mai multe decât crezi.

— Oare?, l-a privit ea ciudat.

— Gândeşte-te. Şi o să înţelegi ce spun, zise el arogant. Jill s-a gândit puţin, dar n-a reuşit să găsească un răspuns.

— Nu vrei să-mi explici? l-a întrebat ea curioasă. El a ezitat un moment, după care a adăugat:

— Nu. N-o să-ţi spun. Uită de asta.

Însă ea nu avea de gând să uite. Ca toate femeile, era curioasă din fire şi n-avea de gând să-l lase să plece până nu-i va spune la ce se referea. Însă, dintr-odată, şi-a dat seama. Ea spusese că Dean i se pare genul de bărbat obişnuit ca toate femeile să-i cadă la picioare. Aşa că i-a arătat antipatie încă de la început, vrând să-i dea de înţeles

prin asta că ea nu intră în categoria de femei cu care era obişnuit.

Odată cu această revelaţie, obrajii i-au luat din nou foc sub privirea pătrunzătoare a lui Dean. Oare deducţia lui a fost bună? Ăsta să fi fost semnalul pe care-l trimitea ea? Dacă a fost aşa, însemna că n-a fost un act conştient; din câte-şi amintea, Dean i s-a părut de la început un bărbat arogant, cu o impresie prea bună despre sine. Ea era o persoană foarte deschisă şi de obicei se înţelegea cu oamenii la fel ca ea. Însă Dean Lester era opusul ei în toate felurile, nu părea nici spontan şi nici prietenos. Bineînţeles, trebuia să admită că la prima lor întâlnire ea a fost cea care n-a fost prietenoasă, ba din contră; aşa că poate el chiar avea un motiv destul de întemeiat să se poarte astfel.

— Vrei nişte cafea? l-a întrebat Jill în încercarea de a acoperi ceva din ruşinea pe care o simţea în urma deducţiilor sale. Pot să spăl paharul în râu.

— Am şi eu o sticlă cu mine, mulţumesc, spuse el încă reţinându-i privirea. Jill a apreciat că măcar a arătat că are bun-simţ şi nu i-a spus ce gândea; măcar asta putea să aprecieze la el. Cât de departe călăreşti?

— Nu ştiu. Explorez şi nu mă grăbesc deloc.

Şi atenţia lor fu îndreptată spre un stol de gâşte sălbatice care zburau deasupra lor şi au aterizat pe insuliţa stâncoasă din mijlocul râului. Le strălucea în soare penajul umed de pe piept şi ciocurile le croncăneau în timp ce-şi curăţau penele.

— Explorai, nu? a încercat el să-i zâmbească, dar maliţiozitatea i-a revenit în privire. Ce crezi c-ai să găseşti?

— Comori se găsesc peste tot de-a lungul râului. Şi doar gândindu-se la acestea, i-a revenit zâmbetul pe buze; a uitat de animozitatea dintre ei şi a adăugat: Tu, bineînţeles, eşti obişnuit cu toate, însă pentru mine mai sunt încă multe de descoperit. Şi vreau să le descopăr încetul cu încetul, ca să-mi prelungesc plăcerea.

Şi aici s-a oprit, devenind conştientă că devenea interesată de tot ceea ce spunea, uitând de interlocutorul ei, căruia era posibil să nu-i pese deloc de aşteptările ei.

O privea cu ochi mari şi sfredelitori, iar ea simţea că este examinată din cap până-n picioare. Cu o mişcare nervoasă, înlătură o şuviţă de păr care-i alunecase pe faţă. Era un gest necontrolat, făcut parcă mai mult ca să-i mai dea încă un motiv să zâmbească.

— Şi care sunt comorile pe care te simţi atât de norocoasă să le descoperi pe malurile râului?

— Uite, asta, de exemplu, făcu ea un gest amplu cu mâinile. Paradisul în miniatură, o insulă unde natura nu este deranjată de nimic. Uită-te la livezile alea. Nu-i aşa că sunt minunate? E greu de crezut că pomii de acolo se luptă cu tot felul de paraziţi. Sprâncenele lui Dean s-au ridicat întrebătoare.

— Dar nu sunt paraziţi. Sunt nişte microorganisme care stau pe ei ca să primească mâncarea prin intermediul aerului.

— Da? întotdeauna am crezut că-şi iau mâncarea din scoarţa copacului pe care stau.

— Ar trebui să-ţi revizuieşti cunoştinţele de botanică, i-a recomandat el. Ai fi surprinsă cât de multe ai descoperi astfel în explorările tale. Şi se uită spre un trunchi de copac care era jumătate în apa râului, jumătate la suprafaţă şi pe care crescuseră nişte plăntuţe. Nici acelea nu sunt paraziţi. Şi ele îşi iau hrana din aer.

— Natura e minunată, zise Jill, în timp ce privea plantele pe care i le arătase Dean. Minunile ei se întâlnesc pretutindeni!

— Da, la fiecare cotitură a râului, spuse el, după care izbucni în râs şi Jill i-a privit fascinată faţa atât de transformată.

Era atrăgător?... Fără îndoială. O privea şi ea şi-a plecat privirea ca să-şi ascundă expresia feţei. Deja vorbise prea

mult cu el pentru o singură zi. Nu avea de ce să mai adauge importanţă egoului său infatuat, aşa că şi-a pus sticla în geanta pe care o adusese cu ea şi în care mai avea sandvişurile şi imensa felie de plăcintă cu nucă de cocos pe care i-o pusese Lucie.

— Cred că o să plec. S-a simţit puţin nesigură spunând asta şi totodată furioasă. Parcă rămăsese stabilit ca mâine seară să venim la Nyala Mount, nu-i aşa?

El a dat din cap că da.

— Pentru cină, adăugă el repede şi se ridică în picioare.

Jill l-a privit cum face saltul peste râu şi de data asta chiar nu voia să-şi rateze aterizarea. După ce şi-a dezlegat calul, l-a încălecat şi, făcându-i semn cu mâna, a dispărut. Timp de câteva minute, fata a rămas nemişcată, ca să-l audă cum se îndepărtează.

Păcat că era atât de arogant şi sigur pe el, părând să accepte că era dreptul său să fie atât de bogat şi să locuiască în cea mai frumoasă şi impunătoare casă din împrejurimi. Da, chiar era păcat... pentru că, altfel, ar fi fost tare drăguţ să aibă un astfel de vecin.

Capitolul 2

În seara următoare, la opt şi un sfert, Jill, fratele ei şi soţia acestuia intrau pe drumul ce ducea la Nyala Mount. Călătoriseră de atâtea ori pe aici când mergeau la familia Fenwick, încât cunoşteau drumul cu ochii închişi. Lui Jill i-a plăcut întotdeauna acest traseu, pentru că la intrare erau nişte plante căţărătoare care împrăştiau un parfum delicat în furgonetă. Însă, spre deosebire de alte dăţi, lui Jill îi lipsea entuziasmul.

Gazda îi aştepta pe verandă şi arăta foarte impresionant în jacheta lui albă, cu o mână într-unul din buzunare, iar cu cealaltă sprijinindu-se de unul din stâlpii de susţinere ai casei. Toate luminile erau aprinse, atât în spatele, cât şi în faţa lui. Jill gândi că arăta ca o statuie nepreţuită, luminată parcă de îngeri şi că special s-a aşezat într-o astfel de poziţie, pentru efect. Afurisit om!

A coborât şi a venit uşor şi degajat către ei. Cu un zâmbet bine ales le-a urat un bun venit călduros oaspeţilor săi. Se vedea clar că-i făcea mare plăcere această vizită.

— Bună seara, Lucie şi Bob. Domnişoară Sharman…

— Bună seara, domnule Lester, a venit răspunsul ei automat şi a încercat să afişeze un zâmbet de formă când şi-a ridicat privirea spre faţa lui frumoasă.

Dean le-a luat şalurile ei şi lui Lucie şi le-a dat unui băiat care le aştepta.

Aperitivele au fost servite pe verandă. Dean şi-a dat scaunul mai în spate ca s-o poată privi mai bine pe Jill. Aceasta, nesimţindu-se deloc bine sub privirea lui insistentă, încercă de-a lungul serii să arunce un cuvânt sau două în conversaţia dintre cei trei, dar era conştientă că Dean o privea mai tot timpul şi ştia că n-avea cum să scape de el, lucru care lui părea să-i provoace o imensă plăcere. Era încurcat şi surprins de atitudinea ei; era păcat, credea ea, că n-a acceptat faptul că făcea parte din categoria de

bărbaţi care nu erau pe gustul ei. Dar şi mai păcat era că nu putea să se privească prin ochii celorlalţi; atunci, poate că şi-ar fi dat seama că genul lui, care poate părea atrăgător pentru unii, poate displăcea cu totul altora. Tipul de bărbat sigur pe el, care se crede superior celorlalţi şi plin de infatuare, n-a atras-o niciodată pe Jill. S-a simţit mai mult atrasă de genul care se potrivea mai mult felului ei de a fi şi încă de la început a ştiut că nu va avea niciodată nimic în comun cu Dean Lester, pur şi simplu pentru că nu-i plăcea sentimentul de a nu se potrivi cu cineva. Era o mare provocare să ţii pasul cu el, însă ea n-a găsit nimic care să o impulsioneze să dea curs acestei provocări. I se părea că e mult mai simplu să se retragă din această luptă începută la nivel psihic, sau, mai bine zis, s-o evite. La acest nivel n-ar fi recunoscut niciodată că atitudinea ei era mai mult defensivă, impunându-şi să nu se apropie prea mult de vecinul lor minunat, pentru a nu risca să dea naştere altor sentimente. Astfel, nu voia să accepte că distanţa pe care o impusese de la început între ei, era mai mult o măsură de siguranţă împotriva atracţiei pe care el o emana.

În ceea ce-l priveşte pe Dean, părea că şi el adoptase o atitudine asemănătoare cu a ei, dar de multe ori ea a descoperit un sens ascuns în cuvintele pe care el părea că le rosteşte uneori doar din necesitatea purtării unei conversaţii, atunci când cereau împrejurările. Şi era evident faptul că lui nu-i plăcea deloc noua experienţă şi că ar fi schimbat relaţia cu Jill, dacă ar fi putut.

La cină, Dean a fost o gazdă perfectă; mâncarea cu care au fost serviţi oaspeţii a întrecut-o în savoare până şi pe cea servită de doamna Fenwick, care era o foarte bună bucătăreasă. Pentru Jill însă, acest lucru nu însemna decât încă o bilă neagră pentru Dean. Oare de ce, se gândea ea, trebuia să exceleze în orice, doar pentru a-i umili pe alţii?

Conversaţia era uşoară, iar când se întâmpla să lâncezească, Jill se uita la Dean şi observa mereu că

bărbatul o privea stăruitor. Deja începuse s-o deranjeze interesul pe care-l afişa pentru ea şi ar fi dorit din toată inima să poată să-l privească în aşa fel, încât să-şi dea seama că n-o interesează deloc persoana lui. Dar se simţea forţată de împrejurări să fie zâmbitoare şi să răspundă cuminte când el o întreba dacă voia să-i umple din nou paharul.

— Da, te rog.

Şi Lucie a mai dorit să i se umple paharul. Ea îl plăcea foarte mult pe Dean. Vorbeau aceeaşi limbă, pentru că erau amândoi din Africa de Sud. La un moment dat amândoi locuiseră în Pretoria, aşa că se mai întâmpla ca uneori să discute despre lucruri la care nu puteau participa Bob şi sora sa. Dar acest lucru se întâmpla rar, iar Dean, cu bunele sale maniere, schimba repede conversaţia astfel încât să poată participa toţi la ea.

În numeroasele ocazii în care au cinat cu familia Fenwick, după masă obişnuiau să facă o plimbare, pentru că erau cu toţii mari amatori de aşa ceva. Spre surprinderea lui Jill, Dean a făcut aceeaşi propunere. Însă ea nu voia să se plimbe, pentru că ştia că la un moment dat avea să meargă alături de el şi ştia că-i va displăcea tare mult să-şi încline capul ca să-l privească, asta pentru că era sigură că va trebui să poarte o conversaţie cu el. Întotdeauna se simţea inferioară când purta astfel de discuţii cu el, pentru că simţea că Dean prefera să fie privit ca un om important.

— Vă deranjează dacă eu o să rămân pe terasă? întrebă ea. Mă simt cam obosită, seara asta.

Bob şi Lucie s-au arătat puţin îngrijoraţi.

— Munceşti prea mult, a mustrat-o Bob. De ce nu m-ai ascultat şi n-ai luat pe unul dintre băieţi să te ajute la rondul de flori? Nu poţi să stai aplecată peste ea toată ziua şi să te aştepţi să nu te doară nimic.

— Dar nu mă doare spatele, a protestat ea. Doar că mi-ar plăcea mai mult să stau pe terasă şi să mă bucur de

această minunată seară.

— Bine, zise Bob, n-o să stăm mult.

Dean a ezitat puţin, dar a preferat să se abţină. Aşa că Jill i-a privit pe toţi trei îndepărtându-se pe poteca ce ducea spre o frumoasă parte a grădinii. Când nu i-a mai putut zări, începu să se relaxeze, dar ceva nu era în regulă cu Nyala Mount, mai ales acum când locul familiei Fenwick fusese luat de arogantul Dean Lester.

Dintr-odată, a auzit paşi apropiindu-se şi a simţit că urmează să vadă pe cineva nedorit. Proprietarul casei se întorsese...

— Unde sunt Bob şi Lucie? l-a întrebat când l-a văzut urcând scările spre ea.

— Au rămas să se mai plimbe, zise el în timp ce se aşeza lângă ea. Nu mi s-a părut un gest frumos să-mi las singur unul din oaspeţi, aşa că m-am întors. Apoi a zâmbit. Ai putea cel puţin să arăţi puţină recunoştinţă, chiar dacă nu-ţi convine lucrul ăsta.

Jill îi aruncă un zâmbet plăcut. Atitudinea asta era cu totul nouă.

— Mă pui într-o situaţie jenantă, răspunse ea, hotărâtă să dea cărţile pe faţă din moment ce îi vorbise cu francheţe.

— Serios? Dean o privi curios. Jill Sharman, eşti o fiinţă tare ciudată. Dar, te rog, nu mă lăsa să te întrerup. Te rog, continuă. Sunt mai mult decât curios.

Obrajii i s-au colorat într-un roz pal şi ochii i-au sclipit.

— Foarte bine, domnule Lester, o să fiu onestă şi o să-ţi spun că nu mă bucură deloc faptul că te-ai întors. M-aş fi bucurat să rămân singură o vreme.

Lui Dean îi dispăru zâmbetul de pe faţă. Îşi trase cu piciorul un scaun şi se aşează mai aproape de ea.

— Afirmaţia asta, spuse el rece, nu e deloc politicoasă, aş spune că e foarte vulgară.

Culoarea roşie din obraji i se răspândi pe toată faţa şi Jill îşi coborî ochii.

— Îmi cer scuze, domnule Lester.

— Mă cheamă Dean. Îmi cer scuze dacă numele ăsta nu ţi se pare destul de masculin, cum sună Robert, Richard sau James, dar bunicul mamei era american.

Ei îi plăcea numele lui, dar pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut lucrul ăsta.

— Şi mie îmi sună a nume american.

Asta a fost tot ce-a adăugat, mulţumită că scuzele i-au trecut neobservate.

Nu i-ar fi plăcut deloc ca el să comenteze pe seama lor, pentru că era sigură că s-ar fi simţit stânjenită din cauza felului său ironic de a-şi expune părerile.

— De fapt, este un nume din engleza veche, şi înseamnă „ţăran”, aşa că, după cum vezi, mi se potriveşte destul de bine. S-a lăsat pe spate în scaunul său şi i-a aruncat o privire critică. De fapt, nu eşti deloc obosită. De ce ai simţit nevoia să minţi?

— Spune-mi, domnule Lester… începu ea.

— Dean! o întrerupse el. După un oftat uşor, Jill spuse:

— La ce-ţi foloseşte să mă întrerupi tot timpul?

— N-ar fi mai bine să foloseşti cuvântul „satisfacţie”?

— Foarte bine. Ce satisfacţie ai de pe urma acestui lucru?

— Deocamdată niciuna. Pentru că încă n-am reuşit să te enervez, dar o să reuşesc, spuse el, uşor ameninţător. Apropo, n-am priceput ce nu-ţi place la mine.

— Am spus că-mi pare rău dacă ţi-am lăsat o asemenea impresie, îi aminti ea.

— Să ştii că aştept ca într-o zi să-mi vorbeşti deschis.

— Eşti un bărbat neobişnuit, domnule Lester. Jill îi aruncă o privire curioasă, văzându-l cum se afundă în scaunul său şi o priveşte cu ironie.

— Te-am întrebat de ce ai minţit, reluă el, ignorându-i afirmaţia. Oare ai făcut-o pentru că doreai să scapi pentru un moment de mine?

— Eşti gazda mea, domnule Lester. Te rog să nu mă faci

să spun lucruri pe care e posibil ca mai apoi să le regret.

Spre surprinderea ei, Dean izbucni în râs.

— Măcar de data asta eşti sinceră. Deci recunoşti că ai folosit oboseala ca scuză, mai ales ca să te salvezi de calvarul de a te plimba alături de mine? Ştii că mai erau şi ceilalţi, nu? Poate că n-ar fi fost chiar un chin.

Bineînţeles că lucrul ăsta a zăpăcit-o mai rău pe Jill, dar a reuşit să-şi păstreze o urmă de sânge rece şi chiar să aibă o voce calmă.

— Ai devenit dintr-odată exagerat de interesat de persoana mea, domnule Lester. Mă încurcă foarte tare acest lucru.

— Nu interesat, Jill, o corectă el, ci intrigat. Sunt sigur că de fapt eşti o fată drăguţă. Se opri şi zâmbi amuzat că ea se înroşea din ce în ce mai mult şi dădea din cap în semn de protest. Da, de fapt eşti o fată drăguţă, dar cu mine eşti… cum să spun? se opri din nou şi privind-o, adăugă: îmi dai voie să fiu sincer?

— Sigur, l-a încurajat ea repede, simţind că o macină curiozitatea.

— Cu mine eşti atât de rea cât îţi permite situaţia. Jill şi-a ridicat bărbia; ochii îi aruncau scântei.

— Acum chiar că ai depăşit limita decenţei. Ăsta e cel mai urât lucru care mi s-a spus vreodată.

— Mă bucur că l-am spus, a fost răspunsul lui neaşteptat; a mişcat ceva în tine. Eşti mai drăguţă când te înfurii, Jill; ochii îţi strălucesc şi buzele îţi tremură. Mă bucur că n-ai buze subţiri, pentru că pentru mine nu e nimic mai urât decât o femeie cu buzele subţiri.

Unde voia să ajungă cu asemenea comentarii? Furia lui Jill atinsese deja cote maxime. Simţea cum inima o ia razna. Simţea că trebuie să fie tare precaută, ca să nu rişte să arboreze vreun zâmbet prostesc care l-ar fi putut linguşi pe Dean, zâmbet pe care l-a văzut pe buzele multor femei

care-l cunoşteau pe acesta.

— Cred, zise ea ridicându-se, că până la urmă o să fac o plimbare. Bărbatul zâmbi ironic.

— Laşo… a murmurat în felul său adânc şi atrăgător. Stai jos şi perseverează. Ai putea să participi la o scurtă conversaţie ca între prieteni, doar că trebuie să depui puţin efort.

Jill l-a privit încruntată.

— Mai exact, domnule Lester, ce încerci să faci? întrebă ea cu răceală după o pauză.

— Încerc să stabilesc o relaţie de bună vecinătate între noi. Oare nu ţi-a trecut prin cap că fratele tău şi soţia lui şi-au dat seama de mult că suntem aproape duşmani?

În ciuda subiectului abordat, avea vocea calmă şi părea foarte liniştit.

— Oare chiar nu ne înţelegem bine ca vecini? a fost tot ce a putut spune ea şi n-a rămas deloc surprinsă când l-a văzut mirat.

— Am spus aproape duşmani, Jill, i-a amintit el în timp ce o privea cu ochi de oţel. Şi o să continuăm tot aşa?

Era pusă în încurcătură şi o enerva tare mult faptul că Dean îşi dădea seama de lucrul ăsta.

— Cred, spuse ea într-un târziu, că am putea să adoptăm o relaţie mai amicală.

El şi-a ţuguiat buzele.

— Tu ai nevoie de cineva care să te pună la locul tău. Eşti mult prea rea pentru o femeie.

Din ochii căprui ai lui Jill ieşeau scântei; s-a dus expresia de „ochi blânzi ca de câine”, cum obişnuia tatăl ei să-i spună.

— Ceea ce-ţi trebuie ţie, domnule Lester, este cineva care să te coboare cu picioarele pe pământ. Eşti mult prea îngâmfat şi habar n-ai unde-ţi este lungul nasului.

— Deci, asta crezi despre mine.

— Eşti sigur că te cunoşti destul de bine ca să afirmi

altceva?

— Poate că da, a zis el pe ton meditativ. Mă întreb oare câţi dintre noi se cunosc îndeajuns?

Încă mai stătea jos, în timp ce ea se sprijinea de un stâlp, lângă el. La un moment dat, Dean s-a dat puţin înapoi cu scaun cu tot pentru a o putea privi. Venise în sfârşit şi rândul ei să se uite la el de sus, ceea ce-i aducea o imensă plăcere.

— Sunt îngâmfat şi plin de mine, repetă el

Jill s-a îmbujorat din nou, dându-şi seama cât fusese de nepoliticoasă, lucru foarte neobişnuit la ea, care era o persoană drăguţă cu toată lumea. Şi nu-i plăcea deloc că a întâlnit omul care să scoată ce era mai rău din ea.

— Poate că ar fi mai bine să încheiem aici conversaţia noastră, sugeră ea. Mă duc să văd unde au ajuns Bob şi Lucie.

Spera ca el să nu-şi ofere compania şi s-a mai liniştit văzând că Dean n-avea nici cea mai mică intenţie să facă acest lucru.

— Oare nu te interesează, Jill, să afli de ce am spus că ai nevoie de cineva care să te pună la locul tău?

În mod automat, ea şi-a întors capul, iar el a continuat:

— Am spus-o ca să-ţi aduc la cunoştinţă faptul că tu însăţi eşti responsabilă pentru relaţia tensionată dintre noi. O spusese pe un ton aspru şi era clar că asta era părerea lui sinceră despre ea.

Jill şi-a ridicat capul; vorbele lui Dean îşi atinseseră ţinta şi dacă era destul de sinceră, trebuia să admită că asta era ceea ce merita, pentru că ea singură începuse toate astea, din cauza părerii proaste pe care şi-o formase de la început despre el.

— Presupun că ar trebui să-mi cer scuze, începu ea, când fu întreruptă tăios de el.

— Nu te obosi. Mai ales dacă te simţi obligată s-o faci. Du-te şi caută-i pe Bob şi pe Lucie. Se vede că prezenţa

mea te enervează.

A ezitat un moment, nedorind să facă ce i se spusese. Din contră, i-ar fi plăcut să rămână şi să găsească o modalitate de a repara răul făcut relaţiei dintre ei. Dar faţa lui întunecată şi încruntată a făcut-o să se întoarcă şi să plece în grabă mai mult ca să scape din raza privirii lui.

O oră mai târziu, a început să intre în panică, întrebându-se cum de s-a putut rătăci.

— E ridicol, şi-a zis ea luând-o într-o direcţie, apoi întorcându-se în partea opusă. Nu pot fi departe. Doar că nu mă pot orienta, pentru că arborii sunt tare împrăştiaţi. Şi toţi sunt luminaţi de la casa lui Dean.

Inima îi bătea din ce în ce mai repede. Respiraţia îi era neregulată, iar picioarele i se înmuiau pe măsură ce panica o cuprindea din ce în ce mai mult. Dacă avea să rămână afară, pe câmpie, toată noaptea? Voia să alunge acest gând, dar, asta era tot ce-i trecea prin cap. Peste tot era atât de întuneric, nu era nicio rază din lumina aceea roşiatică pe care îi plăcea atât de mult s-o privească la apus. Probabil că lumina zăbovea doar în nopţile cu lună plină. Copacii erau nişte mase negre de nebuloasă, iar colinele abia se conturau pe fundalul unui cer întunecat.

A strigat de câteva ori după ajutor, dar şi-a dat seama că n-a făcut-o la timp. Şi motivul era, bineînţeles, Dean. Nu i-ar fi convenit deloc să afle că se rătăcise. Probabil că abia aştepta prilejul să se arate ironic. Nu, îşi spuse ea, îşi va găsi singură drumul înapoi, pretinzând că a dorit să facă o asemenea plimbare pentru că-i plăcea să rămână singură. Acum, îşi regreta încăpăţânarea, pentru că se găsea într-o postură mai dificilă ca atunci. Se pierduse şi simţea că se îndepărtase cu mult de Nyala Mount. Măcar de ar fi strigat atunci; cu siguranţă, ar fi fost auzită.

— Ar fi fost atât de umilitor, se gândi ea.

Dar gândurile i-au fost repede risipite pentru că i se părea că auzise un strigăt, aşa că a rămas nemişcată, cu

toţi nervii încordaţi la maximum. Nu... se înşelase. Şi-a pierdut din nou entuziasmul şi-şi simţea inima bătând nebuneşte. Oare de cât timp se afla aici? se întrebă ea. Încercase să facă un calcul în timp ce mergea şi ajunsese la concluzia că se afla în sălbăticie cam de o oră şi jumătate. Cum de s-a putut abate de la drum? A greşit din prostie şi din mândrie că n-a strigat mai devreme după ajutor, iar acum mai mult ca sigur că fiecare pas pe care-l făcea o îndepărta şi mai mult de Nyala Mount.

Se gândea la cât de neliniştiţi trebuia să fie cei care o aşteptau acasă. Bob şi Lucie erau cu siguranţă îngrijoraţi, dar mai mult ca sigur că nu şi Dean. El mai degrabă era furios că trebuia să plece în căutarea ei, şi credea că o căutase cu lumânarea. A rătăcit în continuare, învârtindu-se în cerc, strigând din răsputeri şi sperând ca printr-un miracol să se afle în direcţia bună. Începea să simtă efectul fricii şi simţi că-i vine rău.

Îi era sete, era obosită şi înfrigurată. I se părea că aude zgomote, şi simţea că n-o mai ţin picioarele.

— Poate dacă m-aş odihni puţin, m-aş simţi mai bine, îşi zise în timp ce se aşeză cu spatele de un copac. Era o linişte atât de apăsătoare în jur! Un parfum necunoscut persista în aer, greu şi acaparator ca un anestezic...

După un timp, a reuşit să scape de starea de somnolenţă, dându-şi seama că era foarte important să fie atentă la tot ce se întâmpla în jur şi să mai strige din când în când. Dar liniştea şi aroma care persista în atmosferă s-au dovedit prea puternice pentru ea şi somnul părea să pună încet dar sigur stăpânire pe ea. Când striga, vocea îi era din ce în ce mai slabă; picioarele n-au mai ajutat-o când a încercat să se ridice din locul unde stătuse, ca să-şi continue mersul. Cât mai rezistase să meargă aşa, habar n-avea; într-un sfârşit, a estimat că rătăcea prin pădure de mai mult de trei ore.

Încă o dată i se păru că aude un strigăt şi chiar a reuşit

să strige, uimindu-se până şi pe ea. N-a auzit niciun răspuns şi disperarea a cuprins-o din nou pentru că ştia că din nou îşi imaginează lucruri. De-ar şti pe unde s-o apuce! Dar nu se putea orienta deloc şi credea că fiecare pas pe care îl făcea o îndepărta şi mai mult de destinaţie. Aşa că se gândi că era mai bine să rămână pe loc. Se aşeză din nou, după ce-şi făcu culcuş într-un tufiş sub un arbore uriaş de mahon.

Nu mai era linişte. Stepa prinsese viaţă şi asta se simţea peste tot în jurul ei. Frunzele fremătau pe pământ, făcându-i inima să se oprească o clipă, crezând că sunt şerpi. Fiind conştientă de tot ce e viu în preajma ei, a încetat şi să mai strige. Nu voia să atragă atenţia asupra ei.

Capul i-a căzut de somn şi dintr-odată s-a simţit calmă şi resemnată. Foşnetul încetase, la fel şi zgomotele din cap. Ochii i s-au închis şi deschis de câteva ori, dar simţea cum somnul pune încetul cu încetul stăpânire pe ea, slăbindu-i şi mai mult puterea de concentrare şi curând îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 3

A trezit-o murmurul brizei şi când s-a ridicat a simţit zorii ceţoşi care o învăluiau. O lumină slabă şi verzuie venea dinspre câmpie trecând prin masa întunecată de arbori şi prinzând formă după conturul lor. O pasăre a început să ciripească, apoi încă una şi încă una, până când întreaga pădure părea că prinde viaţă în zorii care căpătau culori de auriu şi trandafiriu, vestind cu bucurie începutul unei noi zile. Jill era în picioare, ţeapănă de oboseală şi de frig, cu hainele umede şi lipite de trup. Îmbrăcămintea i se va usca odată cu răsăritul soarelui, dar îi era sete şi se simţea obosită, deşi dormise.

Încotro s-o apuce? De-ar ajunge la râu, sigur ar descoperi nişte semne după care să se orienteze. Avea o zi întreagă să ajungă acasă şi simţea că-i va fi mult mai uşor dacă va descoperi râul. Avea de gând să meargă puţin într-o direcţie, iar dacă nu va ajunge la el, se gândea s-o ia în direcţia opusă şi să meargă până va găsi un loc cunoscut.

Singura problemă era că deja avea puterile slăbite şi doar gândul că avea atât de mult de mers, o făcea să-şi piardă speranţele şi să se aşeze să mai doarmă puţin. Totul în jurul ei era plin de viaţă, vibra, iar aerul era plin de miresme îmbătătoare. Versanţii deveniseră pete multicolore acoperite de razele soarelui care se înălţa triumfător pe cer. Peste tot se făcea văzută explozia de lumină de la răsărit şi orice vietate şi plantă prindea forme nebănuite, fiind îmbrăcate în lumina răsăritului. Pe colinele opuse, lumina filtrată ajungea cu reflexii violete şi portocalii, iar norii dantelaţi situaţi deasupra acestui tablou magnific, dădeau un aer de magie priveliştii. Jill privea apreciativ tot ce se întâmpla în jurul ei, chiar dacă se afla într-o situaţie delicată. Dar magia naturii a ţinut-o departe de gândurile ei doar o clipă, pentru că, după câteva momente a început să se sperie din nou, gândindu-se dacă

va găsi sau nu drumul spre casă, sau dacă cineva o căuta deja şi avea s-o găsească în curând. Cu siguranţă, exista deja un grup de oameni care o căutau şi încerca să nu se gândească la persoanele pe care le-a îngrijorat cu dispariţiea ei.

În curând deveni atât de speriată, încât nici nu mai putea gândi clar. Nu găsi nici urmă de râu, dar continuă să caute cu disperare. Se simţea însă tare obosită, pe deasupra îi era foame şi sete, dar nu voia să se dea bătută, aşa că îşi continua căutările. În timp ce se gândea ce avea să facă în continuare, descoperi o fostă albie a râului. Inima a început să-i bată cu putere gândindu-se că râul trebuia să fie pe aproape. Şi aşa cum stătea acolo, îşi dădu seama că se afla pe o terasă a râului, iar când s-a uitat mai bine, a mai descoperit o albie, însă aceasta era mai recentă, aşa că nu mai avea niciun dubiu că râul era prin apropiere. Putea chiar afla cu exactitate încotro s-o pornească, pentru că albiile o ghidau destul de precis. Cu speranţă şi optimism, parcă şi cu forţe reînnoite, a pornit la drum, însă fără grabă, fiind convinsă că dacă se grăbea, obosea înainte să-şi atingă ţină. Dar setea deveni supărătoare şi ajunse să se întrebe dacă nu cumva avea să se prăbuşească sub soarele arzător.

Se făcuse deja amiază şi până la ora prânzului tot merse până văzu la un moment dat râul, dar până să ajungă propriu-zis la el, mai avea o bucată bună de parcurs. Când a văzut apa curgând, s-a simţit mai în putere să continue drumul, aşa că nici nu ajunsese bine la izvor, că îşi şi făcu palmele căuş ca să se răcorească mai repede. O! Era mult mai bine. Simţea că mai poate rezista fără mâncare, dacă avea apă. Şi-acum, încotro trebuia s-o ia? Simţea că în orice direcţie ar porni-o era cea greşită. Cel puţin acum avea râul şi ştia că atât casa lui Dean, cât şi cea a lui Bob nu erau departe de râu.

Mai bine striga în continuare, pentru că de când

descoperise râul, asta făcea. Însă n-a primit niciun răspuns, ceea ce însemna că tot timpul ăsta s-a îndepărtat din ce în ce mai mult de cele două locuinţe.

Strigătul a devenit din ce în ce mai slab; a simţit cum o toropeşte oboseala şi în cele din urmă s-a aşezat să se odihnească. Umbrele creşteau parcă, transformând dealurile în forme groteşti; norii se adunau pe cerul de opal, pregătindu-se pentru apus. Soarele s-a transformat într-o minge roşie de foc şi în curând razele violete s-au răspândit peste toată întinderea. Jill tremura din cap până-n picioare, pentru că o lăsase speranţa că va mai găsi vreodată drumul spre casă. A încercat disperată să mai strige încă o dată, însă credea că mai degrabă avea să moară lângă râu, decât să găsească putere să facă acest lucru. Acum i se părea imposibil să găsească drumul bun pentru că nu mai avea putere să facă niciun pas. Alesese să meargă în josul râului, dar acum era convinsă că nu făcuse alegerea care trebuia.

Se lupta să-şi ţină pleoapele deschise, însă simţea cum îşi pierde toate simţurile. Oare era pe cale să intre în comă? Ideea aceasta îi apăru vag în minte pentru o secundă, pentru ca mai apoi să simtă cum se scufundă într-un întuneric fără margini. În comă…

La un moment dat, auzind un strigăt, se ridică repede în picioare, minunându-se şi ea de puterea pe care a avut-o. Speranţa era sursa energiei sale, în timp ce alerga în direcţia de unde venea zgomotul, strigând şi ea, la rândul ei:

— Sunt aici! Sunt aici!

Nu primi niciun răspuns, şi-şi dădu seama că strigătul ei e ca cel al unui copil mic. O durea gâtul şi simţea că e pe cale să-şi piardă vocea de tot.

Dacă nu se făcea auzită acum, era sigură că va fi pierdută, pentru că persoana care o căuta, cu siguranţă nu va reveni prin acele locuri. A strigat din răsputeri de câteva ori şi când a auzit vocea lui Dean, a simţit că parcă inima

nu i-a bătut pentru o clipă. Bărbatul era încă departe, dar se îndrepta spre ea.

— Jill, unde eşti? strigă în continuare!

A făcut întocmai cum i s-a spus, dar la un moment dat şi-a pierdut puterile şi a căzut pe pământ. A auzit din nou vocea, dar i-a fost imposibil să mai scoată vreun sunet. Îşi julise mâinile când se prăbuşise şi acum simţea o durere surdă în tot corpul.

A auzit zgomotele naturii şi i se părea că totul se învârte în jurul ei... apoi n-a mai auzit şi n-a mai văzut nimic timp de o oră, după care, deschizând ochii şi privind în jurul ei, şi-a dat seama că se află într-o cameră în care mai fusese de câteva ori atunci când doamna Fenwick era răcită şi stătea în pat. Faţa neliniştită a lui Lucie era deasupra ei, dar fără să zică ceva, încerca s-o hrănească pe Jill cu un fel de mâncare din lapte pe care i-o ducea la buze cu o linguriţă.

Era destul de târziu când şi-a deschis din nou ochii şi l-a văzut pe Dean stând lângă ea. Părea supărat şi distant şi nu luă în seamă expresia de resemnare din ochii ei.

— Cum te simţi?

Vocea lui era aspră şi severă.

— Mă doare îngrozitor capul. L-a privit cu ochii înlăcrimaţi. Îmi pare atât de rău...

— O să-ţi aduc ceva pentru durere, a zis el, părăsind camera. Când s-a întors, avea un pahar în mână.

— Ridică-te!

Jill a făcut aşa cum i s-a spus şi a primit două tablete pe care le-a luat cu apă.

— Mulţumesc. Ce s-a întâmplat? El a ridicat din sprâncene.

— Eram afară, te căutam.

Jill şi-a muşcat buzele vinovată.

— Îmi pare atât de rău, a repetat ea, convinsă că nu va depăşi curând acest moment.

Dean i-a răspuns încordat:

— Erai nervoasă când ai plecat.

— Nu, de ce trebuie să spui asta?

După câteva momente, Dean a continuat:

— E evident că nu mă suporţi. Şi dacă vrei să scapi de mine cu orice preţ, cea mai bună rezolvare ar fi să nu ne mai vedem decât dacă este absolut necesar. A făcut o pauză şi a privit-o scrutător. Fireşte, va trebui să te includ în fiecare invitaţie pe care le-o fac lui Bob şi lui Lucie, dar ţi-aş sugera să găseşti de fiecare dată o scuză pentru a nu accepta. La rândul meu, voi face tot posibilul să evit să te enervez cu prezenţa mea.

Nu era nimic care s-o facă pe Jill să se simtă mai vinovată decât aceste spuse ale omului care a salvat-o. Ar fi murit cu siguranţă dacă n-ar fi găsit-o el. Uitându-se în ochii lui şi încercând să evite faptul că o privea din nou cu aroganţa-i caracteristică, încerca disperată să caute cuvintele potrivite care să exprime profunda recunoştinţă pe care o avea faţă de el, pentru că o salvase la timp. În ciuda a ceea ce credea Dean, îi era mai mult decât recunoscătoare pentru ce-i datora şi nu se mai gândea deloc la ceea ce o enervase în comportamentul lui. Dar îi era tare greu să articuleze cuvintele, mai ales acum, când Dean o privea atât de serios şi de rece.

După o tăcere lungă şi stânjenitoare, a fost în stare să spună ceva:

— De cât timp sunt aici?

Şi s-a oprit, pentru că simţea că nu-i pusese doar o întrebare, ci se arătase şi recunoscătoare pentru ceea ce făcuse pentru ea.

— Ar trebui să fii în stare să pleci peste câteva ore, a spus el rece, după care a luat paharul pe care i-l adusese şi aplecat din cameră.

Jill se simţea tare stânjenită de situaţia care se crease doar din vina ei. Oare de ce purtarea lui Dean ajunsese s-o doară? Credea că era normal să se simtă jignită, mai ales

pentru că nu prea i-a mulţumit pentru ceea ce făcuse. Dar nu înţelegea de ce trebuia s-o doară purtarea lui. Oricum, ideea lui de a o evita în mod deliberat şi ca ea să-i refuze toate invitaţiile, se adăugau la durerea ei. Şi asta după ce a dorit să poată găsi o scuză cât de mică să nu mai fie nevoită să vină la Nyala Mount.

A adormit cu gânurile care-i zburau prin minte şi s-a trezit după cinci ore, când Olive, singura femeie din slujba lui Dean, a intrat în cameră. Jill o cunoştea, pentru că fusese şi servitoarea familiei Fenwick, aşa că, atunci când a văzut-o, s-a ridicat din pat şi-a zâmbit.

— Ai dormit mult. Şefu' mi-a spus să nu te deranjez la prânz. Ţi-e foame acum?

— Da, cred că aş mânca ceva.

— Am venit pentru că ai un vizitator.

— Bănuiesc că nu sunt Lucie şi Bob, pentru că ei ar intra direct. Cine e?

— Mi-a spus că e domnul Mason. Şefu' e afară, pe terenurile lui, şi nu ştie de vizita asta. Să-l las să intre?

— Da, bineînţeles.

— Bine, domnişoară Sharman.

Câteva minute mai târziu, Patrick intra în cameră. Era puţin nervos, dar s-a liniştit imediat ce a văzut că Jill n-a avut prea mult de suferit de pe urma chinului prin care a trecut.

— Am aflat ce ţi s-a întâmplat de la unul dintre băieţii mei, care e frate cu unul din băieţii lui Dean, i-a explicat el lui Jill când aceasta l-a întrebat de unde aflase de dispariţia ei. Cum te simţi?

— Sunt bine, Patrick. Mulţumesc.

— Adevărul e că nu arăţi rău deloc. Cum naiba ai reuşit să te rătăceşti?

— Habar n-am, a răspuns ea. Mă gândeam aiurea când mergeam prin pădure. E mai uşor să te rătăceşti decât am crezut, dar cu siguranţă că n-o să se mai întâmple. Mă simt

tare prost din cauza a ceea ce am iscat.

Patrick n-a schiţat niciun gest. Ca de obicei, nu se îngrijora de nimic, spunându-i că din moment ce a fost salvată, nu mai are sens să-şi piardă timpul cu regrete şi păreri de rău.

— Ce locuinţă luxoasă! a observat el, aruncând o privire în jur. Cred că Dean Lester a plătit o avere pentru locul ăsta.

— E un fermier înstărit, a răspuns ea. Are în posesie mai multe terenuri.

— Ce om norocos! Patrick a mai aruncat o privire în jur. E o minune că e încă burlac. Cred că are peste treizeci de ani.

— Mie nu mi se pare prea interesat de femei. Cred că arborii îi dau tot ce doreşte, a gândit ea cu voce tare, iar Patrick a izbucnit în râs. Şi cum avea un râs molipsitor, nici Jill nu s-a putut abţine. Chiar în acel moment, Dean a intrat în cameră, pentru că aflase de la Olive că avea un vizitator.

A stat un timp în uşă, privind scena cu ochi reci şi duri. Lui Jill i-a îngheţat râsul pe buze când l-a văzut. Patrick, în schimb, abia s-a oprit din râs, şi a izbucnit din nou. Jill s-a enervat şi a început să le facă în grabă cunoştinţă celor doi bărbaţi, dar a întrerupt-o Dean, care a spus rece:

— Ne-am cunoscut.

Şi-a plimbat privirea de la Patrick la Jill care mai era încă în pat, cu o pătură pe picioare şi îmbrăcată cu o cămaşă de noapte care se presupunea că era a lui Olive. Cred că acum vrei să mănânci de prânz, nu?

— Da, dacă nu…

— M-ar deranja? i-a continuat Dean vorba cu un zâmbet forţat pe buze. O s-o trimit pe Olive să te întrebe ce doreşti. Încă nu-i adresase niciun cuvânt lui Patrick, care, după cum şi-a dat seama Jill, ar fi trebuit să-i ceară voie lui Dean înainte să intre în casa lui. Când s-a gândit la această impoliteţe, obrajii i s-au colorat în roşu. Dean a văzut schimbarea şi a zăbovit mai mult asupra chipului ei, până

să-şi mute privirea la Patrick. Poate vrei să te retragi când va fi adus prânzul domnişoarei Sharman? Tocmai am primit un mesaj de la cumnata ei, care m-a informat că va ajunge într-o oră cu soţul ei, ca s-o ia pe domnişoara acasă. Şi fără să aştepte vreun răspuns, a plecat din cameră; Patrick, zâmbind, spuse repede, când Dean nici nu apucase să închidă bine uşa:

— Ce l-o fi apucat de s-a purtat aşa acru? Sau aşa e tot timpul? N-am prea avut de-a face cu el, l-am văzut o dată sau de două ori la club, atât.

— Cred că nu prea i-a plăcut faptul că a trebuit să rămân la el, a fost tot ce a putut spune Jill. Asta e casa lui şi cu siguranţă prezenţa mea aici l-a incomodat. Aş fi putut cel puţin s-o trimit pe Olive să-l caute înainte să te primesc aici.

Vocea îi trăda îngrijorarea, dar Patrick a rămas impasibil. Nu era nimic rău în faptul că ea primise un vizitator, îi zise el.

— Sau mai mulţi. Cu ce l-ar deranja?

Spre uşurarea lui Jill, Olive a adus prânzul, iar Patrick a plecat. O oră mai târziu, au ajuns şi Lucie şi Bob, iar peste încă cincisprezece minute, era şi ea în drum spre casă. Dean nu se oferise s-o ducă la fermă cu maşina lui luxoasă, iar Jill ştia că nu s-a întâmplat acest lucru din cauza lipsei de politeţe a lui Patrick. Şi chiar dacă ar fi condus-o acasă, sigur ar fi fost pentru a-l scuti pe Bob de deranjul de a veni s-o ia şi nu din alt motiv. Dar, oricum, ce-i păsa ei de toate astea?

Trecuse o lună de când Jill se rătăcise.

Dean s-a ţinut de cuvânt şi a încercat pe cât posibil să nu-i iasă în cale, iar Jill a refuzat şi ea toate invitaţiile pentru Bob şi Lucie la Nyala Mount care o includeau şi pe ea. Cumnata şi fratele său erau deja încurcaţi de răceala care exista între cei doi şi se întrebau cât va mai dura până când Dean şi Jill vor depăşi aceste animozităţi şi vor avea o

relaţie normală.

Pe măsură ce timpul trecea, Jill simţea din ce în ce mai puţină respingere faţă de Dean; îi era foarte recunoscătoare pentru ce făcuse pentru ea şi era sigură că dacă n-ar fi fost el, ar fi murit rătăcită în pădure. Simţea că nu-l răsplătise deloc pentru că o ajutase, ba chiar fusese nepoliticoasă şi-l primise în casa lui, fără să-l anunţe, pe cel care l-a şi făcut un om cu purtare acră.

Jill şi Dean au fost nevoiţi să se vadă într-o seară, la un bal dat în clubul Springbok din Breysburg, unde fuseseră invitaţi cu toţii. Dean era deja acolo şi, normal, i-a însoţit pe cei trei locuitori ai fermei Bangali, când aceştia s-au apropiat de bar.

Salutul său a fost cordial, dar cel adresat lui Jill era plin de indiferenţă. I-a întrebat pe toţi ce voiau să bea şi le-a cumpărat băuturile. S-a aşezat neglijent pe scaun, lăsând o mână să-i atârne de pe bar. Purta un costum de vară de un alb imaculat, care lăsa să i se vadă pielea frumos bronzată şi care-i dădea ochilor verzi o strălucire aparte. Era un exemplar masculin foarte reuşit, trebui să recunoască Jill. Statura sa impunătoare şi purtarea aristocratică, îl situau deasupra tuturor bărbaţilor din sală, chiar şi deasupra lui Bob, care era şi el înalt şi destul de chipeş.

Jill se simţea ciudat, mai ales că Dean nu i-a adresat niciun cuvânt. Atenţia îi era îndreptată asupra lui Bob şi a lui Lucie şi cum ei nu-şi dădeau seama că ea nu participa la conversaţie, şi-ar fi dorit să fi stat mai bine acasă. Dar seara era abia la început şi curând a sosit şi Patrick, împreună cu familia, iar Jill s-a scuzat şi s-a dus la masa lor, unde chelnerul le-a şi adus băuturi. Au mai venit şi alţii şi în curând bufetul a fost înconjurat de oameni. Jill şi Patrick s-au dus împreună să-şi aleagă sandvişuri şi pateuri. Apoi s-au aşezat şi au mâncat.

— Dansăm? a întrebat Patrick când au terminat de mâncat. Sper că n-o să te deranjeze dacă îmi scapă un pas

sau doi; tocmai mi-am sucit glezna de dimineaţă, încercând să sar peste scările de la verandă.

Jill şi-a amintit de săritura lui Dean peste râu şi de graţia cu care a aterizat pe celălalt mal.

Patrick a greşit mai mult de unul sau doi paşi, şi greşelile i-au fost observate de Dean, spre jena lui Jill. Niciodată nu i s-a întâmplat să-i placă un dans mai puţin sau să se simtă mai ruşinată. Privirea lui Dean, pe jumătate amuzată, pe jumătate ironică, o ardea pe Jill. Fata se înroşi toată şi spre fericirea ei, dansul nu mai dură mult, aşa că se repezi la unul dintre fotoliile din hol unde putea să stea liniştită pentru că toată lumea era înăuntru. Bob a invitat-o la următorul dans, apoi au mai urmat şi alţi vecini. Însă Jill, fără să-şi dea seama, îl aştepta pe Dean. Oare de ce voia să danseze cu el? Cu siguranţă s-ar fi simţit amândoi stânjeniţi, pentru că pe niciunul dintre ei nu l-ar fi încântat ideea unei conversaţii şi fără îndoială abia ar fi aşteptat ca dansul să se termine…

Jill a oftat, iar partenerul ei, Charles Goulding, de la o fermă aflată la depărtare de cinci mile de locuinţa lui Dean, a privit-o curios.

Dar ea a preferat să tacă, iar el a continuat să vorbească despre tot soiul de lucruri legate de ferma lui, lucru obişnuit la multe baluri de acest fel.

La sfârşitul melodiei, Dean s-a apropiat de ea şi a invitat-o elegant la dans. Ajunşi pe ring, departe de cineva care ar fi putut să-l audă, Dean a început să se scuze pentru că o invitase.

— De dragul aparenţelor – i-a trântit-o el – a trebuit să vin la tine. Mi s-a părut că Bob şi Lucie începeau să se simtă prost şi parcă erau şi puţin supăraţi. Probabil li se părea că nu mă port ca un bun vecin. Sper să mă poţi suporta timp de câteva minute. Făcu o mică pauză, şi pentru că Jill nu găsi nimic de zis, continuă: Cel puţin eu n-o să te calc pe picioare cum au făcut-o alţii.

Obrajii lui Jill s-au colorat din nou.

— Patrick şi-a scrântit glezna, a spus ea, înţepată.

— Atunci, mai bine s-ar odihni, adăugă el cu sarcasm.

Însă ea nu mai spuse nimic pentru că era de părere că deja greşise destul faţă de el, aşa că se abţinu, fiindcă ştia că doar ea va avea de pierdut. La masă fusese exclusă din conversaţie, apoi fusese cea care trebuise să-i accepte propunerea de a-i refuza toate invitaţiile la Nyala Mount şi ea fusese cea care, pe când Lucie şi Bob plecau să se distreze, trebuise să rămână singură acasă cu o carte, gândindu-se permanent la cum ar fi fost dacă ar fi mers şi ea. De două ori, Dean dăduse petrecere şi lui Jill i-ar fi plăcut tare mult să fie prezentă. Dar încă o dată fusese nevoită să se scuze, ca să nu vină. De acea dată, Bob a remarcat răceala ei şi, spre deosebire de primele ei luni la fermă, când nici el nici Lucie n-o deranjau cu întrebările, nu s-a putut abţine să n-o întrebe.

— Nu mai accepţi nicio invitaţie de-a lui Dean? Mi se pare că mereu cauţi scuze pentru a nu veni.

— Se întâmplă doar că mai mereu în zilele astea am o durere de cap sau ameţesc.

Bob a lăsat-o în pace şi de data aceea. Însă Jill era sigură că la un moment dat amândoi îşi vor da seama, asta dacă încă nu şi-au dat seama deja, că-l evită pe Dean în mod deliberat.

Muzica s-a terminat. Jill şi-a privit partenerul şi a observat expresia încordată de pe faţa lui.

— Mulţumesc, a zis el rece, şi cum erau deja la marginea ringului, a făcut o plecăciune şi s-a îndepărtat de ea. În acelaşi moment şi-au mai făcut apariţia încă patru persoane, spre care Dean s-a îndreptat şi pe care le-a salutat călduros. Printre ele era şi o fată înaltă, slăbuţă şi bine îmbrăcată. Jill nu ştia dacă imaginaţia îi juca feste, dar Dean şi fata aceea frumuşică se părea că s-au ţinut cam mult de mână când li s-a făcut cunoştinţă. Însă lucrul de

care putea fi sigură era că ea îşi etala frumuseţea prea ostentativ în faţa lui Dean.

— Ştii cine e? a întrebat-o Patrick pe Jill, urmărindu-i privirea.

— Nu; stă cumva la familia Drake?

— Cred că da. Doar a venit cu ei, nu? Patrick s-a întors către tânărul de lângă el. Wally, tu ştii cine e frumuseţea asta? Şi cu un deget i-o arătă pe fata care încă îl privea tendenţios pe Dean. A primit cu siguranţă ceea ce merita!

— Sunt de acord cu tine, a zis el cu admiraţie în glas Uitându-se împrejur, Jill văzu că toţi bărbaţii o priveau pe cea care tocmai sosise.

— Ea şi unchiul său sunt oaspeţii familiei Drake. Fata a fost părăsită recent de iubit şi are inima frântă. Locuieşte la unchiul ei şi după ce i s-a întâmplat nenorocirea, el a decis că e mai bine să o aducă aici, la ferma prietenilor lui, ca s-o ajute să treacă peste necaz.

— A fost părăsită? a repetat Patrick uimit. Ce om întreg la minte ar putea părăsi o aşa minunăţie de fată? Găseşti una la un milion!

— Fără îndoială. Nu găseşti aşa ceva în fiecare zi. Şi au făcut o pauză, amintindu-şi că şi Jill era prezentă, aşa că tânărul s-a întors politicos spre ea, incluzând-o în conversaţie. Se pare că se simte foarte bine în compania lui Dean Lester, a adăugat el încercând să zâmbească. Poate îi va tămădui el inima frântă.

— E tare jignitor pentru o fată să fie părăsită. Trebuie să fac cunoştinţă cu ea.

Între timp, dându-şi seama că omisese să i-l prezinte lui Jill pe tânărul de lângă el, o făcu acum. Băiatul se numea Wally Maitland şi avea o plantaţie de citrice cam la treizeci de mile distanţă.

— Vrei s-o cunoşti personal pe domnişoara de Courcy? l-a întrebat apoi Wally pe Patrick care a zis un „da” hotărât.

— Nu ştiam că o cunoşti personal, a adăugat el.

— S-a întâmplat să trec pe la familia Drake imediat după sosirea Silviei de Courcy şi a unchiului său, i-a explicat el. Doamna Drake mi-a spus ce i s-a întâmplat feţei. Părea tare supărată, mă refer la Sylvia. S-a uitat la Jill şi le-a spus: Haideţi să vă prezint.

Jill n-a avut ce face, aşa că i-a însoţit pe cei doi la bar, acolo unde se mutase acum petrecerea. Ochii lui Dean i-au întâlnit pe ai lui Jill în clipa în care aceasta dădea mâna cu Sylvia, dar întreaga atenţie a lui s-a mutat la fata părăsită care părea fragilă şi neajutorată. Lui Jill i se părea că ceva nu e în regulă; ştia că trebuia să simtă compasiune pentru ea, dar n-avea niciun sentiment. Ba chiar a trebuit să se forţeze să afişeze cel mai mic zâmbet de simpatie faţă de ea.

Dean a cumpărat un rând de băuturi şi petrecerea, acum formată din opt membri, ocupa una din cele mai mari mese de la perete, unde luminile erau discrete şi intime; Dean şi frumoasa Sylvia stăteau unul lângă altul, iar fata se afla chiar sub unul dintre globurile de lumină care dădea un aer spectaculos trăsăturilor ei delicate. Privind în jur, Jill văzu că din nou toată populaţia masculină avea privirile îndreptate spre fata nou-venită.

— Dansăm? Vocea suavă şi politicoasă a lui Dean a ajuns până la urechile lui Jill. Aruncându-i feţei o privire, a văzut-o acceptând în timp ce-şi flutura genele negre şi îşi etala buzele roşii şi senzuale, spre încântarea lui Dean.

Cei doi s-au îndreptat spre ring; Wally i-a făcut cu ochiul semn lui Patrick. Jill urmărea cuplul atât de frumos şi care se potrivea atât de armonios pe ringul de dans. Îşi simţi gâtul uscat şi nu mai fu în stare să participe la conversaţie.

Capitolul 4

Pădurea era liniştită, parcă puţin intimidată de strălucirea lunii, o lună imensă care lumina până şi cele mai îndepărtate stele. Jill şi Patrick ieşiseră într-una din grădinile luxuriante ale clubului, pentru că aerul din încăpere devenise de nerespirat. S-au plimbat prin împrejurimi, vorbind despre diverse lucruri, însă gândurile lui Jill erau ocupate de imaginea lui Dean dansând cu Sylvia, atrăgând toate privirile admirative, nu doar pentru că arătau minunat, ci şi pentru că se potriveau perfect la dans, executând mişcările ca nişte adevăraţi profesionişti care au exersat la nesfârşit. Dean părea să fie fascinat de fată care, atunci când îl privea, îi stârnea un zâmbet melancolic ce-i conferea o alură ciudată.

— Uite-i! – zise Patrik, urmărindu-i cu privirea pe cei doi. Ce şanse să aibă un băiat ca mine pe lângă un tip bine ca Dean Lester? O fi suferit ea din dragoste, dar asta pare de domeniul trecutului, pentru că acum pare să se fi îndrăgostit brusc de fermecătorul fermier.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Jill a privit în direcţia arătată de Patrick. Dean şi Sylvia se plimbau pe o alee alăturată care ducea spre păduricea din apropiere, continuându-se apoi prin spatele clubului. Pe acolo, plantele creşteau des, cu cedri gigantici, aproape sufocaţi de tentaculele stejarilor care se întindeau falnic până la cer. Împrejurimile erau pline de tufişuri, însă printre ele fusese croită o alee pe unde, după cum auzise Jill, o plimbare era încântătoare. Şi ce putea fi mai plăcut pentru un cuplu decât un asemenea loc?

Dean... să devină interesat atât de repede de cineva. Chiar ea îi spusese lui Patrik că nu prea părea interesat de fete, presupunând că procură din muncă tot ceea ce are nevoie. Şi uite-l aici, atras de frumoasa Sylvia, pe care a monopolizat-o de când a apărut.

— Te superi dacă te rog să ne întoarcem? a spus ea dintr-odată, întorcându-se spre Patrik. Nu prea am chef de plimbare. Ce se întâmpla oare cu ea, se întrebă furioasă? De ce devenise atât de nervoasă dintr-odată? De ce nu-i surâdea deloc ideea ca ea să fie aici cu Patrick, pe când Sylvia să se afle în deplină intimitate în pădure, cu bărbatul care-i displăcea atât de mult? Poate pentru că nu-şi dăduse seama că de ceva timp nu-l mai displăcea atât de mult…

A trebuit să apară în scenă Sylvia de Courcy ca să realizeze că sentimentele de indiferenţă faţă de Dean nu doar că dispăruseră, dar se şi transformaseră în cu totul altceva. Când şi-a dat seama de aceste lucruri, s-a simţit devastată, mai ales acum, când Dean îi scăpase printre degete. Dean! Dintre toţi bărbaţii, doar pe Dean îl alesese. Iar relaţia cu el nu doar că o pornise prost de la început din cauza ei, dar mai contribuise la destrămarea ei, şi pe parcurs, astfel că o apropiere în aceste condiţii ar fi fost mai mult ca sigur imposibilă.

— Deja vrei să te întorci în sala aia încinsă? a privit-o Patrick surprins. Nu ţi-e mai bine aici?

— Nu prea, a gândit ea cu voce tare, iar el i-a adus imediat lămuriri că nu era nimic mai răcoritor pentru căldura sufocantă dinăuntru, decât aerul rece şi proaspăt al pădurii.

— Uite o băncuţă acolo, sub copac.

Şi cum Patrick deja pornise într-acolo, Jill n-avu altceva de făcut decât să-l urmeze, cu toate că pentru prima oară se simţea iritată de compania lui. Lua totul cu uşurinţă, chiar şi când îi spusese că nu se simţea prea bine. Oricare alt bărbat ar fi arătat măcar puţină consideraţie, i-ar fi făcut pe plac şi ar fi condus-o înapoi în sala de bal.

Băncuţa era sprijinită de un baobab şi umbrită de crengile sale. Nu i-ar fi trecut nicicând prin cap lui Jill că ar fi un loc intim şi ferit, până nu i-a văzut trecând pe acolo pe Dean şi frumoasa sa însoţitoare care, se vedea până şi în

lumina discretă a lunii, îi adresa acestuia un zâmbet fermecător.

Dean a privit-o pe Jill o clipă, după care s-a întors spre Sylvia, care îi spuse:

— Ce drăguţ din partea ta! Sigur că mi-ar face mare plăcere să vin să iau cina cu tine!

Trecuse o săptămână de la bal, iar Jill încerca să-şi ocupe timpul cu treburile zilnice, însă imaginea lui Dean îi invada din ce în ce mai mult gândurile. Muncea mult, curăţa lăptăria şi celelalte clădiri; a cumpărat plante şi răsaduri şi a făcut straturi pentru ele. Bob a stat într-o zi cu ea şi a asistat-o pe când le replanta.

— O să arate foarte bine, i-a spus el când a aflat ce culori se regăseau în strat şi cum le aşezase ea. De fapt, şi familia Fenwick aranjase un strat de flori asemănător, iar acum acesta împodobea curtea lui Dean Lester care îl mai lărgise şi-l mai îmbunătăţise. Totuşi, îi va trebui un an sau doi până să prindă rădăcini.

Jill a dat din cap că da, dar a mai adăugă că multe dintre ele vor înflori la primăvară.

S-a întâmplat ca Bob să-i spună lui Dean, la următoarea vizită a acestuia la Bangali Farm, despre straturile de flori ale lui Jill. Acesta, crezând că a fost ideea lui Bob, s-a oferit să-i dea nişte specii rare pe care le avea în straturile lui.

— Le-am pus în ghivece şi au prins rădăcini, îi spunea el lui Bob când Jill intră în camera unde se aflau cei doi. L-a privit încurcată şi oricine şi-ar fi dat seama după felul cum se uita la Dean că n-ar fi apărut dacă ar fi ştiut de venirea acestuia. Bărbatul a încercat să arboreze un zâmbet, dar nu i-a ieşit prea bine, aşa că s-a arătat indiferent faţă de prezenţa ei şi a continuat discuţia cu Bob.

— Sunt nişte plăntuţe micuţe, dar sănătoase şi cred că vor creşte frumos dacă le plantezi acum.

— Mulţumesc, Dean, dar Jill e cea care se ocupă de straturile de flori. Întotdeauna i-a plăcut cel de la Nyala

Mount.

Jill şi Dean au schimbat priviri, după care Dean a adăugat cu răceală:

— Îi spuneam lui Bob că am nişte specii rare care ar da bine în straturile tale. Zâmbetul său sardonic era mai mult o întrebare. Înainte ca ea să apuce să-i spună ceva, a apărut unul dintre băieţii lui Bob, care-l chemă pe acesta afară. El se scuză că trebuie să plece, mai mult din cauză că-i lăsa pe cei doi într-o asemenea atmosferă tensionată. Ei, spune-mi, accepţi plantele sau nu? – după care Dean arboră o expresie ironică, iar Jill credea că dacă ar fi putut, ar fi scuturat-o puţin. Ţi-am văzut expresia dezaprobatoare şi că a trebuit să te abţii să faci vreun comentariu pentru că era Bob aici.

— Te înşeli. Nu m-am abţinut de la nimic.

— N-am chef să stau aici şi să mă cert cu tine. Dacă vrei plantele, spune-mi.

— Da, mi-ar plăcea tare mult să le am, a murmurat ea, sperând să-l fi luat prin surprindere. Şi-ţi mulţumesc că mi le oferi.

Dean a privit-o degajat.

— Nu le-aş fi oferit dacă ştiam că tu te ocupi de flori. Însă i le-aş fi oferit lui Bob pentru că am crezut că le va lua pentru el.

Jill s-a îmbujorat şi i-a spus cu regret în glas:

— Cred că merit asta. El n-a zis nimic, iar ea a continuat: Dean, îmi pare rău că am fost nerecunoscătoare pentru că m-ai salvat.

— Hai să nu devenim melodramatici, da? i-a tăiat-o el repede. Dacă nu te-aş fi găsit eu, cu siguranţă altcineva ar fi făcut-o.

Dar ea dădu din cap.

— Mă îndoiesc. Mă simţeam atât de slăbită atunci, încât sunt sigură că n-aş mai fi rezistat mult timp. Şi dacă nu mai puteam să strig după ajutor sau să mai merg, acolo mi-aş fi

găsit sfârşitul.

El o fixa cu privirea.

— O să-l trimit mâine pe unul dintre băieţi cu plantele, a spus el uitându-se pe fereastră. S-a scuzat că avea o groază de lucruri de făcut acasă şi a ieşit în curte să-şi ia la revedere de la Bob. Însă tot vorbind, a mai trecut o oră, aşa că nu era de fapt atât de grăbit.

— Se grăbea doar să scape de mine, a bombănit ea în timp ce-l privea îndepărtându-se în maşina lui albă.

— Suntem invitaţi la cină mâine, a spus Bob după câteva minute, când Jill venise după el afară. Vii? a întrebat-o el curios.

În mod automat, ea a dat negativ din cap. Era timpul să-i explice lui Bob despre ce era vorba.

— Dean şi cu mine nu ne prea înţelegem. De aceea îi refuz mereu invitaţiile. Şi s-a întors când a auzit-o pe Lucie care venea îmbujorată din bucătărie, unde copsese nişte pâine.

— Ştiam asta, zise Bob. S-a văzut de mult. O privi nerăbdător. El nu prea pare genul de om care să creeze o impresie proastă, aşa că vrei să ne spui, te rog, ce s-a întâmplat? Părea tare supărat şi Jill se nelinişti şi ea, mai ales când văzu că şi Lucie o privea încruntată. Prinsese şi ea câte ceva din ceea ce vorbeau cei doi şi chiar dacă nu era o fire curioasă, i-ar fi plăcut să afle continuarea.

— Încă de la început nu ne-am înţeles bine, începu Jill. Ştiţi şi voi cum e. Întâlneşti în viaţă nişte oameni cu care pur şi simplu nu reuşeşti să te înţelegi.

— Înţeleg. Bob îi aruncă o privire soţiei sale. Vrei să spui că tu eşti cea care-l displace.

— Nu, nu. Sentimentul e reciproc.

— Dar ce ai spus ne dă de înţeles că tu ai fost cea care nu l-a plăcut pe Dean de la început.

— Da, a şovăit Jill. Ei bine, n-am vrut să spun asta. După cum am mai spus, sentimentul e reciproc.

— Poate... a ezitat puţin Bob. Sunt sigur că n-a fost aşa de la început, nu, Jill? Oprindu-se, îi mai aruncă o privire soţiei sale, care îi făcu un semn aprobator din cap, aşa că el continuă: Dean a vorbit foarte curtenitor despre tine imediat după ce i te-am prezentat. Dar apoi, la scurt timp, şi-a pierdut interesul în ceea ce te priveşte. Ai spus sau ai făcut ceva care să-l supere?

— A vorbit curtenitor? Jill simţi o mică undă de regret. Nu mi-am dat seama de asta.

— Nici n-aveai cum pentru că el a vorbit cu mine şi cu Bob, interveni Lucie privind-o cum îşi frânge mâinile atât de tare încât îi trosniră articulaţiile. Şi la timpul acela am fost foarte mişcaţi, pentru că Dean nu e genul de om linguşitor. A zis că eşti foarte frumoasă şi că speră să te cunoască mai bine.

Jill începu să simtă remuşcări mai ales că acum îşi dădea seama că o plăcuse cu adevărat pentru că altfel nu le-ar fi spus lui Bob şi lui Lucie ceea ce simţea, deoarece ştia şi ea că Dean nu era un om care să arunce vorbe în vânt. Iar acum, Jill se gândea cu tristeţe că l-a pierdut pentru totdeauna. Oare de ce nu şi-a dat mai devreme seama de sentimentele ei? A fost prea ocupată să găsească motive să nu-l placă, să-l umilească, ba chiar să-şi dorească să se facă de ruşine căzând în râu. Chiar şi când a organizat o expediţie ca s-o găsească şi când el însuşi şi-a făcut apariţia la timp ca să pună capăt coşmarului în care ea se lupta pe viaţă şi pe moarte, nici măcar atunci nu i-a mulţumit cum trebuia. Nu-i de mirare că acum îi spunea că nu are timp de ea. Mai mult ca sigur că acum era profund dezgustat de ea şi chiar dacă ar mai considera-o frumoasă, cu siguranţă era convins că asta e tot ce poate oferi. Privind în urmă, îşi dădu seama cât de nedrept s-a purtat cu el încă de la început, aşa că era un miracol cum de n-a şters-o încă din memorie. Abia acum realiza cât de mult a dorit să se înţeleagă cu ea, mai ales în seara aceea când au cinat cu

toţii acasă la el. Se întorsese la ea după ce plecase să se plimbe cu ceilalţi oaspeţi ai săi; a fost mai mult decât cumsecade încercând să poarte o conversaţie plăcută cu ea acolo, pe terasă, în peisajul acela minunat, cu aerul parfumat care le îmbăta simţurile, cu luna care le lumina atât de plăcut chipurile. Nu vor mai fi astfel de scenarii romantice… şi ea a dat cu piciorul la începutul unei relaţii minunate care era sigură că s-ar fi dezvoltat armonios dacă ar fi contribuit şi ea cu ceva în seara aceea minunată.

Dar acum era totul pierdut şi tot ce-i mai rămânea de făcut era să-l uite.

— Cred că, începu ea când observă că Bob şi Lucie o aşteptau să spună ceva, au fost neînţelegeri încă de la început.

— Dar ai prefera să nu vorbeşti despre ele, nu? o întrebă fratele ei. Jill îşi muşcă buza. Ştia că niciodată n-au forţat-o să le spună ce părea că vrea să ţină doar pentru ea, însă acum era de părere că ar trebui să le dea nişte explicaţii.

— A fost doar vina mea, spuse ea cu sinceritate. Nu ştiu de ce, dar nu mi-a plăcut nimic la el când l-am văzut prima oară… însă asta nu e deloc o scuză pentru faptul că am fost nepoliticoasă, neprietenoasă, şi că nu i-am mulţumit când m-a salvat din pădure. Acum aş face orice să dau timpul înapoi, termină ea cu ochii în lacrimi.

Bob şi Lucie au schimbat priviri, după care Lucie a adăugat:

— Nu pot să înţeleg, zise ea, şi a fost pentru prima dată când Jill i-a simţit reproşul în voce. Noi îl găsim foarte atrăgător, şi chiar ne-a liniştit faptul că în locul familiei Fenwick a venit un vecin atât de drăguţ.

— Nu pot explica – îi spuse Jill cu regret. Bob se întoarse şi plecă spre lăptărie. Lucie spuse că şi ea trebuie să meargă să vadă ce-i cu pâinea şi Jill a rămas singură, gândindu-se cu regret că trebuie să ia în considerare ideea de a părăsi ferma Bangali pentru a se întoarce în Anglia.

Iar ideea aceasta avea să-i revină în minte seara următoare, pentru că se decise în ultimul moment să-i însoţească pe Bob şi pe Lucie la cina de la Nyala Mount. Nu ştia de ce se răzgândise, dar avea să regrete acest lucru imediat cum va ajunge acolo, pentru că nu numai Dean a părut enervat de venirea ei, dar şi Sylvia de Courcy a privit-o pe Jill cu acreală, ceea ce însemna că o prefera departe de Dean.

— Voi două v-aţi cunoscut, nu-i aşa? începu Dean cu o voce indiferentă, aruncându-i o privire lui Jill, după care îşi întoarse ochii spre Sylvia. Bob, Lucie, şi voi o cunoaşteţi pe Sylvia, nu-i aşa?

— Aşa e. Bob s-a aşezat lângă ea, Jill şi Lucie s-au aşezat împreună pe o canapea, privindu-l pe Dean cum pregăteşte băuturile. Când s-a aşezat şi el, a făcut-o pe locul de lângă Sylvia. Oare unde era unchiul ei? se întreba Jill, gândindu-se că dacă familia Drake n-o însoţise, cu siguranţă ar fi putut veni cu unchiul ei. Însă Jill îşi dădu seama că Dean o adusese personal cu maşina. Da, probabil că asta era, iar mai încolo poate o va scoate şi în oraş.

Conversaţia a mers bine, fiecare a adăugat câte ceva, mai ales Sylvia, care scotea nişte sunete suave şi schimba priviri destul de drăgăstoase cu Dean. Era evident faptul că lui Dean îi plăcea compania ei, pentru că de câte ori o privea, se lumina la faţă şi-şi îmblânzea vocea. În schimb, pe Jill nici nu o băga în seamă. Ar fi putut foarte bine să nici nu vină, pentru că lucrurile ar fi fost la fel. Aşa că fata îşi făcu un jurământ că nu va mai pune niciodată piciorul în casa de la Nyala Mount.

Chiar înainte de plecare, Bob l-a întrebat pe Dean ceva de nişte altoi, iar acesta s-a oferit să-i arate pe cei pe care-i avea el. Lucie l-a urmat imediat pe soţul ei, iar Jill a rămas pe verandă, singură cu Sylvia. Tăcerea s-a aşternut între cele două, însă la un moment dat, Jill, nemaisuportând situaţia stânjenitoare, o întrebă:

— Îţi place la familia Drake?

— La nebunie! însă cuvintele i-au ieşit chinuite. Presupun c-ai aflat şi tu că am fost părăsită… Bineînţeles, nu? într-un loc ca ăsta, veştile circulă repede!

Jill a aprobat-o din cap.

— Într-adevăr, am auzit, a murmurat ea, întrebându-se de ce nu simte niciun pic de compasiune pentru biata fată. Cred că ţi-a fost foarte greu. Nu mai ştia ce să spună, dar spera ca Sylvia să nu aducă în discuţie un subiect atât de intim.

— A fost groaznic! N-am crezut că voi trece vreodată peste… vocea ei de cristal deveni melancolică, iar ochii îl căutau pe Dean. Dar oamenii trebuie să treacă peste lucrurile astea, a adăugat ea pentru sine, arborând un zâmbet senin. Dean e atât de drăguţ cu mine! M-a scos de atâtea ori la cină, iar în seara asta mergem la club. Parcă v-a spus, nu?

— Da, aşa e. Jill a privit şi ea în direcţia lui Dean. Era atât de frumos!

— N-am crezut niciodată că voi găsi pe cineva ca el în sălbăticia asta.

— Sălbăticie?

— Ei bine, e un loc cam primitiv, nu…?

Jill nu mai zise nimic. Privea spre colinele îndepărtate învăluite în aura trandafirie şi misterioasă a serii. Obişnuia să le urce până în vârf ca să vadă apusul şi de fiecare dată lucrul ăsta o încânta atât de mult, încât simţea o plăcere de nedescris. Rămânea fără cuvinte când vedea explozia de culori care se topeau în depărtare. Era sigură că un astfel de spectacol putea fi văzut doar în această zonă şi se simţea binecuvântată că poate fi părtaşă la o asemenea minune a naturii. Tot ceea ce îşi dorise după ce i se mai alinase durerea pierderii tatălui său era să rămână toată viaţa în Africa. Dar acum… în mod automat, şi-a întors privirea spre Dean, apoi spre fata de care părea atât de

interesat. Acum... Jill simţea că trebuie să părăsească cât mai repede locurile pe care le îndrăgise atât de mult, pentru că viaţa i-ar deveni imposibilă dacă Sylvia avea să devină soţia lui Dean, sau orice altă femeie ar deveni soţia lui Dean.

— Da, e un loc primitiv, zise ea uşor. Dar este o ţară fascinantă. Îmi place la nebunie.

— Nu te deranjează să locuieşti doar cu fratele şi cumnata ta? Adică, nu te gândeşti şi tu la măritiş?

Jill a ezitat puţin, şi fără să-şi dea seama, îi aruncă din nou o privire lui Dean.

— Cred că fiecare femeie vrea să se mărite, a zis ea sincer, după care adăugă: Dar dacă nu ţi-e scris să-ţi găseşti alesul, atunci trebuie să te obişnuieşti cu ideea că vei rămâne fată bătrână tot restul vieţii.

— Eu nu m-aş putea resemna să nu mă mărit. Mai mult pentru că sunt genul de femeie care are nevoie de protecţia unui bărbat. Şi, în plus, nu mi-ar plăcea să nu beneficiez de aprecierea pe care măritişul o acordă unei femei.

Jill o privi suspicios. Nu aşa ar vorbi o fată cu inima zdrobită. Se gândea că dacă i s-ar fi întâmplat ei lucrul ăsta, i-ar fi trebuit ani întregi să se refacă.

— În zilele noastre o femeie nu e apreciată doar pentru că este măritată. De fapt, adăugă Jill negândindu-se că aceste cuvinte îi vor fi repetate, multe femei măritate le invidiază pe cele nemăritate pentru că sunt libere să facă ceea ce doresc. Când eşti femeie măritată, trebuie să te supui unor cerinţe, mai ales dacă se întâmplă să găseşti unul dintre bărbaţii aceia în faţa cărora soţiile n-au niciun cuvânt de spus şi care trebuie doar să se conformeze.

Sylvia ridică din sprâncene.

— Se pare că preferi viaţa de femeie singură, aşa e?

— Am spus deja că fiecare femeie vrea să se mărite, spuse Jill cu blândeţe, încercând să-şi amintească începutul acestei discuţii.

— Dar ai mai spus şi că femeile măritate invidiază libertatea celor nemăritate.

Jill nu înţelegea de ce îi tot repetă cuvintele şi, mai ales de ce le dă un asemenea înţeles.

— Am spus unele femei măritate.

— Ba ai spus multe dintre femeile măritate.

Jill nu mai adăugă nimic, dorind din tot sufletul să fi refuzat şi de această dată invitaţia lui Dean.

A privit spre Bob şi Lucie şi i-a întrebat repede:

— Sunteţi gata?

— Am purtat cu domnişoara Sharman o discuţie foarte interesantă, a început Sylvia cu zâmbetul pe buze. Am vorbit despre căsătorie.

— Serios? o privi Dean surprins.

— Domnişoara Sharman are nişte idei foarte interesante despre căsătorie. Nu i-ar plăcea să dea socoteală altei persoane şi crede că femeile nemăritate sunt norocoase, pentru că nu trebuie să renunţe la libertatea lor. Zâmbetul i-a reapărut pe buze şi s-a unit cu cel al lui Dean într-o rază de lumină. Jill era uimită că Sylvia îi repetase cuvintele atât de distorsionat.

— În cazul ăsta, zise el repede, ar trebui să rămână nemăritată. Roşind toată, Jill deschise gura să corecteze ce spusese Sylvia, însă văzu expresiile încurcate de pe faţa lui Bob şi a lui Lucie şi se hotărî să tacă.

— Bine, noi plecăm, spuse Bob. O să vii pe la noi săptămâna asta?

— Da. Joi sau vineri. Dean îi aruncă o privire rapidă lui Jill, apoi îi spuse lui Lucie: O să-l trimit pe Kimani mâine dimineaţă, ca să te ajute la grădinărit. Dă-i de lucru orice. Îi plac la nebunie florile.

— Mulţumesc, Dean. E foarte drăguţ din partea ta că te-ai gândit la asta.

— Nicio problemă. Nu am nevoie de Kimani, aşa că te poate ajuta pe tine. Îi place să muncească, aşa că o să te

ajute la orice ai nevoie.

Lucie a dat din cap.

— Cel mai important acum este dulapul din bucătărie. Dar mai târziu, dacă ne vom permite să te plătim, am dori să ne facă şi nişte mobilă pentru dormitor.

— Asta vrei? Atunci, pot veni să-ţi dau un sfat şi mai pot face rost de lemn la un preţ mai mic.

— Serios? Mulţumesc din nou. Dar ţi-am spus. Trebuie să te plătesc.

— Ei, hai să nu ne batem capul acum cu aşa ceva. Dacă n-ar fi lucrat pentru tine, Kimani ar fi trebuit să-şi caute de lucru. Şi, crede-mă, urăşte treaba asta.

Lucie vru să repete că totuşi trebuie să-i plătească, dar se răzgândi, nedorind să provoace o ceartă.

În sfârşit a venit şi momentul plecării. Pe drumul spre casă, nimeni nu părea dornic să înceapă vreo discuţie, iar Jill simţi că Lucie şi Bob erau distanţi. Încă din prima zi, fuseseră apropiaţi şi s-au înţeles tare bine, încercând să păstreze o armonie deplină în casă. Dar acum, ceva intervenise între ei, iar Jill ştia că era doar vina ei. Dean era un om bun şi un vecin pe care te puteai baza, aşa cum era de părere şi Lucie. Ajuta oricând şi pe oricine; niciodată când dădea vreo petrecere nu-i uita şi pe ei.

S-a gândit la lucrurile astea mult după ce s-a urcat în pat. Oare trebuia să mai încerce încă o dată să repare răul făcut? N-o atrăgea deloc ideea de a-i cere umilă scuze lui Dean, însă nu găsea altceva mai bun de făcut.

S-a tot gândit la lucrurile astea şi într-un fial a ajuns la o concluzie: se va duce în dimineaţa următoare la Nyala Mount. Uitase cu totul de jurământul făcut că nu va mai călca în casa lui Dean.

Capitolul 5

A plecat imediat după micul dejun, pe Jacky, şi cum era oricum ziua ei liberă, nimeni nu a întrebat-o unde se ducea. De obicei, îşi lua cu ea câteva sandvişuri şi ca să n-o ia Bob sau Lucie la întrebări, îşi luă şi de această dată pacheţelul obişnuit şi, bineînţeles, sticluţa cu cafea.

Când a intrat pe cărarea străjuită de arbori grandioşi care ducea la vila lui Dean, Jill deveni din ce în ce mai neliniştită. Era normal să se simtă aşa, îşi spunea ea, pentru că era din cauza a ceea ce-şi pusese în gând să facă. Întotdeauna a ţinut la mândria ei, şi ca să facă vreun compromis era dificil de acceptat. Dar şi mai greu era să facă lucrul ăsta în faţa lui Dean. Oricum, acum n-avea de gând să mai dea înapoi şi se trezi cu ciocănelul de la uşă în mână. I-a deschis chiar Dean; era îmbrăcat într-un costum de vară, gata de plecare, după cum realiză Jill nu prea încântată.

— Tu...? Nu era deloc un început promiţător, se gândi Jill simţind cum începe să se impacienteze. S-a întâmplat ceva la fermă?

Fata înghiţi în sec şi încercă să-l privească în ochii verzi şi pătrunzători.

— Nu, Dean, d-dar am vrut ca eu însămi să vin şi să vorbesc cu tine. Ochii i-au căzut pe hainele lui. Ieşi undeva?

El a dat din cap că da şi a privit-o încurcat.

— În câteva minute. S-a dat la o parte şi a invitat-o cu mâna înăuntru.

— Mulţumesc. Te deranjează dacă am lăsat-o pe Jacky lângă copacul acela?

— Nu. Stai liniştită, i-a răspuns el pe un ton rece, sugerându-i astfel să înceteze cu întrebările inutile. Ei bine? a întrebat-o el când se aflau în sufrageria răcoroasă şi frumos mobilată. Cărui fapt datorez onoarea de a primi vizita ta la ora asta matinală? Tonul lui arogant şi nerăbdător nu numai că a enervat-o, dar a şi supărat-o.

— E ceva legat de noi doi, a început ea. Cumnata şi fratele meu au observat că noi nu ne înţelegem prea bine şi nu se împacă deloc cu ideea asta.

Ochii verzi s-au îngustat şi o priveau insistent.

— Aşa că te-ai gândit ca, pentru liniştea ta, să vii aici şi să mă îndupleci să schimb ceva între noi. Asta e?

Jill întoarse capul, pentru că altfel i-ar fi aruncat o privire care ar fi stricat toate intenţiile bune cu care venise.

— Am venit să-mi cer scuze pentru... pentru că m-am purtat urât cu tine.

Se aşternu tăcerea.

— Ei bine? a fost tot ce a putut adăuga când s-a decis într-un final să vorbească.

L-a privit, umezindu-şi nervoasă buzele.

— Îmi pare rău, a murmurat ea cu voce joasă. Îmi dau seama că totul s-a întâmplat din vina mea.

— Îţi accept scuzele, spuse el cu blândeţe. Şi acum?

Jill îl privi neliniştită, neştiind ce să mai zică. Oare cum ajunsese să-i pese de el? Ştia deja că avea multe calităţi, dar mai ştia că era arogant şi plin de el. În mod sigur, căsătoria cu un astfel de bărbat n-ar fi prea plăcută; probabil că-şi va ţine soţia din scurt, ca să se ştie de la început cine-i şeful.

— Acum, începu ea într-un sfârşit, sper să ne înţelegem mai bine, doar de dragul aparenţelor. Îşi ridică privirea cafenie spre ochii lui verzi şi adăugă: Bob şi Lucie sunt îngrijoraţi din cauză că noi nu ne înţelegem bine şi speră că lucrurile se vor schimba, pentru că ei te plac tare mult.

— Deci nu m-am înşelat când ţi-am spus că faci lucrul ăsta ca să te simţi împăcată cu tine.

Jill îşi muşcă nervoasă buzele, dându-şi seama că are dreptate.

— Doar parţial, îi spuse ea. Nu-mi place să-mi văd cumnata şi fratele supăraţi.

El a săgetat-o cu privirea; abia acum fata îşi dădea

seama că nu avea părul aranjat şi începu să se compare cu impecabila Sylvia de Courcy.

— Sigur nu exagerezi că ar fi nefericiţi din cauza asta?

— Poate – îi spuse ea –, dar nu ştiu cum să procedeze. Probabil se gândesc că te vei îndepărta de ei din cauza mea.

— Când mă vor cunoaşte mai bine, nu vor mai avea de ce să-şi facă griji. Dean aruncă o privire la ceas, dând de înţeles că se grăbea. Mă tem că va trebui să te rog să pleci. Trebuie să ajung la o întâlnire.

Jill nu păru să se grăbească să plece.

— O să le spui că n-au de ce să-şi mai facă griji?

— Mă rogi să mă port cu tine ca un prieten?

— Da, ţi-aş fi recunoscătoare. Deja se umilise prea mult; dacă Dean mai avea de gând să ocolească subiectul, mai bine ar abandona toate intenţiile de a repara lucrurile şi ar pleca imediat cu fruntea sus.

— O să mă mai gândesc, a fost tot ce-a spus el, iar acum, nu mai avea altceva de făcut decât să plece, din moment ce i se deschisese deja uşa.

A călărit pe Jacky de-a lungul râului, sperând că astfel se va mai linişti puţin, pentru că îi vâjâia capul şi era înfierbântată, mai mult de faptul că a trebuit să ia o astfel de decizie care nici măcar nu s-a soldat cu rezultatul aşteptat.

La un moment dat, găsi un loc care-i plăcu şi descălecă. Îşi legă iapa de un accacia şi apoi trecu râul mergând pe un trunchi de copac. De partea cealaltă era o grădină botanică veritabilă, cu fel de fel de muşchi de pământ şi floricele multicolore cu petale ca de hârtie colorată. Fluturaşi micuţi şi albaştri zburau din floare în floare sau hoinăreau în aerul înmiresmat. Alte floricele completau paleta cromatică, aducând nuanţe de la ocru la sidefiu care aruncau zona într-o aură de mister unde viaţa părea o minune.

Bolovani de toate formele şi mărimile se vedeau pe malul

râului şi găsind unul care nu era acoperit cu muşchi, se aşează să asculte susurul apei care parcă interpreta o simfonie a absolutului. Aici, cu siguranţă era un paradis natural de care nu toată lumea se putea bucura. Ce culori minunate! Ce contururi splendide! Ce inferior era omul naturii! Jill se întreba dacă lumea din zonă cunoştea acest loc de linişte; spera să rămână doar al ei.

Cu gândurile aiurea, îşi aminti de tatăl ei, cu părul lui grizonant şi statura uscăţivă. A văzut-o şi pe mama ei, micuţă şi delicată, oftând de schimbările produse de trecerea anilor. Îi apăru în imagine şi o bătrânică micuţă care era o vecină ce plângea amar când, după moartea tatălui său, Jill o anunţase că va pleca cu Lucie şi Bob în Transvaal. Iar doamna Pointon îi spusese că nu mai avea pe nimeni şi că de acum încolo va fi singură. Plânsese şi Jill. Bătrâna nu avea altceva de făcut decât să se ducă la un azil, din moment ce niciunul dintre vecini nu o ajuta cum făcea Jill şi tatăl său. Cumpărăturile i le făcea ea în fiecare sâmbătă, iar rufele i le spăla tot ea în fiecare duminică dimineaţă, timp în care tatăl ei îi tundea peluza. Prânzul de duminică îl împărţeau cu ea. În schimb, doamna Pointon lua la ea pachetele de la poştaş şi pâinea lor atunci când Jill şi tatăl ei nu erau acasă.

Doamna Pointon îi mai dăduse lui Jill şi nişte bijuterii, de ziua ei şi de Crăciun. Fusese destul de înstărită în tinereţe şi încă mai avea în casă obiecte de valoare.

Gândurile îi fură întrerupte de apariţia timidă a unui cerb pe partea opusă a râului. Cu ochii scânteietori scruta luminişul, însă Jacky necheză şi acesta fugi speriat în desişul pădurii.

După terminarea sandvişurilor şi a cafelei, Jill plecă spre casă. Ziua de azi era compromisă, gândi ea, şi asta numai datorită întrevederii de dimineaţă. Dacă Dean s-ar mai fi îmblânzit şi ar fi lăsat la o parte trecutul, cu siguranţă ar fi plecat de la el cu inima uşoară şi s-ar fi putut bucura în voie

de ziua ei liberă.

Lucie era uimită că Jill se întorsese aşa devreme acasă.

— Mă aşteptam să vii peste câteva ore bune. Îi aruncă lui Jill o privire întrebătoare, iar aceasta îi spuse că se plimbase ca de obicei.

— Şi doar atât de puţin timp ţi-a luat?

— Da, nu prea sunt în apele mele azi. A privit-o pe Lucie şi i-a zâmbit. Cred că o să mă duc în oraş. Îmi trebuie nişte coli de scris şi nişte plicuri.

— Ei, în cazul ăsta, poţi să-mi cumperi şi mie nişte şuruburi?

— Şuruburi?

— Da, le vrea Kimani. Am măsurile scrise pe o hârtiuţă.

Jill făcu baie, iar după ce-şi uscă părul se privi în oglindă. Îi plăcea culoarea părului ei şi mai ales că strălucea foarte frumos în soare. Însă ceea ce nu-i plăcea la el era că vârfurile se ondulau şi nu putea să le îndrepte deloc. Se privi mai bine şi se gândi cu ce ar putea să-i vină de hac părului. Neajungând la niciun rezultat, îşi zise că într-o zi îşi va cumpăra o perucă.

Un tricou alb, simplu, îi readuse încrederea în forţele proprii, iar blugii prespălaţi arătau şi mai bine pe ea. Se întoarse în faţa oglinzii şi făcu o grimasă. Un faimos creator de modă francez a spus odată că femeile ar trebui să poarte întotdeauna haine cu un număr mai mic decât au nevoie. Dar ea nu împărtăşise niciodată această părere. Ei bine, ori n-a fost atentă când şi-a cumpărat pantalonii ăştia, ori viaţa din Africa de Sud o mai rotunjise puţin.

Oricum, când şi-a definitivat garderoba cu centura de piele şi pălăria cu boruri largi, a fost mulţumită să se privească în oglindă.

— De la ţară, dar foarte fermecătoare, a fost comentariul lui Bob, iar Jill şi Lucie au izbucnit în râs.

— Nu cred că voi arăta vreodată altfel decât ca o fată de la ţară, spuse Jill şi în acelaşi moment îi trecu prin cap ideea

de a locui aici pentru totdeauna, dar îşi aduse repede aminte că acest lucru va fi din ce în ce mai greu de suportat. Însă în decursul ultimelor ore se mai înviorase puţin, iar acum era de părere că în timp va reuşi să-şi înăbuşe pasiunea pentru Dean. Până la urmă, se gândi ea, nu trăise niciun moment de intimitate cu el, aşa că nu avea amintiri care să-i provoace suferinţă. Da, se va arăta tare! Viaţa la Ferma Bangali i s-a părut idilică până la apariţia lui Dean, aşa că avea de gând să recupereze ceea ce pierduse.

Pe drumul spre Breysburg fredonă tot timpul un refren dintr-un cântec vesel. Ajunsă la destinaţie, îşi parcă furgoneta şi-l sună pe Patrick. Băiatul era încântat că va putea să-şi bea ceaiul cu ea, aşa că stabiliră să se întâlnească la trei şi jumătate la club.

— Dar e cam scump acolo, zise Jill, care insista întotdeauna să-şi plătească fiecare consumaţia.

— Am câştigat la curse, draga mea Jill. Aşa că fac cinste şi nu vreau să aud comentarii.

— În cazul ăsta sunt de acord, spuse ea. Vom merge la club.

La ora stabilită, Patrick veni şi o luă cu maşina din locul unde aceasta îşi lăsase furgoneta parcată.

— Iată-ne ajunşi. Patrick se grăbi şi parcă într-un loc pe care-l ochise în acelaşi timp şi alt şofer. Prea târziu, bătrâne, zise el când văzu cine era celălalt şofer. Jill se înroşi toată, pentru că purtarea lui nu fusese deloc civilizată, mai ales că Dean deja făcea manevra de parcare când Patrick se strecură în locul lui. Patrick reuşise, iar Dean trebuia să-şi caute acum un alt loc. Şi aşa a şi făcut; a coborât, i-a zâmbit fără ranchiună lui Patrick, după care şi-a ajutat însoţitoarea să coboare din maşină, oferindu-i tot sprijinul mâinii sale, de care aceasta a profitat din plin ca să-şi facă o ieşire triumfală şi plină de graţie din luxosul vehicul. Purta un costum de vară alb cu albastru, pantofi albi, poşetă albă şi pălărie albastră cu boruri albe. Cu

siguranţă, împreună cu Dean făceau un cuplu minunat, gândi Jill înghiţind în sec. Dean privi în direcţia lui Jill, o salută şi cu ochi pătrunzători îi scrută vestimentaţia simplă: blugi prea strâmţi şi un tricou alb. Apoi el îşi mută privirea la fata de lângă el, iar lui Jill îi venea să ţipe realizând cu cine o compara.

Întorşi la terasa unde se bea ceai, Dean şi Sylvia fură conduşi într-un loc mai intim, în capătul sălii. Jill şi Patrick se aşezară nu foarte departe de ei, Jill încă având obrajii roşii de ruşinea pe care i-a provocat-o comportamentul neadecvat al băiatului. Şi-ar fi dorit să nu-i fi telefonat deloc lui Patrick, ci să fi plecat direct acasă după ce şi-a terminat cumpărăturile. Oricum, acum nu mai era nimic de făcut, aşa că tot ce-i mai rămânea era să savureze mâncarea delicioasă care-i fusese adusă. Dar, privirile îi erau atrase de cuplul răpitor care se bucura de intimitatea copacilor sub care era aşezată masa lor.

— Mai mereu sunt împreună. Remarca lui Patrick o făcu pe Jill şi mai geloasă decât era.

— Serios?

Patrick dădu din cap că da.

— Au fost la meciul de polo de sâmbătă.

— Parcă auzisem că Dean joacă.

— Aşa e. Dar n-a jucat în meciul de sâmbătă pentru că el joacă doar pe un cal special, care acum e şchiop. Jill nu zise nimic, iar băiatul adăugă: Au fost aici şi seara trecută, au cinat şi au dansat. Şi cred că toţi bărbaţii îl invidiau pe Dean Lester.

— Ai fost şi tu aici?

— Nu, dar am aflat.

Patrick luă o înghiţitură de ceai şi-i privi pe cei doi în linişte. Mă întreb cât de serioasă o fi treaba.

Jill îşi simţi din nou gâtul uscat. Dean şi Sylvia căsătoriţi…

— Dean nu mi se pare genul de bărbat care să vrea să se însoare, zise Jill, sperând ca Patrick să-i dea dreptate, însă

acesta dădu din cap în semn că lui nu i se părea că ar fi aşa.

— Într-un timp gândeam şi eu aşa, însă nu şi acum când a apărut această frumoasă Sylvia de Courcy. Din punctul meu de vedere, cred că atracţia fizică e suficientă, mai ales că a fost şi părăsită, iar asta e un alt lucru care emoţionează un bărbat. Pentru că noi vrem întotdeauna să consolăm o fată care n-a fost tratată bine, mai ales dacă e o fată aşa frumoasă ca Sylvia.

— Tu chiar crezi că mila are ceva de-a face în relaţia lor?

— Mai mult ca sigur. Chiar şi pe mine m-a emoţionat faptul că a fost părăsită. Biata fată… Şi zicând acestea, îşi încruntă fruntea. O fată îşi pune multe speranţe în băiatul care o cere în căsătorie; cred că i-a fost teribil de greu să-şi dea seama că a fost părăsită.

Jill îl privi mişcată.

— Se pare că pentru un bărbat, cunoşti foarte bine firea unei femei.

— Ei, am imaginaţie şi pot s-o folosesc.

— Mila – zise Jill, aruncând o nouă privire către cuplul ascuns de copaci – nu e o bază pentru căsătorie.

— Este o bază pentru dragoste. De ce mii de poveşti de iubire au început de la milă?

Jill nu-şi putu da seama cum Patrick putea fi sigur de aşa ceva, dar nu mai zise nimic. Dean şi Sylvia erau amândoi pierduţi într-o conversaţie. Părea o scenă destul de intimă, la care Jill nu mai voia să fie martoră. Aşa că îşi mută scaunul astfel încât să fie cu spatele la ei, şi încercă să-şi focalizeze atenţia asupra ceaiului.

Când au terminat, Jill şi Patrick s-au mai plimbat puţin prin grădină înainte ca băiatul s-o ducă în locul unde îşi lăsase maşina.

— La revedere! zise el după ce aceasta intră în maşină şi închise uşa după ea. Apoi se duse şi el la maşina lui. Jill a condus puţin până la poştă ca să vadă dacă venise vreo

scrisoare. A găsit două scrisori pentru Bob şi una, spre marea ei surprindere, pentru ea, trimisă din oraşul unde locuise până să vină în Africa.

A fost atât de curioasă să vadă despre ce e vorba, încât, înainte de a ajunge la furgonetă, o deschise şi o citi.

— Brown... Stackland şi Brown... avocaţi... A intrat în maşină şi a citit mai departe. Doamna Pointon murise... şi-i lăsase toate bunurile lui Jill. Fata era şocată şi nu putea să facă altceva decât să se holbeze la plic, neputând să facă încă vreo legătură între realitate şi ceea ce citise, pentru că se gândea mai degrabă la bătrână decât la ce-i lăsase aceasta. Murise în somn – din fericire pentru ea – dar oricum o tristeţe fără margini puse stăpânire pe sufletul lui Jill. Ea ţinea tare mult la bătrână şi chiar dacă într-un fel se bucura că murise în somn, în căsuţa care îi era atât de dragă, totuşi, i-ar fi plăcut să fi trăit mai mult.

Bob, pentru că nu o cunoscuse pe doamna Pointon atât de îndeaproape ca Jill, se arătă preocupat doar de moştenire.

— Oare a avut multe lucruri? o întrebă el pe fată dându-i scrisoarea, după ce aceasta i-o arătă la întoarcerea acasă.

— Casa era a ei şi mai avea multe porţelanuri şi argintărie.

— Avea argintărie veche?

— Da, aşa parcă mi-a zis odată. Parcă era din Georgia.

— Atunci se pare că te vei îmbogăţi.

Ochii lui Jill erau umbriţi; această discuţie îi amintise de moartea tatălui său şi de felul grosolan în care s-au ocupat avocaţii de bunurile lui. Cu toate astea, şi ea era de părere că astfel de lucruri trebuia rezolvate ca afacerile, dar gândul îi era la bătrânica ei dragă, a cărei recunoştinţă o mişcase întotdeauna şi care îi dăruise lui Jill atâtea lucruri minunate. Pe când o ajuta la micile treburi de zi cu zi, niciodată nu-i trecuse prin cap să se gândească la o asemenea recompensă. Doamna Pointon mai avea o rudă

îndepărtată, un văr, iar dacă lui Jill i-ar fi trecut vreodată prin cap aceste lucruri, atunci cu siguranţă că şi-ar fi zis că acea rudă va primi totul.

— Avocaţii vor să mă duc să văd despre ce e vorba, zise ea într-un târziu. Dar cred că se pot descurca şi fără mine.

Bob rămase gânditor, iar soţia sa spuse:

— Dac-aş fi în locul tău, eu m-aş duce, Jill. Ştii, argintul ar putea dispărea…

— Să dispară? Dar cine l-ar putea lua?

— Când a murit mătuşa mea, i-au dispărut toate lucrurile din casă până să ajungem noi la ea. Tot felul de oameni au intrat în locuinţă şi s-au servit cu ce au vrut. Şi oricum, nu crezi că doamna Pointon voia să te duci personal şi să iei lucrurile pe care ţi le-a lăsat?

Jill nu ştia ce să spună.

— Nu-mi place deloc ideea asta, începu ea când şi Bob dădu semne că e de acord cu Lucie, ba chiar spuse că dacă ar fi avut timp liber ar fi mers cu ea s-o ajute. Aşa că până la urmă, Jill fu de acord să se ocupe de lucrurile bătrânei, iar Bob de transportatul lor.

În seara următoare, Dean era unul dintre oaspeţii la o gustare dată la ferma Bangali. A telefonat în timpul după-amiezii ca să anunţe că mai avea câte ceva de făcut prin plantaţie, aşa că avea să întârzie. Bob îi spuse că putea să rămână şi la cină, iar Dean a acceptat invitaţia.

— Dean rămâne la cină. Bob a privit-o pe Jill ca şi cum i s-ar fi adresat lui Lucie. Crezi că te mai descurci cu încă unul?

— Bineînţeles! şi Lucie îi aruncă o privire cumnatei sale care roşise şi care, pentru a ocoli subiectul, schimbă vorba.

Numele lui Dean nu mai fusese menţionat decât în momentul sosirii sale, când a fost luat de pe verandă de către Charles Goulding. Dean a acceptat situaţia şi i-a aruncat un zâmbet dulce lui Lucie şi unul indiferent lui Jill.

Când restul oaspeţilor au plecat, în timpul cinei, Bob anunţă că Jill va pleca peste două zile în Anglia, iar el o va

însoţi.

— I-a lăsat nişte bani şi o casă cu tot ce avea în ea, i-a explicat Bob. Jill nu e prea încântată că va trebui să plece, dar eu şi soţia mea suntem de părere că aşa ar fi cel mai bine. Nu crezi?

Dean a dat din cap.

— Am fost foarte ataşată de doamna Pointon şi-mi pare tare rău că a murit, zise el.

— Era vecina noastră, explică Bob. Jill şi tata au avut mereu grijă de ea, iar ea nu mai avea pe nimeni.

Dean încă o privea pe Jill peste masă; bărbatul părea pierdut în gânduri. Pe Jill începea s-o doară faptul că nu se făcea părtaş la durerea ei; Lacrimile o ardeau şi disperarea părea să pună stăpânire pe ea.

— Dacă vrei să fac ceva cât timp eşti plecat… zise Dean puţin mai târziu când stăteau pe terasă cu băuturile, trebuie doar să-mi spui.

— E foarte frumos din partea ta, Dean. Bob l-a privit cu recunoştinţă şi i-a spus că dacă va fi nevoie de ceva, Lucie va trimite pe cineva la Nyala Mount ca să-l anunţe. Nu că ne-am aştepta să se întâmple ceva, adăugă el zâmbind.

— Bineînţeles că nu. Dar nu se ştie niciodată. Este o ţară crudă şi trebuie să fii mereu pregătit pentru orice.

Jill şi-a amintit cuvintele lui a doua zi când a auzit un ţipăt în şopron, unde ţineau petrolul lampant. Fata aruncă grebluţa cu care curăţa brazda de buruieni şi fugi într-acolo. Ajunse când Lucie se prăbuşea la picioarele ei.

— Lucie, ce… şi văzu imediat muşcătura de pe gât. Un… şarpe? Lucie a dat din cap şi a încercat să se ridice, dar era deja lipsită de puteri. Mă duc să-l chem pe Bob, zise Jill.

— A plecat în oraş…

— E plecat? Oh, Doamne! Ce să fac? Dean! Peste câteva secunde vorbea cu el la telefon, bucuroasă că l-a găsit acasă.

— Te rog, Dean, vino.

— O să dau telefon la spital să trimită ser; apoi o să vin. Cheamă un băiat şi du-o înăuntru. Şi ai grijă pe unde calci. M-ai auzit? Era un ordin, dar Jill nu se enervă pentru că era spre binele ei.

— Cred că şarpele e... în şopron...

— Închide uşa înainte să faci altceva! după care închise. Jill chemă un băiat şi reuşiră împreună s-o ducă pe Lucie în casă. Au aşezat-o pe pat şi Jill era îngrozită văzând-o roşie la faţă şi cum o treceau transpiraţii fierbinţi.

— Serul va fi aici în câteva minute. Acestea au fost primele cuvinte pe care le-a auzit Jill când Dean a intrat în cameră. Intrase uşor şi acum era aplecat peste pat, acoperind-o pe Lucie cu o pătură subţire. Văzând faţa crispată a lui Dean, şi având toţi nervii încordaţi la maximum, Jill izbucni:

— Crezi că... Oare o să... nu putea să spună altceva, pentru că simţea un nod în gât. Lacrimile au început să-i curgă şiroaie pe obraji şi Jill şi-a căutat repede o batistă să le şteargă. Cât... cât de mult vor întârzia? întrebă ea, tot căutând batista care nu voia să se arate. Dean o asigură că vor ajunge la timp.

— Poftim! zise el, dându-i batista sa. Stai jos. N-ai altceva de făcut.

— Nu pot să stau jos. Uite-i, au sosit! Slavă Domnului! Şi pentru că se simţea atât de slăbită, s-ar fi prăvălit dacă n-ar fi fost Dean prin preajmă ca s-o prindă şi s-o aşeze pe un scaun.

— Acum, stai aici! ordonă el. Dacă te mişti, vei avea de-a face cu mine! După care a plecat de lângă ea şi i s-a părut o veşnicie până s-a întors.

— E bine? Au venit la timp?

— O să fie bine. Vocea era răstită. Apoi a zis ceva cum că ar trebui să prindă şarpele, dar Jill parcă nu-l mai auzea. Acum că-l auzise spunând că Lucie se va face bine, n-o mai interesa altceva.

— Tu trebuie să bei ceva şi se îndreptă spre dulăpiorul unde erau ţinute băuturile. Cei de la spital mai erau încă la Lucie şi Jill încă îi mai auzeau vorbind. Uite, bea asta.

— E coniac. Nu pot să beau, începu ea. Dar Dean nu avea chef de smiorcăieli; i-a dus paharul la gură cu o mână, iar cu cealaltă i-a ţinut capul.

— Mai am şi alte lucruri de făcut. Bea asta şi nu te mai văicări atât. Jill nu avu altceva de făcut decât să-l asculte, aşa că goli paharul într-o clipită.

— Mulţumesc. Încercă să se abţină să nu tuşească, dar nu reuşi. E atât de tare...!

— Erai dărâmată. O să te simţi mai bine peste câteva momente. Mă duc să văd ce-i cu şarpele. Ar putea fi mai mult de unul. O să-ţi folosesc telefonul. S-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre hol. Jill nu simţi nimic timp de câteva minute, dar curând o căldură îi invadă corpul şi o relaxă. Un doctor şi o asistentă ieşiră din camera lui Jill.

— E cumnata dumneavoastră, aşa e? Jill a aprobat şi doctorul a continuat: Trebuie să stea la pat câteva zile. E tânără şi o să se refacă repede, dar are nevoie de odihnă.

În timp ce ieşeau, l-au întâlnit pe Dean, iar Jill i-a văzut vorbind puţin, după care aceştia au plecat.

Dean şi-a sunat supraveghetorul care a venit imediat, urmat de câţiva oameni. Au intrat cu toţii în şopron şi deşi au luat totul la mână şi au căutat peste tot, n-au găsit niciun şarpe.

— Vrei să spui că şarpele poate fi oriunde prin apropiere? îl întrebă Jill speriată în timp ce stătea tot pe scaunul pe care o aşezase acesta înainte să plece afară.

— Am tot căutat, iar oamenii mei încă mai stau prin tufişuri să cerceteze. Cred că a fugit deja.

— N-am mai avut niciodată un şarpe. Era speriată, dar Dean a asigurat-o cu vocea lui hotărâtă că n-avea de ce să-şi facă griji – Ştiu că a fost o muşcătură de şarpe, iar unul din băieţii mei mi-a spus că mama lui a fost muşcată la

scurt timp după Lucie.

— M-am speriat. Am crezut că o să… moară, izbucni Jill.

Dean a dat din cap a înţelegere. Toate problemele dintre ei dispăruseră de dragul lui Lucie.

— Mă bucur că te-ai gândit să iei repede legătura cu mine.

— Şi eu mă bucur. L-a privit cu ochi recunoscători. N-am cuvinte să-ţi mulţumesc, Dean. Nici nu-ţi poţi imagina cum mă simt… nu pot să-ţi explic, zise ea făcând o grimasă. Trăsăturile lui Dean se îmblânziră. Sper să poţi totuşi înţelege cât îţi sunt de recunoscătoare.

— E de-ajuns, Jill, a întrerupt-o el ferm. N-am nevoie de mulţumiri sau de laude. După cum am mai zis, mă bucur că te-ai gândit să trimiţi după mine. Şi a privit-o drept în ochi. Dacă n-ai fi făcut-o mă tem că lucrurile n-ar fi decurs atât de bine. Cuvintele lui rostite atât de convingător au avut ecou în urechile lui Jill, care ştia că aşa stăteau lucrurile. Dacă din mândrie n-ar fi luat legătura cu el, atunci cu siguranţă că Lucie ar fi murit. Desigur, i-a mai spus încă o dată că dacă se vor mai ivi astfel de situaţii, nu trebuie să ezite să ia legătura cu el. Trebuie să acţionezi rapid în situaţii de acest gen, adăugă el pe acelaşi ton ferm. Şi nu uita, Jill, că noi, cei care ne-am născut aici, ştim mai multe despre pericolele acestei ţări decât cei care au venit mai târziu. Suntem întotdeauna gata să ajutăm dacă suntem anunţaţi.

Jill îi spuse, binevoitoare:

— Înţeleg perfect, Dean. O să-ţi cer mereu ajutorul atunci când am nevoie de el.

— Ce fată bună. Îi aruncă un zâmbet în timp ce-şi privea supraveghetorul care tocmai trecea prin dreptul ferestrei. Aţi găsit ceva?

— Nu. A fugit. A fost doar un pui. Cu siguranţă, vor trece ani buni până va mai apărea vreunul. Apoi o privi pe Jill, încercând să-şi dea seama dacă mai era la fel de speriată.

De obicei, şerpii se feresc de oameni, domnişoară. Acesta a intrat din întâmplare în şopron şi probabil când a apărut domnişoara Sharman a crezut că va fi prins şi a atacat. Dar, de obicei, ei nu atacă oamenii. Jill a respirat uşurată.

— Să nu uiţi niciodată că trebuie să stai cu uşile închise, îi reaminti Dean. Dar, aşa cum a zis şi Hutchinson, mai mult ca sigur că nu va mai apărea vreunul aşa curând pe aici.

Hutchinson s-a retras la băieţii cu care venise. Dean a mai rămas până la apariţia lui Bob care a venit la zece minute după plecarea lui Hutchinson. Bob a ascultat cu atenţie ce se întâmplase trecând repede de la groază la relaxare şi apoi la recunoştinţa pe care le-o adresa lui Jill şi lui Dean pentru că i-au salvat soţia.

— Pot să intru s-o văd? a întrebat el.

— Sigur. Abia am ieşit şi noi de la ea. E slăbită şi puţin speriată, dar îşi va reveni în scurt timp. Apoi Dean a zis că trebuie să plece, dar a mai rămas să vorbească cu Jill câteva minute. Presupun că o să pleci singură în Anglia, nu?

— Nu ştiu. Cu siguranţă, Bob nu va mai putea veni acum cu mine. Poate că ar trebui să amân călătoria.

— Nu cred că e nevoie să faci lucrul ăsta. Biletul de avion e deja rezervat, iar avocaţii te aşteaptă. Oricum, asta nu e treaba mea.

— O să mă mai gândesc, decise ea, luându-i în considerare vorbele. Poate c-ar fi mai bine să termin o dată şi cu asta.

El dădu din cap că era de acord, apoi o salută şi plecă. Ea a intrat în sufragerie şi l-a privit îndepărtându-se. Maşina lui albă se pierdea în zare. Îşi zise că nimic nu va mai interveni în relaţia care se stabilise între ei datorită accidentului lui Lucie.

Şi pentru că fusese şi sfatul lui Dean, Jill se decise să plece totuşi în Anglia. Se gândi că dacă nu va dori să plece, Dean va considera că o face dinadins, ca să nu asculte ce-i spusese el să facă. Relaţia dintre ei era însă cu dus şi

întors; simţea că dacă va face vreo mişcare greşită, lucrurile vor reveni la ceea ce era înainte de incidentul cu şarpele.

Şi Bob şi Lucie erau puţin îngrijoraţi că va pleca singură, dar ea le zisese că era în stare să-şi poarte de grijă.

Dean a sunat să întrebe de Lucie şi acesta îi spuse că Jill se decisese să plece până la urmă în Anglia, iar Dean întrebă dacă voia s-o ducă el la aeroport.

— Poate să mă ducă, zise Jill, gândindu-se că-i va fi greu cu bagajele. E foarte drăguţ din partea lui.

Bob o privi curios.

— Se pare că aţi trecut peste neînţelegeri, nu?

— Situaţia neprevăzută a făcut-o. Bob aprobă.

— Astfel de situaţii se ivesc peste tot, iar cei implicaţi nu se gândesc decât cum să le reziste. Făcu o pauză. Mă bucur, Jill. După cum bine ştii, eram îngrijoraţi.

— Da, mi-am dat seama. Şi le-a povestit cum s-a dus la el şi i-a cerut scuze. Oricum, nu mai conta, acum când lucrurile se limpeziseră între ea şi Dean.

În ziua plecării, Dean a venit cu mult timp înainte, i-a luat valiza de pe verandă, şi peste cinci minute erau pe drum. Era încă foarte devreme, soarele abia îşi făcea simţită prezenţa trimiţând raze roşiatice pe întinsul cerului.

— E drăguţ din partea ta că faci lucrul ăsta, începu ea. Mulţumesc, adăugă simplu şi nu mai zise nimic altceva. Jill se concentră pe minunile de culori care izbucneau în depărtare. Natura se trezea din nou la viaţă.

— Am o sticlă cu cafea, zise Dean. Când ai chef, ne oprim şi o bem.

— Mulţumesc, Dean. Mai stau puţin. Dar poate vrei să bei tu.

El dădu din cap că nu vrea acum, având atenţia îndreptată spre o căprioară care traversa în faţa lor.

— Nu acum.

— E o dimineaţă tare frumoasă, zise ea, chiar dacă se

gândi că asta va suna poetic pentru Dean. El a văzut astfel de dimineţi toată viaţa lui. Dar Dean a dat din cap că e de acord şi i-a arătat razele roşiatice care se întindeau în spatele colinei. Într-un fel e înfricoşător, zise Jill abia şoptit, lucru care aduse un zâmbet pe buzele bărbatului de lângă ea.

— Bănuiesc că aşa e, dacă stai să te gândeşti prea mult la asta. Şi după o pauză, adăugă: Oamenii nu se gândesc la soare doar ca la o masă de foc şi gaze. Ei îl iau aşa cum este: o bilă rotundă, frumos colorată, care dă căldură şi permite existenţa vieţii.

Jill fu de acord.

— De fapt, întreaga noastră existenţă depinde de el.

— Întreaga noastră existenţă... a repetat el după ea, şi apoi o tăcere impenetrabilă se aşternu între ei. Jill ştia că-şi va aminti aceste clipe toată viaţa, pentru că erau ca un balsam pentru neliniştea care pusese stăpânire pe ea de când descoperise ce simţea pentru Dean.

Capitolul 6

S-au oprit o oră mai târziu, lângă un izvor şi Dean a turnat cafea în pahare.

— Dacă vrei lapte, ai în stlicuţa asta, zise el în timp ce-i dădea paharul plin. Nu avea trăsăturile aspre de mai devreme. Se mai îmblânzise. Eşti palidă. N-ai dormit?

— Ba da, am dormit, dar nu de-ajuns pentru că ştiam că trebuie să mă trezesc devreme. Îi adresă un zâmbet şi aşteptă o reacţie din partea lui, însă aceasta nu veni. Întotdeauna sunt palidă când sunt îngrijorată.

— Eşti îngrijorată?

— N-am mai fost până acum într-o astfel de călătorie.

— Bob mi-a spus că era puţin neliniştit, dar că l-ai convins că te vei descurca de una singură.

— Da, aşa i-am zis. Normal că nu voiam să-şi facă griji din cauza mea. Dean se încruntă uşor.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Jill. O să am grijă ca toate să fie în regulă la aeroport, iar la capătul celălalt am înţeles că te aşteaptă cineva, nu-i aşa?

— O să fiu bine, zise ea arţăgoasă. Dar ştii cum e când faci ceva pentru prima dată. Eşti puţin îngrijorat.

El zâmbi şi spuse:

— Cred că înţeleg.

— Poate că… şi-l privi cu paharul la gură, sau poate nu ştii cum e, pentru că eşti bărbat. Nu mi te închipui făcându-ţi griji din ceva.

— Nu? o privi el ciudat. Bine, nu mi-aş face niciodată griji pentru o călătorie, dar îmi fac griji câteodată.

Dintr-odată, aerul parcă vibra în jurul ei. Îşi aminti că la un moment dat, Dean i-a spus lui Bob că i-ar plăcea s-o cunoască mai bine şi asta cât de curând. Însă a apărut frumoasa Sylvia de Courcy. Dar acum erau doar ei, fără nimeni altcineva şi Jill ar fi vrut să-l întrebe dacă şi el simte energia dintre ei.

Jill termină cafeaua din pahar şi-l ţinu pentru ca Dean să-l poată umple din nou. Soarele ajunsese sus pe cer, împrăştiind cu generozitate lumina şi căldura lui. Razele pătrundeau şi în părul castaniu al lui Dean, iar pielea frumos bronzată îi scotea în evidenţă verdele ochilor. Era pentru prima dată când Jill îl vedea atât de frumos. Până şi trăsăturile care ei i se păreau arogante îi păreau fermecătoare în acea dimineaţă.

— Ai idee când te întorci? Dean rupse tăcerea în cele din urmă, iar Jill îi răspunse din cap că nu.

— Nu prea ştiu ce e de făcut acolo. Trebuie să mă uit prin lucrurile doamnei Pointon, să văd ce opresc iar restul trebuie vândut. S-a oprit, gândindu-se la bătrânica ei preferată. Mi-e atât de greu să fac lucrurile astea! sfârşi ea în timp ce mai lua o gură de cafea.

— Aşa e. Dar trebuie făcute şi astfel de lucruri.

Şi Dean îşi mai turnă nişte cafea şi privi gânditor spre colina din depărtare care strălucea sub soarele african. Râul şiroia la picioarele acestui deal şi într-o parte forma o meandră care strălucea în lumină ca argintul. Întregul peisaj părea decupat din Paradis. E păcat, totuşi că Bob n-a putut veni cu tine. Dar cu siguranţă, ai prieteni care te vor ajuta, nu?

— Am unul sau doi prieteni, dar lucrează amândoi. Poate Linda, care era cea mai bună prietenă a mea până să plec din Anglia şi cu care am mai corespondat, mă va ajuta la sfârşit de săptămână să mai sortez din lucruri.

— Această doamnă Pointon a avut multă mobilă?

— Da, casa era ticsită, îi zise Jill zâmbind, în timp ce-şi aducea aminte când se ducea acolo ca să facă ordine şi curăţenie. Ştii cum e cu bătrânii, strâng totul.

— Bunica era aşa. Se pare că vei avea o slujbă.

— Doamna Pointon spunea că mansarda era plină de lucruri.

— Atunci înseamnă că ai sigur nevoie de ajutor, zise el

serios. Dacă nu reuşeşti să convingi pe nimeni, atunci plăteşte pe cineva. O privi pătrunzător. Să ştii că e un sfat bun şi ar fi bine să-l iei în considerare.

Ea aprobă din cap, văzând că lui chiar îi păsa de ceea ce va face ea în Anglia şi că aştepta un răspuns.

— Da, Dean, o să mă gândesc şi la lucrul ăsta.

— Cunoscându-te, ştiu că-ţi va fi greu să-ţi petreci timpul singură printre lucruri care-ţi stârnesc multe amintiri. Şi s-a oprit pentru că-i venise o idee.

Trebuie să stai la o prietenă sau la hotel. În niciun caz nu poţi dormi singură în casa aia.

Vorbele lui au sunat ca un ordin, iar Jill nu reuşea să-şi dea seama dacă era şi el conştient de lucrul ăsta. Tot ceea ce zisese o făcuse în mod automat, pentru că avusese o revelaţie. A văzut-o acolo, singură în casa în care de curând murise doamna Pointon, sortând lucrurile pe care bătrâna le-a strâns o viaţă împreună cu soţul său. Jill l-a privit pe Dean cu mai multă căldură, nu atât pentru înţelegerea de care dădea dovadă, ci pentru acel „cunoscându-te”, ceea ce însemna că la un moment dat fusese atât de interesat de ea încât să-i studieze caracterul. El se uită la ceas şi peste câteva minute puse sticla în maşină şi porniră pe drumul care tăia câmpia de un verde strălucitor.

— O să plouă, zise Dean după o oră şi Jill l-a privit surprinsă. Se obişnuise cu ploile din zilele călduroase, dar acum nu vedea niciun semn de nor.

— Eşti sigur?

— Aşteaptă.

Şi în câteva minute s-a auzit un tunet şi apoi a început o ploaie deasă, atât de deasă, încât Dean a fost nevoit să oprească maşina pentru că ştergătoarele nu aveau putere să îndepărteze apa de pe parbriz care şiroia ca o cascadă. Vremea minunată de dinainte fusese înghiţită de norii întunecaţi care puseseră stăpânire pe cer.

— Ce schimbare în câteva minute! zise Jill, dar Dean se

bucura de ploaie.

— Ploaia asta se va duce să ude nişte plantaţii, a zis el cu satisfacţie, uitându-se la ceas. Bine că m-am gândit să plecăm mai devreme.

Şi ea gândi că acum, în loc să arate că fusese deştept că se gândise la lucrul ăsta, a făcut să pară că fusese eficient. Cât de mult îşi schimbase părerea despre el! Acum i se părea imposibil să mai găsească vreun defect la el, aşa cum făcuse la început când îl considerase încrezut şi plin de el şi chiar îi dorise să cadă în râu.

După ploaie, culorile erau incredibile, iar pe cer era un curcubeu cu minunate nuanţe translucide. Soarele îşi ocupase din nou locul ştiut şi-şi împrăştia peste tot razele.

— E magie! zise Jill mai mult pentru sine, în timp ce maşina pornea din loc.

Dean îi aruncă o privire.

— Magie? Aşa ţi se par ţie lucrurile astea?

— Iubesc Africa, se destăinui ea, cu toate capriciile ei.

— Şi chiar are capricii, zise el zâmbind.

— Iar ăsta e unul dintre cele blânde, adăugă ea, în timp ce privea cu nesaţ arborii de cauciuc pe sub care treceau acum. Erau aliniaţi de o parte şi de alta a drumului, ferindu-i pe cei care treceau de razele uneori nemiloase ale soarelui. E întotdeauna plăcut după ploaie.

Dean era acum concentrat la drum, iar Jill, simţindu-l că nu mai avea chef de vorbă tăcu, iar tăcerea se prelungi tot restul călătoriei.

Dean a avut grijă de toate la aeroport, iar Jill doar când a decolat avionul şi-a amintit că uitase să-i mulţumească. Dar într-un fel, ştia că el va înţelege şi oricum nu avea de gând să i se arate îndatorată, pentru că ştia foarte bine că lui nu-i plăcea lucrul ăsta.

Prietena lui Jill n-a aşteptat să fie rugată s-o întâlnească la doamna Pointon, aşa că a doua zi, după ce-i telefonase,

s-au şi văzut.

— Ce bine că sunt în concediu, a zis Linda, bucurându-se că prietena ei moştenise o asemenea avere şi că o revăzuse. Nu mi-a venit să cred când te-am auzit la telefon. Şi după ce am închis, mama mi-a zis că trebuie să-ţi spun să vii să stai la noi, dar nu mai aveam cum să te sun înapoi pentru că nu-ţi ştiam numărul. Unde stai? Jill i-a spus numele hotelului, iar Linda i-a zis că trebuie să-şi ia cât mai repede bagajul de acolo şi să vină la ea acasă. Mama a zis că trebuie să te aduc neapărat cu mine.

— Mulţumesc mult, Linda. Chiar mă simt mai bine acum. Nu prea mă încânta gândul că va trebui să fac toate astea singură. Şi în ceea ce priveşte statul la hotel, mie mi se pare destul de deprimant, să ştii. Te simţi aşa de singur!

— Te cred. Şi Linda a aruncat o privire prin camera în care erau. Era sufrageria, iar în afară de ea, mai erau alte două camere, plus holul. Câte dormitoare are? La fel câte aveai şi tu?

— Nu. Casa doamnei Pointon era diferită de a noastră. Ea are patru dormitoare. Jill nu-şi dădu seama că vorbeşte de parcă bătrâna încă ar mai fi în viaţă. Şi sunt toate mobilate complet. Nici nu ştiu de unde ar trebui să începem.

— Eu cred că ar trebui să golim una din camerele astea complet şi să punem toată mobila în celelalte. Da, ştiu că ţi se pare cam greu, dar ne descurcăm noi. Asta înseamnă că vom avea o cameră liberă unde vom putea pune ce vrei să păstrezi. Astfel, cei care vor veni să le ia nu vor face greşeli.

— E o idee foarte bună, Linda, zise Jill, încercând să scape de nodul din gât pe care-l avea de când intrase în casa pe care o cunoştea atât de bine şi unde n-o mai aştepta nimeni.

Fetele au muncit toată ziua, iar la prânz Jill a coborât să cumpere sandvişuri şi prăjituri. A încercat să se întoarcă repede, dar proprietara clădirii, doamna Mansfield o opri şi o teroriză cu întrebările. Jill ştia că problema moştenirii era

subiect de discuţie în tot cartierul.

Într-un final, Jill scăpă de interogatoriu, şi ajunsă la Linda îşi ceru scuze pentru întârziere.

— Doamna Mansfield nu s-a schimbat deloc. Mă mir cum n-o doare gura de atâta vorbă!

— Vorbeşte mult? Aşa sunt oamenii pe aici. Pun pariu că a vrut să ştie totul despre moştenirea ta.

— Şi despre Africa. Crede că trăiesc într-o colonie de bărbaţi. Linda începu să râdă şi luă pungile de hârtie pe care Jill le pusese pe masă.

— Ce avem aici? A! Sandvişuri cu somon! Doamne, ce foame îmi e!

— Şi mie!

După-amiaza se scurse la fel de repede ca dimineaţa, iar la căderea serii trebuiră să înceteze munca.

— O să iau un taxi până la hotel, zise Jill în timp ce se îndrepta spre telefon, care, din fericire, nu fusese deconectat.

— O să vin şi eu cu tine, zise Linda. Apoi o să ne întoarcem acasă cu acelaşi taxi.

Doamna Mason, mama Lindei, a primit-o pe Jill foarte încântată, a îmbrăţişat-o şi a sărutat-o pe obraz.

— Ce bine îmi pare că te văd, draga mea! Mi-a părut tare rău că nu te-am putut suna înapoi noaptea trecută. Dacă am fi ştiut la ce hotel stai, te-am fi adus imediat aici. Oricum, bine că acum eşti cu noi şi să ştii că în casa noastră vei găsi întotdeauna un loc. Poate vrei să te duci mai întâi în camera ta. Baia ştii unde e. Şi s-a oprit văzându-şi fiica zâmbind. Hai, termină, Linda. N-am mai văzut-o pe Jill de un car de ani. Pot vorbi cât vreau.

Râzând, cele două fete urcară în camerele lor, iar Jill îşi luă cu ea şi valiza. Îşi zise că era mult mai bine aici decât să stea la hotel. Era o fată de casă, tatăl ei mereu îi spusese asta şi ea ştia că era adevărat. Îşi dăduse seama mai ales când se mutase la fratele ei, unde îi plăcea mai mult să

stea pe lângă casă, să se ocupe de grădinărit sau de alte treburi prin gospodărie. Îi plăcea să iasă la club, iar diferitele invitaţii pe care le primea erau întotdeauna acceptate cu plăcere, însă la alte distracţii în afară de cele obişnuite, nici nu se gândea.

— Foloseşte tu prima baia. Sunt sigură că vrei să faci un duş, zise Linda.

— Adevărul e că a fost o muncă plină de praf.

Lăsând bagajul nedespachetat, Jill luă în grabă prosopul de pe scaun, pus acolo special pentru ea, şi fugi la baie. O baie fierbinte o învioră şi peste jumătate de oră coborî în sufragerie unde o învălui mirosul de friptură la cuptor.

Venise şi domnul Mason şi toţi erau gata de masă. I-a zâmbit lui Jill şi a dat mâna cu ea, apoi a întrebat-o politicos de Africa şi de moştenire.

— Se pare că ai ţinut legătura cu bătrâna, nu?

— Aşa e, ne scriam regulat. Dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că se va gândi să-mi lase toate bunurile ei.

— Nu ţi-a vorbit niciodată despre lucrurile astea?

— Nu, niciodată.

— Ei bine, Jill, înseamnă că te-ai purtat frumos cu ea, şi atunci meriţi să fii recompensată.

Jill nu mai zise nimic. Ar fi preferat ca doamna Pointon să mai fie în viaţă, dar cum lucrul ăsta era imposibil, nici nu l-a mai menţionat.

— Linda a zis că vă va lua ceva timp să sortaţi lucrurile, zise doamna Mason în timp ce apărea cu o tavă mare pe care o puse în mijlocul mesei. E bine că Linda are o săptămână de concediu.

— Oh! Dar n-o pot lăsa să mă ajute atât de mult, zise Jill zâmbindu-i Lindei, care venise cu mama ei din bucătărie.

— Dar mie îmi face plăcere să te ajut. Oricum, n-am altceva de făcut.

— Ei bine… ai putea să te odihneşti.

— Şi să mă plictisesc? Linda dădu din cap a dezaprobare.

Dacă aş fi avut bani, m-aş fi dus să mă plimb. Dar cum n-am, trebuie să stau acasă. Aşa că lucrul ăsta e mai plăcut pentru mine decât pentru tine, crede-mă.

— Sunt conştientă că ar trebui să mă bucur că am moştenit nişte lucruri atât de frumoase. Dar sunt tristă. Vezi tu, doamna Pointon era o femeie dulce şi fragilă, dar n-a fost niciodată neajutorată. Nu se descurca în zilele în care nu se simţea prea bine, dar astea nu erau prea dese.

— Parcă îmi amintesc că tu îi spălai şi rufele, nu? o întrebă mama Lindei în timp ce punea o farfurie plină în faţa soţului ei.

— Nu era niciun deranj. Le spălam cu ale noastre. Ea nu avea maşină de spălat pentru că se temea de ele.

— Ei, dar se pare că-şi permitea să le trimită la spălătorie, zise Linda, care pe durata întregii zile s-a minunat de obiectele de valoare pe care le avea doamna Pointon în casă. Îi plăcuse mai ales bibeloul de fildeş care aparţinuse reginei Maria. Jill nu putea să-şi dea seama cum ajunsese la ea, dar îi plăcea să creadă că povestea era adevărată. Linda cu siguranţă a crezut-o, aşa că Jill s-a gândit să-i facă ei cadou bibeloul, fiind sigură că doamna Pointon nu se va supăra din moment ce avea să ajungă la o persoană care o aprecia.

— Da, îşi permitea să-şi spele hainele în oraş, dar nu voia în niciun chip să fie spălate cu ale altor oameni pe care nu-i cunoştea. Jill îşi luă şervetul, îl despături şi şi-l aşeză pe picioare. N-o deranja să le spele cu ale noastre, pentru că pe noi ne cunoştea.

— Se pare că era o bătrânică amuzantă şi foarte drăguţă, dar mai ales o persoană de modă veche.

Jill aprobă din cap.

— Era toate astea la un loc. Eu şi tata eram foarte ataşaţi de ea. Mi-a fost tare greu când am aflat vestea.

După cină au mai rămas de vorbă şi la opt şi un sfert domnul Mason s-a oferit să le ducă la un local şi să le facă

cinste cu băuturi.

— Minunat! Lui Jill îi va plăcea atmosfera de la Abbey Royal. Să mergem acolo!

Domnul şi doamna Mason au schimbat priviri. Abbey Royal era cel mai scump club country din ţară. Oamenii veneau de departe special să danseze şi să bea în acest local. Spectacolele care erau ţinute în fiecare sâmbătă seara erau şi ele considerate ca fiind cele mai bune din ţară. Oricum, domnul Mason a fost de acord, aşa că au urcat toţi patru în Rover şi au plecat într-acolo.

La Abbey Royal totul emana lux: decoruri, mobilă atent selecţionată. Un bar strălucitor se afla într-un capăt al sălii; candelabre strălucitoare atârnau deasupra lui şi o muzică liniştitoare venea de undeva din spate. În afară de bar, mai includea o sală de bal şi una pentru ocazii mai speciale, cum ar fi nunţile şi alte petreceri private.

Bogăţia se vedea peste tot. Jill era fascinată de femeia din spatele barului. Era singura femeie din tot personalul şi arăta mai mult a regină decât a altceva.

— Are mai mulţi ani până şi decât Lady Thingummy de acolo. Linda începu să râdă când o văzu pe Jill făcând ochii mari.

— Lady? A primit deja titlul?

— Da, şi e milionară. Linda se încruntă. Tată, cum o cheamă? Are un nume ciudat pe care niciodată nu mi-l pot aminti.

— Nu, nici eu nu reuşesc să-l ţin minte. Uite, zise el la un moment dat, nu e acolo tânărul Dawson? Tatăl lui tocmai a mai cumpărat o clădire de apartamente.

Linda a privit în direcţia arătată şi i-a confirmat că era George Dawson. Mai era cu un tânăr la bar, iar când a văzut-o pe Linda s-a întors spre acesta, i-a spus ceva şi a pornit spre masa unde erau aşezaţi cei patru.

— Bună, Linda! Bună seara, domnule şi doamnă Mason! Apoi, ochii lui George s-au îndreptat asupra lui Jill care a

murmurat un „Bună seara!”, după care Linda a făcut prezentările.

— Stai cu noi. Domnul Mason îşi mută scaunul.

— Vi-l prezint pe Clark... începu George. S-au făcut alte prezentări şi s-au aşezat scaunele. Clark a murmurat ceva că şi-ar fi lăsat băutura la bar şi a dispărut câteva minute.

— Vă rog să vă purtaţi frumos cu el, zise George când chipeşul băiat era prea departe să-l audă. E foarte nefericit. I-a dispărut logodnica.

— I-a dispărut? a repetat mirată doamna Mason. Cum se poate una ca asta?

— E un mare mister. Nici eu nu înţeleg mare lucru. Dar să vă spun în mare despre ce e vorba. S-a oprit pentru un moment ca să vadă pe unde era Clark. Acesta rămăsese să discute cu un bărbat, aşa că George începu să le spună. Era logodit cu o fată de o frumuseţe extraordinară. Însă trebuie să recunosc că nu era genul meu pentru că mi se părea superficială, prea conştientă de propria ei frumuseţe. Oricum, părea să sucească minţile tuturor bărbaţilor. Clark bineînţeles că s-a simţit onorat că pe el îl alesese din toţi cei care o curtau. S-au logodit, iar Clark se simţea în al nouălea cer. Însă fata s-a decis că trebuie să călătorească pentru că nu era în apele ei. Clark n-a putut merge cu ea pentru că avea probleme cu afacerea lui şi a trebuit să se ocupe personal de ea. Oricum, ca să mai scurtez povestea, zise George repede pentru că îl vedea pe Clark întorcându-se la masa lor, fata a dispărut.

— Dar... începu Linda, însă fu repede întreruptă.

— Locuia într-un apartament în centrul oraşului, avea un post foarte bun la un ziar. Când Clark a venit într-una din seri să o scoată în oraş ca de obicei, a găsit jaluzelele trase şi uşa încuiată. Vecinii i-au spus că e foarte posibil să fie plecată pentru o perioadă mai lungă de timp. Deja aranjase ca scrisorile să-i fie trimise la o altă adresă, dar vecinii n-au vrut să i-o dea.

— Tu ai cunoscut-o? îl întrebă repede Linda.

— Bineînţeles că am cunoscut-o. Doar am spus că e foarte frumoasă. Lumina orice încăpere cu apariţia ei. Se opri când Clark ajunse la masă. Ţi-ai luat băutura, dar curând vei avea nevoie de alta. George ia privit pe toţi. Ce beţi? Ei i-au spus, iar el le-a comandat băuturile. Ochii lui Jill îl priveau atent pe Clark. I-a observat expresia posomorâtă, melancolia cu care îşi ridica umerii. Părea un om închis în sine şi Jill îşi zise că-i era mai bine fără o astfel de fată, neputând să nu simtă milă pentru el.

George încerca din răsputeri să-l înveselească, dar fără niciun rezultat. Clark îi răspundea monosilabic la întrebări, iar uneori n-o făcea deloc. Dar răbdarea lui George nu avea limite; era un băiat simpatic şi părea un prieten de nădejde, gândi ea. Şi chiar avu prilejul să-i spună lucrul ăsta când a admirat aranjamentele florale, iar el i-a zis impulsiv:

— Vino să le vezi pe cele din sala de bal. Sunt pregătite pentru o nuntă care are loc mâine dimineaţă. Vă supăraţi dacă v-o iau pe domnişoara Sharman pentru câteva minute? a adăugat el aruncându-le celorlalţi o privire.

— Poţi s-o ţii şi mai mult. Dar te asigur că nu-i vei arăta flori mai exotice decât cele din ţara unde locuieşte, zise domnul Mason.

— Părerea mea e că te porţi minunat cu Clark. Oricine altcineva şi-ar fi pierdut răbdarea cu el, zise Jill când fu singură cu el.

— Îmi pare atât de rău pentru el. Imaginează-ţi o fată care merge cu un băiat până la logodnă, după care îl părăseşte. I-a fost de-ajuns să se piardă cu firea, bietul de el. Stau şi mă întreb dacă va trece vreodată peste minunata Sylvia de Courcy. E tare păcat că s-au cunoscut, şi s-a opit. Te simţi bine?

— Sylvia de Courcy? întrebă Jill, neîncrezătoare. Aşa ai spus? El realiză că e o întrebare stupidă, aşa că o privi curios.

— O cunoşti?

— O fată cu numele ăsta a venit să stea la nişte vecini de-ai noştri. Fata e foarte frumoasă şi are cam douăzeci şi şase-douăzeci şi şapte de ani. Blondă cu ochi albaştri fermecători… e aceeaşi fată, nu?

George era şi mai uimit ca Jill.

— Nu poate fi adevărat, a zis el când în sfârşit a putut vorbi. De ce s-ar duce acolo?

— A venit cu unchiul ei.

Jill s-a oprit un moment să se uite la aranjamentele lângă care se aflau. Nu era decisă dacă să-i spună mai multe lui George, dar după ce se gândi mai bine, continuă: Este o situaţie foarte ciudată, pentru că în zonă s-a făcut cunoscută ca fiind ea cea care a fost părăsită.

Lui George nu-i veni să creadă.

— Ea, părăsită? De ce Dumnezeu ar spune una ca asta? Jill dădu din umeri, încă uimită de ceea ce auzise.

— E un mister, nu?

— Clark nici nu cred că ştie că are un unchi. Sunt sigur că mi-a zis că e singură pe lume.

— Ei bine, acum e cu unchiul ei. Se pare că sunt prieteni cu familia Drake, vecinii de care ţi-am zis, iar unchiul ei a adus-o pe Sylvia acolo ca să se refacă după lovitura suferită.

— După ce? ţipă George, care devenea din ce în ce mai furios din cauza a ceea ce auzea. N-am auzit niciodată ceva mai josnic. De ce să facă una ca asta? Ai vreo idee?

— Niciuna. N-are niciun sens.

— Aşa e. Şi a tăcut din nou. Trebuie să existe un motiv. Nu mi s-a părut niciodată că ar avea vreo problemă. Apoi s-a uitat la Jill de parcă trebuia învinuită pentru toate lucrurile astea. Zici că nu ştii nimic?

— E un mare mister.

— Ai mai spus asta odată.

— Crezi că… începu Jill când îşi mai limpezi puţin

gândurile. Ai zis că voia să călătorească?

— Era înnebunită după aşa ceva. Şi s-a oprit şi el şi a privit-o pe Jill. Acum înţelegea. Crezi că e posibil să fi înscenat totul doar ca să-i stârnească mila unchiului său pentru ca acesta s-o ia într-o călătorie?

— Nu, dacă stăm să ne gândim, e prea absurd, protestă Jill dând din cap.

— Multe din toată chestia asta sunt prea absurde.

— Nu-mi pot imagina cum poate părăsi un bărbat cum este Clark. Oricum, trebuie să-l fi iubit, altfel de ce s-ar fi logodit cu el?

Şi după un timp, continuă:

— De fapt, dacă stau bine şi mă gândesc, acum că am aflat că s-a dus în Africa, cred că l-a folosit pe Clark pentru a-şi asigura nişte bilete de avion şi atât. S-a oprit, surprins de gândul care-i trecea prin minte. Nici nu cred să fi fost vreodată îndrăgostită de el, cu atât mai puţin să dorească să se mărite cu el.

George a continuat să-i spună părerile lui, iar Jill a ajuns să creadă că avea într-adevăr dreptate. Şi-a folosit logodnicul ca să-i plătească biletul, iar când fata a vrut să călătorească, i-a turnat unchiului ei o poveste emoţionantă despre inima ei rănită.

— Dacă ăsta e adevărul, atunci ceea ce a făcut e o josnicie, zise Jill mângâind absentă o petală de crin. Aranjamentul floral începea cu margarete într-o parte a sălii şi se sfârşea cu trandafiri în capătul opus. Încep să cred că dacă s-a purtat astfel e posibil să se simtă într-adevăr părăsită şi cu inima rănită. Lui Jill îi zbură gândul la atracţia pe care Dean o avea pentru fată.

— Cu inimă rănită? Dumnezeule! Dar e o ruşine pentru toată specia feminină. Clark e un bărbat pe care şi l-ar dori toate femeile. Ştiu că poate acum ţi se pare morocănos şi posomorât, dar să ştii că nu e aşa din fire. Trebuia să fi

văzut... George se opri, uitându-se repede în jur. Ai văzut ceva? o întrebă el iritat.

— Nu. Ce să văd?

— N-ai auzit nimic?

— Nu ştiu la ce te referi.

— Mi s-a părut că aud pe cineva în spatele florilor ălora. Sunt sigur că am auzit un foşnet. Deşi, stăteai cu spatele la florile alea, nu?

— Cred că mai sunt şi alte persoane care se uită la flori, nu doar noi, zise ea, iar el fu de acord.

— După cum începusem să-ţi spun, să-l fi văzut pe Clark când mi-a vorbit despre logodnă. Era fără îndoială cel mai fericit om din lume.

— Probabil că îi e foarte greu acum, dar părerea mea e că e mai bine că nu mai e cu ea. Dacă acum a fost în stare să se folosească de el aşa, înseamnă că nu e o persoană care să merite atenţia lui.

— Dar el nu ştie că a fost folosit. Uiţi lucrul ăsta. Iar eu cu siguranţă nu-i pot spune oricât de mult aş dori să fac asta.

— Bineînţeles că nu poţi. Nici măcar nu ştii dacă e adevărat ce ai spus. George o privi.

— Ce altă explicaţie ar mai putea exista pentru faptul că s-a dus acolo şi a zis că a fost părăsită? Nu, Jill, sunt sigur că am găsit explicaţia corectă. Sau mai bine zis, am găsit-o împreună pentru că de fapt a fost ideea ta, chiar dacă nu ai dus-o până la capăt.

— E foarte trist. Şi Jill a tăcut admirând în continuare florile. Aşa o fată să devină soţia lui Dean... nici nu-şi putea duce gândul la bun sfârşit. Oricum, Dean n-avea cum să afle de cele întâmplate. Toţi o credeau pe ea victima celui care o făcuse să sufere atât de crunt; toţi bărbaţii o compătimeau, chiar şi Patrick care nu lua niciodată lucrurile în serios. Oare milă să fi fost sentimentul care îl făcuse pe Dean să iasă cu Sylvia? Se prea poate, dar mai era şi un adevăr în vorba că de la compasiune la dragoste nu e decât

un pas.

Capitolul 7

Linda a fost deosebit de mişcată de gestul lui Jill de a-i dărui bibeloul doamnei Pointon care îi plăcea atât de mult.

— Te rog, acceptă-l, a implorat-o Jill, când aceasta nici nu voia să audă. Ştiu că-ţi place şi aş vrea tare mult să-ţi dăruiesc ceva ca o răsplată că m-ai ajutat atât. A! Şi te mai rog un lucru. Mama ta trebuie să mă lase să-i plătesc pentru cazare.

— Să nu îndrăzneşti să-i spui una ca asta, a întrerupt-o Linda iritată. Ar fi trebuit să o cunoşti pe mama până acum. Ar face crize de nervi.

Jill izbucni în râs.

— Atunci, spune-mi ce i-ar plăcea de aici ca să i-l dau cadou, i-a sugerat ea, arătându-i cu mâna toate lucrurile din jur. În camera unde îşi pusese Jill lucrurile pe care şi le alesese pentru ea, erau tot felul de obiecte de preţ, de la porţelanuri de Chelsea şi Meissen la argintărie din Georgia. Mai era şi mobilă – Chippendale şi Sheraton – şi mai erau şi două comode chinezeşti pe care Jill voia să le ia neapărat cu ea, deşi habar n-avea unde le va pune la Ferma Bangali.

— Chiar nu vrea nimic, începu Linda, dar Jill deja alesese o olivieră din argint.

— Ştiu că-i plac lucrurile delicate ca asta. Nu contează ce spui tu. O să i-o dăruiesc.

— Cum vrei… zise Linda care-şi privea încântată bibeloul. N-am avut niciodată ceva atât de sofisticat, a murmurat ea. Trebuie să-i fac un suport special. Şi ştiu exact omul potrivit. Reface obiectele vechi cu mare atenţie şi dăruire. Şi sunt sigură că va fi încântat de un astfel de obiect. Foloseşte, bineînţeles, lemn vechi. Cumpără mobilă veche pe care dacă nu o poate restaura, îi păstrează lemnul pentru a-l folosi la altceva.

Jill era bucuroasă că darul ei i-a făcut atâta plăcere Lindei.

— Cred că ar fi cazul să ne apucăm de treabă, zise Linda în timp ce punea bibeloul pe masă, lângă oliviera pentru mama ei.

— Lucrurile astea parcă nu se mai termină. Şi abia am sortat obiectele din dormitor.

— Păcat că nu le poţi păstra pe toate, zise Linda cu regret. Ştiu că le-am sortat pe cele mai bune, dar a trebuit să fim teribil de selective. Dacă eram în locul tău, mi-ar fi plăcut să opresc şi biroul. E lucrat atât de frumos!

— Ştiu, zise Jill, a fost o decizie grea. Dar trebuia să mă opresc undeva.

— Cred că ai dreptate. Jill se gândi puţin.

— Ştii, Linda, cred că cel mai bine e să depozitez toate lucrurile astea. De ce să le vând când nu-mi trebuie bani?

— E o idee grozavă! Or să te aştepte când te vei căsători şi te vei duce la casa ta.

Jill o privi neîncrezătoare.

— Nu mă pot imagina căsătorită. Linda o privi uimită.

— Sper că nu eşti îndrăgostită de cine nu trebuie, nu?

— Cum de ţi-a venit o asemenea idee?

— După felul în care vorbeşti. Linda o privi mai atent. Eşti îndrăgostită de cine nu trebuie, aşa e, nu?

După o pauză, Jill continuă:

— De fapt, aşa e. Şi cum Linda aştepta să continue, Jill îi povesti despre Dean şi despre începutul nu tocmai bun pe care l-au avut din cauza părerii greşite pe care şi-o formase despre el.

— În locul tău, nu mi-aş pierde speranţa, zise Linda după ce a auzit întreaga poveste. Te-a condus la aeroport, ceea ce înseamnă că mai e interesat de tine.

— A făcut-o pentru că nu a putut Bob. Apoi Jill i-a povestit cum a muşcat-o pe Lucie un şarpe, şi că astfel Bob a trebuit să rămână cu ea. Bob voia să vină cu mine în Anglia, a sfârşit Jill, şi cum Linda nu zise nimic, ea îi mai spuse că mai bine s-ar apuca de treabă.

— Trebuie să mai luăm încă o dată la mână lucrurile, acum că te-ai decis să le iei pe toate, iar Jill fu de acord.

— Mai am încă patru zile până mă întorc. Cred că ne ajunge timpul ăsta, nu?

— Da, lasă-mă pe mine să fac lista. O să transporţi toate lucrurile astea cu vaporul, nu?

— Da.

Linda îşi reţinu o întrebare, pentru că auzi soneria.

— Cred că e un curier. Mă duc să văd.

— Clark! Jill auzi din camera alăturată uimirea din glasul Lindei.

Ce cauţi aici?

— Vreau să vorbesc cu domnişoara Sharman.

— Da? Linda nu-şi dădea seama despre ce era vorba. Jill apăru în hol şi-l întrebă:

— Vrei să vorbeşti cu mine? Despre ce?

I-a zâmbit Lindei şi a spus că e un lucru personal. Cele două fete s-au uitat una la alta şi Jill zise:

— Poţi vorbi de faţă cu Linda. Mai bine ai intra, adăugă ea, dându-şi seama că încă nu-l poftise înăuntru. E cam dezordine aici. Oare de ce trebuia să-i dea explicaţii unui străin pentru felul în care era casa? gândi ea.

— Eu o să merg sus şi o să încep să fac lista de care spuneam. Clark respiră uşurat.

— Nu voiam să vorbesc de faţă cu cineva. O privi pe Jill cu ochi sinceri. Te-am auzit când vorbeai cu George la Abbey Royal. Abia intrasem şi eu în sala de bal, eram neliniştit şi mă plimbam de colo-colo şi nu ştiu cum m-am amestecat printre florile din spatele vostru. Din discuţia voastră mi-am dat seama că George ţi-a spus de dispariţia logodnicei mele, aşa că n-o să-ţi povestesc din nou cum s-au petrecut lucrurile. Motivul pentru care am venit la tine este... şi s-a oprit, pentru că a văzut-o pe Linda apărând pe scară.

— Scuză-mă că te întrerup, Jill, dar trebuie să fac o listă

cu toată mobila din dormitor.

— Trece toate lucrurile în afară de pat. E vechi şi nu se potriveşte cu restul setului.

— Bine. Linda dispăru şi Clark continuă. Jill l-a ascultat şi i-a zâmbit când a i-a spus că aflase unde o putea găsi dintr-o conversaţie avută cu doamna Mason.

— Nu poţi veni cu mine! zise ea când acesta îi spuse că încă o mai iubea pe Sylvia şi că trebuia să vorbească neapărat cu ea şi că singura soluţie la care se putea gândi era s-o urmeze pe Jill în Africa. Nu e treaba mea şi nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

— Dar nu te rog să intervii în niciun fel. Vreau doar să vin cu tine, ca să pot da de Sylvia.

Jill spuse că aşa ceva nu putea face şi-i mai spuse că dacă fata ar fi vrut să se căsătorească cu el, nu i-ar fi făcut una ca asta.

— Îmi pare foarte rău că ai auzit conversaţia aceea, mai zise ea. Cred că ar fi mai bine dacă ai uita totul.

— Să uit? Cum să pot face asta, când mă chinui de atâta timp să dau de ea? Destinul a făcut să vă aud discuţia. Trebuie să ajung la ea, domnişoară Sharman. Nu pot trăi fără ea!

Jill îşi muşcă buza într-un gest de nervozitate. Habar n-avea când vorbise cu George ce impact vor avea spusele ei. Acum îi părea rău că adusese vorba de Sylvia, dar fusese atât de surprinsă când George îi vorbise de ea, încât nu s-a putut abţine să nu se arate uimită.

— Nu te pot împiedica să vii în Africa de Sud, recunoscu ea. Dar nu te pot lăsa să vii cu mine. Ar fi ca şi cum m-aş amesteca.

Bineînţeles, toate gândurile îi erau la cum avea să reacţioneze Dean când avea să afle că fata îl minţise că fusese părăsită. Va fi dezamăgit de ce va afla. Sau poate nu? Poate că până acum se ataşase atât de mult de fată, încât nu-i va păsa de cele ce va auzi despre ea.

— Nici nu mă gândesc, a început Clark, dar ea l-a întrerupt.

— Nu mai eşti logodit cu Sylvia, iar eu în locul tău aş încerca s-o uit.

— Nu mai sunt logodit? Cum poţi spune aşa ceva? Sigur că mai sunt logodnicul ei. Eu n-am părăsit-o.

— Dar te-a părăsit ea. Jill ştia că era crud ceea ce-i spunea dar nu ştia cum să poată să-l facă să-şi dea seama că Sylvia nu-l mai iubea.

— Nu, nu m-a părăsit. Doar a plecat într-o călătorie, a zis Clark încăpăţânat. O să vină la mine când o să mă vadă. O, ştiu la ce te gândeşti dar eu o cunosc foarte bine. Mă iubeşte. I-a venit ideea asta să călătorească şi m-am gândit mult la ceea ce tu şi George aţi spus despre ea cum că ar fi fost josnic din partea ei să-şi mintă unchiul doar ca s-o ia cu el. Eu ştiam de acest unchi al ei şi chiar ea mi-a zis că-i purta de grijă. Dar niciodată nu m-am gândit s-o întreb unde locuia, aşa că n-am putut să dau de el când a dispărut. A făcut o pauză, dar Jill n-avea nimic de zis, aşa că a continuat: După cum am mai spus, m-am gândit la concluzia la care aţi ajuns tu şi George şi sunt de acord că Sylvia a minţit, ca unchiul ei s-o ia cu el. Dar pun pariu pe ce vrei că o s-o aduc înapoi.

Jill oftă şi încercă să se pună în postura Sylviei, dar tot nu putea să înţeleagă de ce s-a purtat astfel. Pentru Jill, să iubeşti însemna să fii mereu lângă cel de care eşti îndrăgostită. Şi nu credea că va putea înţelege vreodată cum ar putea să facă rău celui pe care-l iubea şi căruia îi promisese că-i va fi soţie.

— Sunt hotărât s-o văd, zise Clark. Dacă tot nu eşti de acord să vin cu tine, cel puţin te rog să-mi spui unde locuieşte.

— Nu ştiu ce să zic… însă mintea ei zbura la Dean şi era sigură că dacă Clark va veni şi o va trezi pe Sylvia la realitate, atunci Dean ar rămâne liber şi relaţia ei cu el s-ar

îmbunătăţi considerabil. Până la urmă, chiar Dean spusese că o plăcuse la un moment dat, atât de mult încât să vrea s-o cunoască mai bine. Cu cât Jill se gândea la această situaţie, cu atât îşi dădea seama că nu era cu nimic mai presus decât orice altă fată îndrăgostită. Îl voia pe Dean pentru ea şi n-avea de ce să nu recunoască acest lucru. Şi asta era o mare şansă pentru ea să i-l aducă Sylviei pe bărbatul cu care era logodită. Tentaţia era foarte mare, mai ales că acesta o asigurase că fata se va întoarce la el.

— Mulţumesc, domnişoară Sharman, zise Clark când Jill îi dădu adresa familiei Drake. A scris-o pe un bileţel pe care l-a pus cu grijă în buzunar. Îţi sunt foarte recunoscător. Un zâmbet îi lumina acum faţa, iar Jill îşi aminti ce-i spusese George cum că n-ar fi o persoană morocănoasă de felul lui. Probabil că ne vom mai întâlni la mare distanţă de Anglia. Şi spunând acestea, ieşi bucuros din casă, dar se opri să mai spună ceva. Oare te-am rugat deja să nu-i spui nimic din toate astea lui George?

— Nu cred că voi mai avea prilejul să-l revăd pe George.

— Nu, zise el după o pauză. Poate ar fi mai bine să-i spun ce planuri am. Cu siguranţă, o să creadă că sunt nebun, pentru că el crede ca şi tine că mi-e mai bine fără Sylvia.

Jill nu zise nimic, iar când acesta ajunse la poartă, închise uşa şi se întoarse la Linda care o primi cu o privire întrebătoare.

Dean o aştepta când avionul aterizâ. Când îl văzu, Jill îi zâmbi, iar el îi răspunse la rândul lui printr-un surâs arogant, însă plăcut la vedere.

— S-ar părea că te bucuri să mă vezi, observă el, iar ea se înroşi toată când îi confirmă bănuiala. Îl întrebă repede de ce nu venise Bob să o ia, şi spre liniştea ei, află că nu era nimic legat de Lucie care acum era complet refăcută, ci doar că Dean se oferise să o ia el din moment ce mai avea câte ceva de făcut în apropiere de aeroport. Jill îl privi

curioasă, dar faţa lui nu trăda nimic, aşa că nu putea fi sigură dacă acesta era adevărul. Tot ce ştia era că simţea o căldură în tot corpul pentru că venise s-o ia de la aeroport.

— Cum a fost? o întrebă el când porniră la drum. Mi-ai urmat sfatul şi ţi-ai căutat ajutoare?

— Da, m-a ajutat o prietenă. Am avut noroc că era în concediu, pe care şi l-a petrecut în întregime ajutându-mă pe mine.

— Mă bucur. Presupun că ai dat spre vânzare mare parte din lucruri şi chiar şi casă, nu?

— Casă, da, dar lucrurile erau atât de frumoase, încât am hotărât ca majoritatea să le depozitez. Am adus câteva obiecte mai speciale, iar restul vreau să le vând.

— Zici că restul le-ai depozitat?

— Da. O firmă londoneză se va ocupa de ele.

— Te va costa mult, cu siguranţă.

— Aşa e, cam scump, recunoscu ea. Dar mi-ar fi părut rău să mă despart de ele, pentru că nu voi mai avea ocazia să primesc o mobilă atât de frumoasă. Antichităţile sunt din ce în ce mai greu de găsit pentru că cei care le au un vor să le vândă.

Dean era de acord cu ea.

— Cred c-ai procedat cum trebuie, a concluzionat el. Valoarea lor întrece cu mult costul înmagazinării. Abia se îndepărtaseră cu o milă sau două de aeroport, şi Jill privi mulţumită în jur. Era plăcut să fie din nou înconjurată de copaci şi de flori şi chiar căldura i se părea suportabilă. Privea pe geam grădinile frumos împodobite cu flori luxuriante şi arbori măreţi, şi dacă închidea ochii, parcă simţea parfumul florilor şi vedea fluturii aurii care pluteau prin aerul înăbuşitor sau care căutau prin flori dulcele nectar.

— Niciodată, dar niciodată, nu mai vreau să plec de aici, murmură ea, nedându-şi seama că gândise cu voce tare până când Dean schiţă un zâmbet şi o întrebă:

— Înseamnă că vizita în Anglia nu ţi-a răscolit amintirile?

— A fost plăcut să revăd vechii prieteni şi locurile pe unde obinuiam să hoinăresc cu ei, dar sunt fericită că m-am întors. Vocea îi era calmă şi foarte sinceră. E foarte adevărat ceea ce se spune despre Africa, ne cheamă la ea cum nu face niciun alt continent.

Dean privea înainte, la drumul drept, străjuit de arbori înalţi.

— Înseamnă că te-ai hotărât să rămâi aici pentru tot restul vieţii?

— Eu... aşa sper. Vocea lui caldă o făcu să-i vâjâie capul.

— Nu eşti prea sigură?

Jill ezită să dea un răspuns clar pentru că şi-i imagina pe Dean şi pe Sylvia ca soţ şi soţie. Însă a alungat acest gând. N-avea de ce să strice călătoria asta minunată cu Dean alături, din cauza unei închipuiri.

— Da, Dean. Sunt sigură. N-aş putea fi fericită în nicio altă parte în afară de aici. Cel puţin nu acum.

Apoi au călătorit în tăcere mai mult timp, până au ajuns la o cafenea unde mesele erau aşezate într-o grădină sub nişte copaci uriaşi care protejau clienţii de soarele necruţător.

— Presupun că eşti pregătită să te înviorezi puţin, nu? Dean deja cotise pe alee ştiind că era de acord cu el. Peste tot se întindeau eucalipţi care împrejmuiau drumul.

Un băiat îi conduse la o masă, le aduse ceai, prăjituri şi o îngheţată de ananas cu frişcă.

— A fost delicios! exclamă Jill entuziasmată când termină de mâncat.

Dean o privea; dintr-odată, Jill se nelinişti gândindu-se la cât de ciufulit trebuie să-i stea părul, dar când îl privi pe al lui se linişti, pentru că şi lui i-l ciufulise puţin briza.

— Povesteşte-mi despre prietenii tăi. Te-au scos în oraş?

— Da. Am ieşit la un restaurant drăguţ în ultima seară şi într-o altă seară am fost să bem ceva într-un local foarte

sofisticat. Bineînţeles că n-a pomenit nimic de Clark. Oricum, Dean avea să afle de el când va apărea.

Dean i-a zâmbit, iar ea a simţit cum se topeşte sub privirile lui.

— Se vede că ţi-a făcut mare plăcere. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

— Serios? Jill încercă să se stăpânească şi să nu-şi trădeze emoţiile, dar vocea începu să-i tremure şi se trezi spunând: Şi mie mi-ar fi plăcut să fii.

El o săgetă cu privirea.

— În cazul ăsta, noi doi ar trebui să mergem într-un local luxos cândva.

— Oh! Serios?

— Să înţeleg că nu-ţi displace ideea?

Oare ce încerca el de fapt să facă? Simţea că se ascundea ceva în spatele acestei invitaţii, pentru că suna prea ciudat.

— Din contră. Îmi place la nebunie.

Dean începu să râdă în timp ce o privea peste masă.

— Se pare că facem progrese, zise el, dar nu mai continuă, aşa că încă o dată Jill se simţea prost din cauza lipsei de concreteţe.

Zece minute mai târziu erau pe drum şi curând au ieşit de pe autostradă şi au intrat pe drumul de ţară cu câmpuri de porumb şi de soia şi plantaţii diverse. Un râu scânteietor şiroia printre eucalipţii care-l mărgineau.

Jill îşi ascunse cu mâna un căscat iar Dean s-a întors spre ea zâmbitor.

— Obosită? întrebă el cu indulgenţă. Să opresc ca să te duci pe bancheta din spate? Acolo te poţi întinde cât vrei.

Ea dădu din cap că nu voia.

— Nu sunt atât de obosită, l-a asigurat ea.

— Aşa am crezut; ai devenit tăcută. Doar mă gândeam.

— La ce?

Ea dădu din umeri.

— La nimic deosebit. Făcu o pauză, apoi continuă: Mă gândesc că am fost egoistă când am sortat lucrurile pe care vreau să le aduc aici. Până la urmă, casa e a lui Lucie şi nici măcar n-am întrebat-o dacă pot să aduc obiectele la fermă.

— Nu cred că o să se supere. Sunt multe?

— Cam aşa ceva.

— Dacă ai ceva de depozitat mai poţi lăsa şi la mine. Am câteva camere pe care nu le folosesc niciodată. Te rog să iei în seamă oferta mea.

— Mulţumesc, Dean. Eşti foarte drăguţ.

El îi zâmbi cu subînţeles, dar îşi reţinu cuvintele. Ceea ce voia să spună l-a pus pe gânduri, aşa că un timp n-a mai vorbit, dar mai târziu spuse că va tuna. Jill privi cerul şi-l aprobă. Atmosfera devenise apăsătoare, aerul era încărcat, nicio frunză nu se mişca. Aerul era înăbuşitor şi dădea o stare de nelinişte. Soarele începea să apună, iar norii se îngrămădeau unii într-alţii.

— A început, zise Jill când primul tunet se făcu auzit în depărtare.

— Cred că vom fi nevoiţi să ne oprim din nou, zise Dean, şi mai adăugă că oricum timpul nu-i mai presa de data asta.

În curând începu şi ploaia, care lua proporţii din ce în ce mai mari. Dean a tras maşina pe marginea drumului şi a oprit motorul.

Timpul trecea, iar ploaia era din ce în ce mai deasă. Jill privi în zare, dar nu putea vedea nimic din cauza şuvoaielor de apă care nu mai conteneau. Înserarea a venit repede, iar fulgerele se vedeau acum mai bine.

— Ce îngrozitor e când tună! murmură ea după ce auzi unul aproape de maşină.

— Multe aspecte ale naturii sunt violente, zise el în timp ce pornea maşina şi o aducea pe partea carosabilă.

— Sigur vor fi inundaţii după o astfel de furtună.

— Sper doar să nu dăm peste una care să ne creeze dificultăţi. Dar nu cred să se întâmple aşa ceva, pentru că o

bună perioadă de timp a plouat la câteva mile distanţă de locul unde ne aflăm acum, iar acolo sunt râuri. Dar oare…

— S-ar putea să depăşească albia râului pentru că a plouat mult, zise ea cu nervozitate.

— Se pare că acoperă o bună parte din drum. Şoseaua e mai joasă aici, cam pe o jumătate de milă, dar nu cred că va fi toată acoperită de apă. Şi făcu o pauză, iar Jill ştiu că va risca şi va încerca să treacă. Dar nu a pornit bine că a şi oprit maşina şi a dat resemnat din cap. – Mai bine ne întoarcem şi o luăm pe drumul celălalt. Îmi pare rău, Jill, dar nu cred că te voi putea duce acasă înainte de miezul nopţii.

— Nu contează. Poate îi putem da un telefon lui Bob puţin mai târziu.

— E un hotel pe cealaltă parte. Şi Dean s-a uitat la indicatorul de benzină. Cred că ajungem. E şi o benzinărie acolo.

Jill se trezi şi se uită în jur la draperiile care-i erau necunoscute. Ea şi Dean ajunseseră la concluzia că ar fi mai indicat să petreacă noaptea la hotelul la care abia au ajuns cu benzina pe care o mai aveau. Proprietarul hotelului le spusese că drumul era inundat pe mai mult de o milă, aşa că au decis să amâne călătoria pe a doua zi când se spunea că apele se vor retrage.

Privind de la fereastra camerei unde dormise, Jill se minuna de culorile care parcă prindeau viaţă pe cerul care se pregătea de înserare. Se spălă pe mâini şi pe faţă, îşi perie părul şi se gândi că ar fi frumos să ia cina cu Dean, aşa că plecă zâmbind din cameră.

Au luat cina în restaurantul hotelului, cu geamurile larg deschise ca să pătrundă aerul proaspăt şi răcoros de după ploaie. A fost o cină intimă şi prietenească, ce a precedat o conversaţie la cafea. Mai târziu, Dean o conduse pe Jill la camera ei şi felul în care i-a spus noapte bună i-a făcut inima să bată nebuneşte… şi să-şi facă mai multe speranţe.

Capitolul 8

Lucie şi Bob erau pe terasă când cei doi au ajuns la ferma Bangali, puţin după ora unsprezece.

— După câte ne spuneţi, parcă aţi trăit o aventură. Bob se uita când la Jill, când la Dean şi avea o expresie întrebătoare pe chip. Aţi avut noroc să ajungeţi la hotel înainte să rămâneţi fără benzină.

Dean îi zâmbi şi fu de acord.

— Se pare că aţi făcut bine să rămâneţi peste noapte, zise Bob după ce văzu micile defileuri pe care le forma apa în retragere.

— Drumul arăta ca un mic lac. Oricum, ăsta e unul din lucrurile cu care trebuie să ne obişnuim.

— Bob dădu din umeri şi zise ceva despre avantajele cultivării bambusului comparate cu alte îndeletniciri. Jill vorbea cu Lucie şi-i spunea că era tare bucuroasă că o vede înzdrăvenită după chinul prin care trecuse cu şarpele.

— Povesteşte-mi tot ce-ai făcut, zise Lucie nerăbdătoare. Ai spus aseară la telefon că aduci multe lucruri aici?

— Asta dacă nu te deranjează, Lucie. Mă simt cam prost, pentru că nu vor intra toate în camera mea, chiar dacă le pun unele peste altele.

— Le găsim noi un loc.

— Dean a fost drăguţ să se ofere să depoziteze şi la el unele din lucruri, dacă nu mai e loc aici.

— Serios? îi aruncă Lucie o privire lui Dean. E foarte drăguţ din partea lui. Era ceva ascuns în vocea ei, iar Jill se îmbujoră dându-şi seama la ce se gândea. Se pare că v-aţi rezolvat neînţelegerile, a zis Lucie cu voce joasă.

— Da, aşa se pare, a răspuns Jill bucuroasă. Dean a fost minunat.

— Minunat? repetă Lucie amuzată. Jill râse.

— Nu s-a plâns deloc că a trebuit să mă aştepte la aeroport.

— Şi probabil că s-a bucurat de prelungirea călătoriei şi de şederea la hotel, după cum văd că ai făcut-o şi tu.

Culoarea din obrajii lui Jill s-a făcut mai aprinsă.

— A fost într-adevăr plăcut, recunoscu ea cu ochii îndreptaţi spre Dean care, văzând-o surâzătoare îi întoarse zâmbetul.

— Trebuie să plec, zise el întorcându-şi privirea spre Bob. Cred că voi veni mâine ca să mă ocup de puieţii aceia pe care ţi i-am promis. Sunt în ghivece de fibră aşa că vor fi bine mai ales acum, după ploaia asta.

— Cei trei au privit maşina care se îndepărta.

— Intră să-ţi fac o cafea, spuse Lucie lui Jill, luând-o de braţ. Şi zici că ai multe lucruri frumoase?

— Da, Lucie. Aşteaptă să le vezi!

— Nu ştiai că bătrâna are atâtea lucruri?

— Nu. Avea saci cu obiecte la mansardă, iar camerele erau ticsite de mobilă. Mi-a spus odată că atunci când s-a căsătorit cu soţul ei locuiau într-o casă mult mai mare. Jill le povesti totul în timp ce-şi beau cafeaua.

— Mi s-a spus că va dura cam trei săptămâni până vor veni lucrurile, sfârşi ea.

— Deci, te-ai ocupat de tot, nu?

— I-am lăsat pe avocaţi să se ocupe de asta. Ei vând şi casa şi nişte lucruri pe care nu le voiam.

Jill nu spuse nimic de Clark, mai ales pentru că nu era sigură că va veni s-o caute pe fata care-l înşelase. Credea că dacă se va gândi mai bine, se va răzgândi cu siguranţă.

Dar s-a convins că s-a înşelat când, peste două zile, Clark i-a telefonat dintr-un hotel din Breysburg, unde se cazase. Reuşise să-i afle numărul de telefon de la unul din vânzătorii din oraş.

— Dar de ce ai luat legătura cu mine? întrebă Jill nedumerită.

— Pentru că m-am gândit că nu pot apărea chiar aşa, pe nepregătite, la adresa unde e Sylvia.

— De ce nu?

— Pentru că a împrăştiat vestea că a fost părăsită şi, mai mult, l-a făcut pe unchiul ei să-i plângă de milă şi pe toţi ceilalţi pe care i-a cunoscut pe aici. Dacă apar aşa, şi se află ce mi-a făcut, o să termine cu mine pentru totdeauna.

— De ce nu te-ai gândit la asta înainte? Jill nu s-a putut abţine să întrebe.

— Chiar nu ştiu, recunoscu el. Cred că m-am grăbit să acţionez când am descoperit unde se afla, imaginându-mi că trebuie doar să apar în faţa ei ca să vină la mine. Nu m-am gândit deloc c-ar putea apărea probleme.

— Atunci, ce ai de gând să faci?

— Trebuie să fiu prudent, şi mă întrebam dacă m-ai putea ajuta.

— Cum? a întrebat Jill, precaută.

— Poţi să-ţi explic, dacă vrei să ne întâlnim undeva.

— Nu cred că vreau să fiu implicată în asta, zise ea repede, gândindu-se la noua ei relaţie cu Dean. Voia să evite să fie văzută cu un alt bărbat.

— Dar te rog, domnişoară Sharman, nu-ţi cer imposibilul. Părea disperat şi neconsolat iar lui Jill i-a părut rău pentru el. Trebuie să vorbesc cu cineva şi m-am gândit că te-aş putea invita la cină.

Ea ezită şi, el începu să o roage mai insistent. Până la urmă a fost de acord să se întâlnească şi să ia cina împreună, dar nu la Clubul Springbok, pe care el îl menţionă imediat.

Trebuia să le dea nişte explicaţii lui Bob şi Luciei şi nu putea face acest lucru fără să le dezvăluie logodna lui Clark cu Sylvia. Aşa că povesti totul ascultătorilor miraţi, sfârşind prin a le spune că secretul trebuia păstrat.

— Ce păcăleală! zise Bob. Cred că e nebun s-o vrea înapoi.

— Asta e dragostea, Bob. Îi face pe oameni să se poarte ciudat. El o privi încruntat.

— Cu siguranţă, eu nu mă voi purta niciodată aşa, zise el emfatic, şi Lucie îi aruncă un zâmbet.

— Deci, iei cina cu el în seara asta? zise ea, schimbând subiectul.

— Da. Bob, pot să iau maşina?

— Sigur.

Pentru că-şi cumpărase o rochie nouă din Anglia, Jill se decise s-o poarte. Era de culoarea piersicii, avea mânecile lungi şi guler înalt, care-i înconjura gâtul. Se simţea tare bine în ea şi şi-ar fi dorit să fie Dean cel cu care iese să cineze.

Clark o aştepta când ajunse în faţa hotelului Mayfair. I-a zâmbit şi i-a spus că arată bine, însă era un compliment care nu însemna nimic, pentru că era spus din complezenţă. Era clar că mintea lui era ocupată de lucruri mai importante decât îmbrăcămintea lui Jill.

— Ai rezervat o masă? Jill încercă să zâmbească, dar nu era deloc încântată de seara pe care o vor petrece împreună.

— Da. Dar nu cred că era nevoie, pentru că de-abia sunt vreo două persoane înăuntru.

Înăuntru te învăluia o lumină roză, delicată. Chelnerul a apărut de cum au intrat şi au fost conduşi la o masă pe colţ, departe de altcineva. Când mâncarea a fost comandată, Clark a zis dintr-odată:

— Ştii ceva despre un bărbat numit Dean Lester?

— Dean? De ce mă întrebi?

— I-am auzit numele lângă cel al Sylviei.

— Da? Jill era de părere că frumoasa Sylvia fusese uitată în timpul pe care ea şi Dean îl petrecuseră împreună. Deja?

— Deci ştiai despre asta? De ce nu m-ai anunţat? o întrebă el acuzator.

Faţa lui Jill deveni palidă.

— Şi de ce ar fi trebuit să-ţi spun lucrul ăsta? Nu mă aştept să iasă nimic serios din asta, gândi Jill cu voce tare.

— N-am de unde să ştiu dacă e sau nu ceva serios în treaba asta. Se opri şi se gândi câteva clipe încruntat. După ce te-am sunat, m-am plimbat puţin prin oraş, apoi am intrat în club să beau ceva. Am intrat în vorbă cu doi tipi şi i-am întrebat dacă era prin împrejurimi vreo tânără frumoasă şi nemăritată. Unul dintre ei îmi zise zâmbind că venisem prea târziu. Venise de curând o fată – Sylvia de Courcy – care era cu siguranţă una dintre cele mai frumoase, dar care fusese deja acaparată de un burlac faimos cu numele de Dean Lester. Care creşte nuiele!

— Ultima replică îi ieşise pe un ton disperat şi exploziv, ca şi cum era ceva înjositor în creşterea bambusului. Au tot ieşit împreună, mai ales în decursul ultimelor zece zile.

În ultimele zece zile… Dispăru şi ultima fărâmă de linişte a lui Jill; n-ar fi crezut vreodată că ar putea fi aruncată de la fericire la disperare într-un timp atât de scurt. Clark vorbea din nou, întrebând-o ce ştia de Dean Lester.

— E unul dintre vecinii noştri, l-a informat ea, dorindu-şi din tot sufletul să nu fi acceptat invitaţia în oraş a lui Clark. Totuşi, ştia că e mai bine că aflase că Dean şi Sylvia s-au tot întâlnit cât timp a fost plecată în Anglia.

— Cum arată? E atrăgător?

— Foarte. Şi gândul îi fugi la clipele de intimitate pe care le petrecuse alături de el.

— Crezi că s-ar putea îndrăgosti de el?

— Ai spus că e îndrăgostită de tine, i-a amintit Jill, înţepată.

— Eram optimist până să aflu de tipul ăsta. E înstărit?

— Destul de înstărit. Şi Jill nu mai insistă asupra acestui subiect, pentru că ştia că nici Clark nu era mai prejos ca Dean în ceea ce priveşte situaţia materială.

— A împrăştiat pe aici zvonul că a fost părăsită. Clark dădu din cap ca şi cum încă nu-i venea să creadă acest lucru. Bărbaţilor le place să compătimească fete care au fost atât de rău tratate.

Clark o privi pe Jill. Crezi că ar putea simţi milă pentru ea?

— E posibil. Tuturor le-a părut rău pentru ea.

— Cum a putut să facă aşa ceva? izbucni Clark indignat. Poţi să-ţi imaginezi că o fată e în stare să facă un lucru atât de josnic doar ca să câştige mila unchiului ei ca s-o ducă să călătorească? Dacă ştiam că va recurge la aşa ceva, aş fi făcut în aşa fel încât să-mi iau liber de la serviciu şi s-o duc chiar eu într-o călătorie în străinătate. Ne-am fi putut căsători şi atunci am fi considerat călătoria aceea luna de miere.

Primul fel de mâncare le-a fost adus şi au început să mănânce în tăcere. Dar după un timp, Clark a adus în discuţie chestiunea pentru care avea nevoie de ajutorul lui Jill.

— Pentru că nu mă pot prezenta ca logodnicul Sylviei, trebuie să am un motiv pentru a mă afla aici. Şi mă gândeam dacă ai putea spune că ne-am cunoscut în Anglia şi că m-ai invitat aici într-o scurtă vacanţă. Se opri pentru că ea începu să dea viguros din cap.

— Îmi pare rău, Clark, dar nu vreau să fiu implicată în aşa ceva.

— Nu poţi să spui că nu ne-am cunoscut în Anglia, zise el cu ochi strălucitori.

— Asta e adevărat. Dar nu pot spune în stânga şi-n dreapta că eu te-am invitat aici.

— Ai vreun motiv să nu faci lucrul ăsta?

Ea l-a privit indignată. Era încă un străin pentru ea şi n-avea deloc dreptul să-i pună asemenea întrebări.

— Chiar am, zise ea într-un târziu.

— Dar nu-mi pot imagina despre ce e vorba.

— Am un motiv personal, adăugă ea înţepată.

— Se pare că te-am supărat, observă el.

Jill oftă nervoasă.

— Putem lăsa totul baltă? întrebă ea, dar spre uimirea ei,

el nu reacţionă în niciun fel la cererea ei şi insistă în continuare.

— Aş vrea să ştiu motivul pentru că oricum o să spun că ne-am cunoscut în Anglia. Nu am altă scuză pentru a mă afla aici. Făcu o pauză sperând ca ea să-i spună motivul, dar Jill nu zise nimic. Sylvia e viaţa mea şi am de gând să lupt ca s-o recuceresc. Ăsta nu e locul potrivit pentru o vacanţă şi, după cum am mai spus, am nevoie de o scuză ca să mă aflu aici. E atât de uşor pentru tine să mă ajuţi cu asta; tot ce trebuie să faci e să stai cu mine puţin atât cât oamenii să înghită povestea că m-ai invitat aici. Bineînţeles, trebuie mai întâi să iau legătura cu Sylvia.

— N-am de gând să ies cu tine, domnule.

— Te rog, spune-mi Clark. Pot să-ţi spun şi eu Jill?

— Cum vrei, zise ea cu răceală.

— Nu vrei să mă ajuţi? Tonul lui devenise implorator, dar Jill îşi păstră o expresie impasibilă. Nu-ţi cer prea mult... şi privi în spatele ei. Tipul ăsta vine încoace, zise el încurcat.

Jill simţi furnicături pe şira spinării până să se întoarcă să vadă despre cine era vorba. Dar, Dean era deja lângă masă.

— Jill... eşti... Se opri, apoi îşi reluă fraza spunând că trecea întâmplător prin faţa restaurantului când a văzut maşina lui Bob şi credea că-i va găsi pe toţi trei cinând aici. A privit-o în ochi, după care s-a uitat la Clark. După ce a făcut prezentările, a văzut animozitatea de pe chipul lui Clark în timp ce dădea mâna cu Dean.

Şi apoi, a vorbit Clark, iar Jill n-a putut face altceva decât să tacă şi să privească uimită cum îi turna lui Dean o poveste cum că ei doi s-ar fi cunoscut când aceasta fusese în Anglia şi continuă evitând s-o privească pe Jill:

— M-a invitat într-o vacanţă. Felul în care mi-a povestit despre ţara asta m-a făcut să nu ezit şi să-i accept invitaţia. Sper să mă ducă să vizitez împrejurimile.

Jill rămăsese mai mult decât stupefiată de minciuna

auzită şi continua să se holbeze la el, dar Clark îi evita privirea.

— Înţeleg, a fost răspunsul sec al lui Dean. Dar avea un fel de uimire în privire care putea fi luată drept dezamăgire sau durere, Jill nu putea să-şi dea seama. A deschis gura să spună ceva, dar s-a abţinut. Ce-ar fi putut spune că să nu pară Clark un mincinos? îmi cer scuze, Jill, dacă te-am deranjat. Noapte bună!

— Dean, aşteaptă... Dar el nici nu privi înapoi, ci se îndreptă spre ieşire, iar Jill se întoarse spre Clark, roşie de mânie. De ce a trebuit să minţi aşa? Dean e un prieten de-al meu. Şi spre disperarea ei, ochii i s-au umplut de lacrimi. A încercat să le şteargă cu mâna ca să nu-şi dea seama Clark că începea să plângă, dar fu de prisos.

— Oh, înţeleg. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău? izbucni ea. E prea târziu ca să-ţi pară rău. Te-am întrebat de ce ai minţit.

— M-am gândit că îi va spune Sylviei, sau că va duce vestea pe aici. Am vrut doar s-o fac geloasă şi habar n-am avut că dacă voi spune lucrul ăsta te voi răni pe tine.

Fără a avea chef să mai spună ceva, Jill îşi căută o batistă şi îşi frecă ochii din care începeau să picure lacrimi. Era de părere că soarta era împotriva ei; ea şi Dean nu vor fi niciodată împreună, aşa că ar fi mai bine să-şi ia gândul de la el. Încă mai avea în faţa ochilor chipul uimit al lui Dean când a văzut-o într-o atmosferă atât de intimă cu un alt bărbat. L-a văzut pe Clark măsurându-l insolent din ochi, iar la plecare, Dean abia îi adresase şi lui urarea de noapte bună.

— Acum vreau să plec, zise ea ridicându-se de pe scaun şi luându-şi poşeta.

— Ce zici de-o cafea?

— Vreau să plec, a repetat ea.

— Bine.

— Vrei să te las undeva? Jill simţea că ar fi frumos din

partea ei să facă asta, cu toate că ştia că dacă scapă de el mai repede, se va simţi mai bine.

— Mulţumesc mult, Jill. A vrut să-i atingă cotul în timp ce se îndreptau spre ieşire, însă ea se răsuci încruntată. Îmi pare rău, începu el din nou. Mai devreme, nu mi-am dat seama de motivul pe care-l aveai să nu mă ajuţi, dar acum ştiu despre ce e vorba şi mi-aş fi dorit să mi-l fi spus dinainte.

Era sigură că lui nu-i prea păsa de lucrul ăsta, dar spuse:

— Ar fi trebuit să-ţi fie de-ajuns refuzul meu de a te ajuta.

— Da, acum îmi dau seama de lucrul ăsta, spuse el, încercând să arate că îi părea rău. M-a surprins apariţia tipului. Cu siguranţă, nu e împreună cu Sylvia în seara asta, adăugă el cu un zâmbet pe buze, iar Jill îşi dădu seama că deja uitase ce-i făcuse mai devreme.

Era deja noapte, iar ţârâitul greierilor le gâdila urechile. O lună frumoasă stătea deasupra dealurilor, oferind întinderii o lumină sidefată, iar briza purta parfumul florilor din grădina hotelului. Lui Jill nu i se mai păru nimic atrăgător la noaptea africană, îşi simţea inima prea grea pentru o asemenea apreciere.

Dean trebui să vină la Ferma Bangali în dimineaţa următoare, pentru că-i promisese lui Bob să-i spună cum să planteze bambus pe un câmp care până atunci nu mai fusese cultivat cu altceva şi care acum era acoperit cu tufişuri. Lucie a făcut cafea ca de obicei şi o beau cu toţii pe terasă unde umbra era răcoroasă şi briza adia uşor. Era un loc plăcut pentru toate tipurile de vreme, dar mai ales când soarele ardea fără milă, aşa cum se întâmpla în dimineaţa aceea. Dean s-a aşezat, întinzându-şi în faţă picioarele; Lucie a adus cafeaua pe o tavă, strigând-o pe Jill care era în hambar. A venit cu greu, pentru că-l văzuse pe Dean. Îl privea cu ochi jumătate întrebători, jumătate speriaţi. Însă privirea lui Dean nu exprima altceva în afară de o politeţe

rece.

— Bună dimineaţa, Jill.

— Bună dimineaţa, Dean. Vocea îi era joasă şi se întrebă dacă lui Dean i-ar fi păsat să afle că se simţea foarte nefericită. Bob vine în câteva minute.

— Jill, pune tu cafeaua. Eu mă duc să ung nişte biscuiţi cu unt.

— Nu mi-ai spus nimic de acest prieten pe care ţi l-ai făcut cu ocazia vizitei în Anglia. Dean vorbea pe un ton calm aşa că ea nu-şi putea da seama ce urmăreşte.

— Nu e un prieten, zise ea. Mi-a fost prezentat în seara în care am fost la localul de care ţi-am vorbit.

— Cel luxos? Da, îmi amintesc.

A ezitat să-i dezvăluie sau nu purul adevăr, dar s-a gândit că acum, cu atât mai mult trebuia să tacă, pentru a nu-l face pe Clark mincinos.

— De fapt, n-a venit să mă vadă pe mine, zise ea dintr-odată, iar sprâncenele lui Dean s-au ridicat pentru o secundă.

— Nu? Dar aşa a zis.

— A adus vorba şi despre asta, l-a corectat ea.

— Şi acum, ce facem? Ne contrazicem unul pe altul? – zise el pe un ton îngâmfat. Jill s-a dus la masă şi a luat ibricul de cafea; nimeni nu zise nimic cât turnă lichidul în ceşti. Tăcerea a fost ruptă de cântecul unor băieţi care munceau pe câmpul din apropiere. Vorbesc cu tine, Jill, zise el cu blândeţe când ea puse pe masă din nou ibricul de cafea. Tipul ăla cu care erai aseară a zis că a răspuns invitaţiei tale de a veni aici, asta înseamnă că a venit să te vadă pe tine şi nu pe altcineva.

— Dar nu e aşa. S-a oprit şi l-a privit rugătoare, ca şi cum i-ar fi rugat subconştientul să-şi amintească de relaţia care se stabilise între ei cu puţin timp în urmă şi să-şi dea astfel seama că devenise pentru ea mai important decât oricare alt bărbat. Dean avea aceeaşi privire de oţel pe care o

cunoştea atât de bine, iar gura îi era inexpresivă. Dacă ar fi ştiut sigur că a început să ţină la ea măcar puţin... Atunci ar fi încercat să-l înduplece, dar nu primea niciun semn că sentimentele erau reciproce. În plus mai era şi faptul că ieşise cu Sylvia pe toată perioada cât ea fusese în Anglia. Şi-a dat seama că nu avea de ce să creadă că ar fi început să ţină la ea. Ba mai mult, dacă ţinea la cineva, era la faimoasa Sylvia de Courcy.

— Chiar nu pot să-ţi spun, Dean, zise ea într-un sfârşit. Şi aş dori să nu mai vorbim despre lucrul ăsta, dacă nu te superi. Era conştientă că faptul că era nefericită o făcuse să spună totul pe o voce înţepată, lucru pe care Dean putea să-l interpreteze în fel şi chip.

— Nu mă deranjează deloc, zise el calm, iar ea răsuflă uşurată când îl zări pe Bob care se îndrepta spre ei. Ca şi cum exista o legătură telepatică între cei doi fraţi, Bob îşi dădu seama imediat că se întâmplase ceva între cei doi. Şi-a plimbat ochii de la unul la altul.

— Bună dimineaţa, Dean. E tare drăguţ din partea ta să vii atât de devreme. Sunt sigur că aveai şi alte lucruri de făcut.

— Băieţii ştiu ce au de făcut, i-a întors el politicos vorba, zâmbindu-i lui Lucie, care apărea cu biscuiţii. Pentru câteva momente, conversaţia se axă pe plantaţia de bambus, timp în care Jill rămase tăcută, iar Lucie abia contribui cu un cuvânt. Într-un sfârşit, cafeaua fu băută, iar delicioşii biscuiţi mâncaţi şi cei doi bărbaţi plecară pe câmp. Jill începu să strângă firimiturile, iar Lucie plecă să-şi termine treaba în bucătărie. După ce spălă vasele, Jill se duse din nou în hambar, gândindu-se tot timpul la ce-i făcuse Clark; apoi gândurile i-au zburat la Sylvia şi Dean. Se întreba dacă nu cumva Clark va reuşi s-o recâştige, şi spera din tot sufletul să se întâmple astfel.

După o jumătate de oră, Dean a apărut în uşa hambarului. Jill îl privi cât era de atrăgător în blugii lui

destul de uzaţi şi în tricoul care îi contura umerii armonioşi. Îşi trecu ea o mână prin păr, conştientă de faptul că era, ca de obicei, ciufulită.

— I-am invitat pe Bob şi pe Lucie la un grătar sâmbătă seara, spuse el pe un ton calm. Invitaţia te include şi pe tine, dacă vrei să vii.

Era bucuroasă de ceea ce auzea, dar ezită să-i dea un răspuns. N-avea niciun chef să vadă cum întreaga lui atenţie era îndreptată asupra Sylviei, care va fi fără îndoială acolo. Pe de altă parte, dacă ar fi refuzat să vină, trebuia să le dea nişte explicaţii lui Bob şi lui Lucie.

— Mulţumesc, zise ea într-un sfârşit. Mi-ar face plăcere să vin.

— Ţi-a luat mult până să te decizi, zise el rece, iar ea se făcu roşie. Încercai să te hotărăşti dacă vei dori sau nu să ieşi cu prietenul tău?

— Am spus că nu e prietenul meu, zise ea furioasă. Abia l-am cunoscut. Ţi-am mai spus. Ne-am întâlnit în seara când am mers la club. E un străin pentru mine.

— Fii sinceră, Jill. Unde vrei să ajungi cu pretextele astea? Ea nu zise nimic, iar el a a continuat liniştit: Nimeni n-ar veni într-un loc ca ăsta fără să aibă un motiv special. Nu e nimic de văzut aici pentru un turist obişnuit. Ştii bine asta. Nu trebuie să ţi-o spun eu.

Era furios şi ea se întreba de ce. Putea fi doar dacă…

Îndrăzni să spere din nou, dar de această dată mult mai reţinută. N-ar fi putut spune nimic care să nu-l pună pe Clark într-o situaţie stânjenitoare.

— A zis că ceea ce-i relatasem eu despre locurile astea l-au făcut să vină aici. Ştia că nu era deloc adevărat, pentru că lui Clark nu-i vorbise despre aşa ceva, dar Jill spera să fie o explicaţie bună pentru venirea lui acolo.

— Nu mai spune prostii, i-o reteză Dean. De ce nu spui adevărul? Jill păli. Ştia că trebuia să se prefacă furioasă, altfel va izbucni în plâns.

— Oricum, e cumva treaba ta? Care e motivul pentru care îmi pui atâtea întrebări şi faci atâtea comentarii pline de sarcasm?

Dean, care se sprijinea lejer de tocul uşii, sări ca ars şi îşi luă o expresie severă.

— Te rog să mă ierţi. Dar nu era nicio urmă de părere de rău în scuzele care i-au ieşit brusc din gură. Trebuia să înţeleg lucrul ăsta mai demult şi să-mi văd de treburile mele.

Şi după o clipă, Jill, ştergându-şi lacrimile care acum şiroiau pe obraji, văzu silueta lui înaltă îndreptându-se spre locul unde-şi parcase maşina.

Capitolul 9

Pentru că plantarea bambusului a început în aceeaşi după-amiază, Dean a venit din nou la ferma Bangali ca să-l ajute pe Bob.

— S-a întâmplat ceva între tine şi Dean? a întrebat-o Bob pe Jill după ce aceasta, aflând de venirea lui Dean, a zis că pleacă cu Jacky la o plimbare de câteva ore. Oricum, putea face ce dorea, pentru că era ziua ei liberă.

— Nu, minţi Jill, dar imediat se îmbujoră. Te rog să nu mai întrebi nimic, Bob. Şi zicând acestea, fugi în casă.

Jill se gândi că poate era mai bine să nu-i spună nimic lui Bob. Dar el şi Lucie aveau să-şi dea seama în scurt timp că se întâmplase din nou ceva între ei doi şi ştia că n-avea cum să le ascundă asta.

După ce a făcut o baie şi şi-a schimbat hainele, i-a cerut lui Lucie permisiunea s-o ia pe Jacky, iar când a plecat s-o cheme a văzut-o şchiopătând.

Ce s-a întâmplat, Jacky? a întrebat-o ea privindu-i piciorul. Te doare? S-a dus să-l cheme pe Bob şi în acelaşi timp apărea şi Dean în maşina lui albă. Venise mai devreme decât promisese, iar Jill, văzându-l, s-a întors şi a plecat în casă.

— Jacky şchioapătă, îi spuse ea lui Lucie când aceasta o privi nedumerită. O să mă duc imediat în oraş.

— Jacky şchioapătă? a repetat Lucie uimită. E grav?

— Nu ştiu. I-am spus deja lui Bob, iar Dean abia a sosit, aşa că probabil va şti el ce să-i facă.

— Trebuie să mă duc să văd ce s-a întâmplat, zise Lucie ştergându-se pe un prosopel. Dacă te duci în oraş, faci tu cumpărăturile? Sunt doar câteva şi nu sunt urgente. Dacă nu poţi, nu-i nimic. Oricum, mă duc eu în oraş vineri.

Jill se schimbă din nou, de data asta într-o rochiţă de bumbac şi sandale. La ieşire, a luat lista de cumpărături şi o pălărie din cuier.

La zgomotul de motor al furgonetei, Bob şi Dean îşi întoarseră capetele. Ea le făcu semn cu mâna, dar îi răspunse doar Bob, iar Dean îşi mută repede privirea la Jacky. Ochii lui Jill s-au umplut de lacrimi şi pentru câteva momente abia văzu pe unde mergea, dar şi-i şterse şi încercă să se gândească la altceva.

Dar asta nu-i era de folos, mai ales când a trecut cu maşina pe lângă casa lui Dean şi şi-a amintit camera pe care i-o promisese pentru a-şi depozita acolo lucrurile şi de care nu mai putea beneficia acum când situaţia dintre ei era din nou ca la început.

Când ajunse în oraş, se întrebă dacă să-i dea sau nu un telefon lui Patrick. Pe de o parte, n-ar fi vrut să fie singură în asemenea momente, dar pe de altă parte s-a gândit că dacă se va întâlni cu el, cu siguranţă va face ceva care s-o supere, din moment ce în starea care era nu putea să se suporte nici pe sine.

În cele din urmă s-a hotărât să nu-l sune, aşa că a început să meargă prin magazine.

Abia intrată într-unul, s-a şi auzit strigată de o voce de bărbat. S-a întors încruntată, ştiind despre cine era vorba.

— Jill, ce bine că ne-am întâlnit! zise Clark vesel. Sper că ai câteva minute libere să bei o cafea cu mine, nu?

— Nu ştiu…

— Te rog. Am ceva să-ţi spun.

— Ai veşti despre Sylvia? Oare deja o recucerise? se întrebă ea.

El i-a sugerat o cafenea din apropiere, iar Jill, după câteva momente de ezitare, îl urmă.

— Ai văzut-o pe Sylvia, întrebă ea după ce au găsit o masă şi comanda le-a fost luată.

— Am fost la Springbok să beau ceva, zise el şi-i povesti cum a căutat o masă retrasă ca nu cumva să-l vadă Sylvia dacă avea să vină. Şi fata n-a întârziat să apară împreună cu unchiul ei şi cu familia Drake. Arăta mai bine ca oricând!

Mi-am dat seama că niciodată n-o voi lăsa să-mi scape. Cel puţin nu fără să lupt pentru ea, zise el visător.

— Te-ai dus la ea? întrebă Jill când acesta tăcu gânditor.

— Nu, sigur că nu.

N-aş putea s-o pun într-o postură jenantă.

— Da, foarte drăguţ din partea ta, zise ea cu sarcasm, amintindu-şi că nu procedase astfel şi faţă de ea când Dean îi fusese prezentat. Oricum, nu voia să pară lipsită de maniere, aşa că nu-i zise nimic, iar Clark continuă să-i spună că la un moment dat, Sylvia l-a zărit.

— Şi-ţi spun, arăta de parcă văzuse o fantomă!

— Ceea ce e de înţeles, spuse Jill încet.

— Cred că da. Îşi îşi ridică privirea spre chelnerul care aducea cafeaua. Jill îşi dădu seama că urmează o parte pe care nu ştia cum să i-o spună. În cele din urmă a început să vorbească evitându-i ochii. Din senin mi-a venit ideea să ies în grădină, sperând că o să mă urmeze, ceea ce a şi făcut în câteva secunde. Clark se opri din nou când văzu că Jill îl privea întrebătoare. Oare de ce ezita atât?

— Spune-mi esenţialul, l-a repezit ea. El începu să se îmbujoreze.

— Îmi amintesc că ţi-am spus că vreau s-o fac geloasă, pentru că mi s-a părut că aşa trebuia să o tratez, fiindcă ştiam că se va simţi prost dacă ies cu altă fată. El făcu o pauză când o văzu pe Jill pălind.

— Continuă!

— Mi-am dat seama că dacă reuşesc s-o fac geloasă, o s-o recâştig cu siguranţă.

— Deci...? Jill îşi puse mecanic o linguriţă de zahăr în cafea.

— Sper că mă înţelegi cât de disperat sunt s-o recâştig, nu? Jill nu mai zise nimic, doar îl privea blocată. Aşa că el continuă: I-am spus... I-am spus... S-a oprit, şi-a dres glasul şi a început să vorbească, ştiind că la un moment dat tot trebuia să-i spună lucrurile astea. I-am spus că m-am

îndrăgostit de tine.

— M-ai folosit! ţipă ea lovind atât de tare cu pumnul în masă, încât răsturnă ceaşca de cafea pe toată tava. M-ai folosit fără ca eu să ştiu de asta! zise ea din nou. Nu pot înţelege cum ai făcut aşa ceva!

— Te rog, încearcă să înţelegi. Când a ieşit în grădină după mine, era clar că o să mă întrebe de ce am venit după ea.

— Dar era mai firesc să-i fi spus că ai aflat de ea de la mine şi că ai venit s-o vezi.

— Da, era mai bine aşa. Dar era atât de arogantă şi de enervată când mi-a vorbit, încât n-am mai stat pe gânduri şi mi-am pus ideea în aplicare. Şi i-am mai zis că venisem într-adevăr pentru ea, dar că acum eram pe cale să mă îndrăgostesc de tine. Şi a mers, Jill, zise el fericit. A încercat să-şi ascundă sentimentele, dar o vedeam cum fierbe de gelozie. Dragostea pentru Sylvia părea să-l fi făcut să uite de toate, mai ales de onoare. Nici măcar nu-i păsa că o rănise pe Jill. Îi păsa doar de propria fericire şi atâta timp cât lui îi era bine, nu se mai sinchisea de alţii. Te rog să înţelegi cum mă simţeam, zise el uimit de faţa ei palidă. A trebuit să fac ceea ce mi s-a părut că va da rezultate. Ştiu c-am reuşit s-o fac geloasă, şi mai ştiu că e doar o chestiune de timp până va veni la mine implorându-mi iertarea.

Jill îl mai privi blocată câteva momente după care se ridică, îşi luă geanta şi-i spuse înţepată că pleacă.

— Nu trebuie să mă urmezi, i-a zis ea răstită. Nu vreau să mai vorbesc vreodată cu tine!

— Dar nu ţi-am făcut niciun rău, replică el apărându-se.

— Ai un fel tare ciudat de a gândi lucrurile, a zis ea cu răceală, dar n-a mai continuat, simţind că nu mai era în stare.

— Dar te-ai gândit cumva şi la tine? îi strigă el când aceasta ieşea pe uşă. Când Sylvia se va întoarce la mine,

Dean Lester va fi liber. Dar se opri, pentru că ea deja ieşise, iar el vorbea de unul singur.

Jill îl auzise însă şi mintea părea să se încăpăţâneze să-i repete la nesfârşit cuvintele.

Dean Lester va fi liber…

N-avea niciun motiv să spere că o va prefera atunci pe ea. Cu atât mai puţin ea nu dorea să fie de rezervă.

Pe o porţiune de drum mai singuratică, în drumul spre casă, i s-a părut că aude ceva la motor. A continuat să meargă, ştiind că dacă va opri, oricum nu ştia ce să-i facă. Sau maşina n-ar mai fi pornit. Dar zgomotul a devenit din ce în ce mai puternic; suna de parcă se slăbise ceva şi atârna lovindu-se de restul componentelor. Ce să facă? Dacă alegea să meargă în continuare, cu siguranţă motorul se va strica de tot, iar dacă oprea pe drumul singuratic, n-avea să primească ajutor. Câmpia se întindea de-o parte şi de alta a şoselei, pe o parte mărginită de munţi, iar pe alta de dealuri. Era un loc pustiu, dar ştia că până la urmă tot avea să apară cineva. Până la urmă motorul se opri singur. Avu grijă să tragă pe dreapta înainte să iasă din maşină. Neavând altceva de făcut, a ridicat capota şi s-a uitat neajutorată la ce era înăuntru. Nu i se părea nimic în neregulă, şi chiar dacă ar fi fost ceva, oricum n-ar fi ştiut ce să-i facă.

După ce a stat afară câteva minute, s-a urcat în maşină să aştepte până va apărea cineva. Trecu o jumătate de oră, apoi încă una. Se gândea că mai bine ar fi mers pe jos până-n oraş, când văzu apropiindu-se o maşină din direcţia spre care se îndrepta ea şi respiră uşurată. Dar se impacientă repede, văzând că maşina care se apropia era cea a lui Dean. Dean! Trebuie să fie Dean! Din toate situaţiile umilitoare prin care trecuse, asta trebuia să fie pe primul loc, îşi zise ea. El parcă maşina lângă a ei şi coborî din ea. Jill, muşcându-şi buza, coborî şi ea şi, privindu-l în ochi, spuse că i se stricase furgoneta.

El o privi cu răceală.

— Bineînţeles că e stricată, zise ironic. Nici nu m-am gândit că stai aici ca să admiri peisajul.

Ea se îmbujoră repede.

— Ce s-a întâmplat?

— Motorul a scos un zgomot ciudat timp de câteva minute, după care s-a oprit.

— Ce fel de zgomot? o întrebă el deschizând capota.

— Ca şi cum s-ar fi desprins ceva din el. Făcu o pauză. Drăguţ din partea ta că ai oprit. El o privi rece.

— Dacă nu ai nimic altceva de spus, mai bine taci! Oricine ar fi oprit. Jill se gândi la stupiditatea pe care tocmai vorbise. A durut-o foarte tare comportamentul lui Dean, mai ales acum când era atât de supărată de ceea ce-i spusese Clark. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea de faţă cu el.

***

S-a dat într-o parte şi l-a privit cum trăgea de fire şi de piese şi cum le muta de colo-colo. Apoi a pus capota şi a spus:

— Nu e nimic care să poată fi reparat pe moment. Cred că cel mai bun lucru e s-o duc la Breysburg şi s-o las la garaj. Dacă te duc acasă şi-l las pe Bob să telefoneze la garaj, îi vor percepe taxă pentru transportare. S-ar putea să nu poată veni imediat după ea, şi atunci am risca s-o lăsăm aici prea mult.

— Vrei să spui că trebuie să stau la volan în timp ce mă tractezi?

Dean o privi încruntat.

— N-ai altceva de făcut.

— Nu… Dar n-am mai făcut niciodată lucrul ăsta.

Neluând-o în seamă, Dean luă o frânghie din maşina lui, o fixă de maşina ei şi-i spuse să se urce în furgonetă şi să-i

urmeze instrucţiunile. Deşi inima îi bătea nebuneşte de teamă să nu greşească, Jill făcu exact cum îi spuse el şi reuşi să pună furgoneta în spatele maşinii lui. Apoi a venit la ea şi i-a spus că trebuie să apese uşor pe frână şi pe acceleraţie.

— Ai înţeles? a întrebat-o el în cele din urmă.

— Da. Făcu o pauză, după care simţi că trebuie să adauge: Mulţumesc, Dean. Dar el deja plecase şi urcase în maşină.

Totul decurse bine pe parcursul a patru sau cinci mile, când un animăluţ speriat trecu printre cele două maşini, iar Jill, nedorind să dea peste el, puse frână şi rupse frânghia care era între ele. Inima îi bătea nebuneşte când îl văzu pe Dean care acum se îndrepta furios spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, dar a trecut ceva prin faţa maşinii şi n-am vrut să dau peste el.

Tăcere. Dean respira ca să se calmeze. Era clar că avea dificultăţi să-şi stăpânească furia şi Jill vizualiză o scenă între el şi femeia care se va întâmpla să-i fie soţie.

Bineînţeles, îi reaminti că trebuia să respecte instrucţiunile. Ea începu să-şi mai ceară încă o dată scuze, dar fu din nou lăsată să vorbească singură. Dean se duse la maşină, făcu un nod frânghiei şi porniră din nou. Au ajuns în oraş, au lăsat maşina la garaj, iar Dean le-a dat instrucţiuni să nu înceapă să repare nimic la ea până nu le va spune proprietarul. Apoi i-a dat telefon lui Bob ca să-l informeze de maşină şi le-a spus celor de la garaj să aştepte telefonul domnului Sharman, care va reveni peste câteva minute.

Jill era în maşina lui Dean când acesta reveni şi se uită nervos la ceas.

— Trebuia să ajungi undeva anume?

— Stabilisem o întâlnire pentru prânz cu domnişoara de Courcy. Tăcerea umplu maşina. Jill simţea un nod în gât.

— Îmi pare rău, începu ea, te-am făcut să întârzii.

— Nu prea mult. Îi aruncă o privire. Va trebui să mergi cu noi.

— Nu, nu e nevoie, i-o tăie ea nedorind sub nicio formă să ia prânzul cu Dean şi Sylvia.

— Nu vreau să deranjez. Dacă poţi, lasă-mă undeva… pe aici.

— Asta vrei? – o întrebă el arogant.

— Da, răspunse ea sec. Asta prefer.

— Foarte bine. Şi găsind un loc unde să oprească, o lăsă pe Jill să coboare. O să mă întorc pe aici la ora trei. Şi Jill se dădu într-o parte, iar maşina se îndepărtă, lăsând-o în urma ei tremurând. După câteva momente, s-a întors şi s-a îndreptat spre parc. Dar gândul că va trebui să se plimbe singură n-o încânta, aşa că alese să meargă prin magazine. Dar văzu că era o greşeală, pentru că la capătul magazinelor se afla parcată maşina lui Dean.

— Jill, din nou! strigă Clark în spatele ei, iar ea se întoarse încruntată, dorind din tot sufletul să fi ales parcul.

— Ce vrei? întrebă ea repede. Doar ţi-am spus că nu mai vreau să vorbesc cu tine niciodată.

— Nu fi aşa. Ce s-a întâmplat? îmi imaginez că voiai să te duci acasă după ce m-ai lăsat pe mine.

— Mi s-a stricat maşina.

— Serios? Şi unde e acum? Era vesel şi dornic să vorbească, observă ea dezgustată. Dar nu se putu abţine să nu se întrebe cum ar reacţiona dacă i-ar spune că Dean ia prânzul cu Sylvia. Pe unde erai când s-a stricat?

A ezitat puţin, apoi i-a spus.

El a vrut să afle mai mult, dar Jill îi zise doar că a reuşit să găsească pe cineva care s-o tracteze până în oraş şi că furgoneta era acum la garaj. Apoi Clark a întrebat-o cum va ajunge acasă.

— O să mă ducă cineva, răspunse ea răstit, iar el n-o mai întrebă nici măcar la ce oră avea să plece, dar a invitat-o să ia prânzul cu el.

— Mă gândeam să mergem la Grand.

— Nu ştiu.

— Haide! O să mai vorbim şi o să uităm neînţelegerile.

Jill stătu locului, uimită că rămăsese să discute cu Clark în loc să plece mai repede de lângă el. Oricum n-avea ce face până la ora trei, aşa că mai bine îi accepta invitaţia decât să stea singură şi să se gândească tot timpul la Dean şi Sylvia.

— Bine, acceptă ea în cele din urmă. O să vin cu tine.

Jill şi Clark intrară în local şi se aşezară. Imediat le-a fost adusă băutura. Li s-a dat meniul şi fiind doar unul, au trebuit să se apropie unul de altul ca să vadă amândoi ce vor comanda. Şi pe când stăteau unul lângă altul să consulte meniul, Clark scoase o exclamaţie de uimire. Jill ridică privirea şi-l văzu pe Dean şi pe Sylvia intrând în local, probabil pentru că se răzgândiseră să mai mănânce la Club. Dean o privi stăruitor, apoi îşi mută privirea la bărbatul de lângă ea. Între timp, Sylvia se uita la ei supărată.

— Vin spre noi, zise Jill care credea că norocul nu era de partea ei.

Dar tot ce-au făcut a fost să treacă pe lângă ei şi să se oprească la o masă din capătul sălii. Când s-au apropiat de ei, Dean a salutat înclinându-şi capul, dar Sylvia şi-a întors privirea în altă direcţie.

Capitolul 10

A fost un chin pentru Jill să se pregătească pentru grătar; a ezitat de câteva ori dacă să-i spună sau nu lui Bob că nu vrea să meargă. Dar n-ar fi făcut decât să-i pună pe Lucie şi pe Bob într-o postură proastă, aşa că Jill s-a resemnat că trebuie să se ducă.

S-a îmbrăcat cu un tricou alb şi cu nişte pantaloni largi de culoare roşie şi şi-a prins părul în coadă pentru că nu voia să i-l ciufulească vântul cum se întâmpla de obicei.

Au plecat spre Nyala Mount în furgoneta care fusese reparată în timp record. Bob zicea că nu vor mai avea probleme cu ea pentru încă un an, pe puţin, dar spera ca în scurt timp să-şi permită să cumpere o maşină mai bună.

Dean era înconjurat de un grup de oameni, inclusiv de Sylvia şi unchiul ei, dar văzându-i sosind, s-a scuzat şi s-a îndreptat spre ei. El o privi pe Jill cu atenţie, iar fata aproape că se înroşi gândindu-se că-i face plăcere că a venit şi ea, dar îşi dădu seama în momentul în care s-a simţit privită de Sylvia că nu era vorba decât despre felul în care venise îmbrăcată. Sylvia purta un elegant costum verde crud şi o bluză neagră pe gât care o arăta şi mai graţioasă decât era. Strălucea toată, de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-un salon de frumuseţe.

Jill se uită la îmbrăcămintea ei, care până atunci îi părea potrivită pentru o seară în care toată lumea se va plimba de colo-colo, va mânca frigărui şi va vorbi despre ce va vrea.

— Deci, te-ai hotărât să vii.

— Cuvintele şoptite au ajuns la urechea lui Jill imediat ce Bob şi Lucie s-au dus să discute cu Charles Goulding. Vorbele aveau şi ironie şi amuzament, iar lui Dean i se părea că-i face plăcere toată această scenă. Cât de multe a trebuit să înduri ca să iei o asemenea decizie?

Lui Jill nu-i venea să creadă. Se simţea luată prin surprindere, iar culoarea din obraji se intensifică.

— Te crezi foarte deştept, nu?

El schiţă un zâmbet amuzat. Până la urmă, gândi Jill, chiar era un bărbat îngâmfat.

— Crezi că poţi şi mai mult decât replica asta răsuflată? zise el încetişor. Sau poate te-ai pierdut atât de mult în faţa mea, încât nici măcar nu mai poţi gândi limpede?

Ea îşi ridică bărbia şi briza îi răvăşi o şuviţă de păr. I se păru că Dean îşi îndreptă privirea spre Sylvia, a cărei coafură rămânea intactă. Sentimentul inferiorităţii deveni atât de puternic încât Jill începu să se simtă foarte prost. Îşi ura hainele încă înainte de a se uita în jurul ei, ca să vadă că toată lumea era îmbrăcată asemănător cu ea. Era conştientă că avea bretonul răvăşit, nu era machiată şi parcă nici mâinile nu i se păreau în armonie cu restul corpului. Şi pentru că se simţea ca într-un loc nepotrivit, furia şi indignarea i-au împăienjenit ochii, şi, uitând că era unul dintre invitaţi şi că trebuia să se comporte politicos în faţa lumii de acolo, izbucni arogantă:

— Presupun că sunt răsuflată, pentru că nu mă duce mintea atât de mult încât să am de-a face cu oameni ca tine. Cred că ai fi mai fericit dacă te-ai întoarce la însoţitoarea ta atât de sofisticată. Culoarea din obraji atinsese cote maxime. Se uita la el clipind repede. Vocea ridicată a atras bineînţeles atenţia fratelui şi soţiei acestuia care şi-au întors capetele spre ea. Cum Charles plecase, cei doi se îndreptau acum spre ea şi Dean.

— S-a întâmplat ceva?

Dean o privea pe Jill cu ironie şi cu un zâmbet forţat. Era mai mult amuzat decât furios; părea să-i facă plăcere faptul că Jill se simţea prost şi spuse parcă dorind să înrăutăţească lucrurile:

— Nu e nimic, Bob. E doar Jill, care are iar o toană. Dacă aş fi fratele ei, aş învăţa-o minte.

O mică tăcere urmă, după care Lucie izbucni în râs. Jill se făcu şi mai roşie. Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi învăţat ea

minte, şi nu invers, gândi ea. Bob simţi că nu era locul lor acolo, aşa că-i spuse lui Lucie.

— Am văzut pe cineva acolo cu care vreau să vorbesc. Hai cu mine, dragă.

Dean izbucni în râs după ce se îndepărtară cei doi.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, zise el.

— Întrebare? repetă ea cu o voce de gheaţă.

— Te-am întrebat cât ţi-a luat să te decizi să vii.

— Ţi-am spus că vin de când m-ai invitat.

— După care ţi-ai schimbat părerea de câteva ori.

Jill nu mai ştiu ce să spună, aşa că Dean izbucni din nou în râs.

— Aşa e, zise Jill văzând că nu găseşte altceva să-i spună, aşa că se gândi să aleagă adevărul. Chiar am avut momente când eram indecisă.

— De ce?

Uitându-se spre locul unde era Sylvia cu unchiul ei, familia Drake şi alte persoane, Jill zise:

— Prietena ta se uită spre tine. N-aş vrea să te reţin. Dean o privi curios, dar de această dată fără ostilitate.

— O să mă duc la ea când voi dori eu, o informă el încet. Între timp, nu mai vreau să te văd ezitând. De ce te-ai decis atât de greu? Apoi, văzând că nu mai zice nimic: Dacă taci din politeţe, e cam târziu pentru asta. Nu crezi?

Jill nu mai spuse nimic. Dar mai adăugă după câteva clipe că ar vrea să se ducă la amicul ei dacă a terminat s-o facă de râs.

— Amicul tău? Nu mi-am dat seama că l-am invitat şi pe el în seara asta.

— Mă refer la Patrick, zise ea tăios.

— Ah… Patrick, celălalt prieten. Dar presupun că l-ai abandonat pentru… Care era numele tipului ăluia?

Ea îl privi neîncrezătoare.

— Nu cred că eşti genul de om care să uite numele persoanelor, zise ea încetişor. Şi apoi, fără să-şi dea seama

ce se întâmplă cu ea, se trezi luată de braţ şi dusă după nişte copaci care înconjurau grădina, unde erau feriţi de lumină.

— Acum, vrei să-mi spui de ce ai ezitat să vii?

Ea îl privi mirată, în timp ce-şi freca mâna de care el o prinsese fără milă.

— Nu te înţeleg. Deloc nu te înţeleg! dădu ea energic din cap, şi se smuci să plece, însă el o reţinu şi-i ceru furios:

— Răspunde-mi!

Ea îşi muşcă buza de jos, iar lacrimile începuseră s-o ardă. Era surprinsă de comportamentul lui brutal, dar cel mai mult o durea că nu-i dădea atenţia pe care o dorea ea. Dacă ar fi avut mintea destul de limpede, cu siguranţă şi-ar fi dat seama de ceea ce era deja destul de evident: că era ceva suspect în comportamentul lui Dean, un bărbat pe care îl credea arogant şi indiferent. El o mai scutură o dată, şi-i repetă ordinul.

— Bine. Îţi spun, zise ea. M-am gândit că n-ar fi bine să vin în seara asta, din cauza relaţiilor tensionate pe care le-am avut în ultima vreme. Înrâurirea ta faţă de mine a crescut şi ştii bine că m-ai inclus în invitaţie din cauză că erai obligat s-o faci. Ş-ştiam că n-ai dori să vin şi de aceea eram atât de indecisă. Îşi duse o mână la ochi cu care îşi şterse lacrimile, şi-şi coborî privirea. Nu voia să-i dea lui Dean satisfacţia că a reuşit s-o facă să plângă. Însă ştia că acum era deja prea târziu.

— Spui că am avut din nou neînţelegeri? Dându-i drumul, îşi aţinti ochii spre capul ei plecat. Şi zici că nu te voiam aici în seara asta?

— Sunt sigură că aşa e, îşi ridică ea privirea.

— Singura persoană de care eşti interesat este…

— Vocea lui Jill păli, pentru că în acel moment fata despre care vorbea apăruse în spatele lui Dean. Jill credea că trebuie să se fi gândit mult dacă e bine să apară şi se întreba cât auzise din conversaţia lor.

— Oh! Aici erai! exclamă ea entuziasmată. Te-am căutat peste tot, Dean! Ochii Sylviei o străpungeau pe Jill. Sper că n-am întrerupt nimic important. Voiam doar să-l găsesc pe Dean.

— Ei bine, zise Jill sarcastic, acum l-ai găsit. Şi zicând astea, se întoarse şi plecă repede cu capul sus.

Patrick veni spre ea imediat şi se îndreptară împreună spre locul unde se făcea grătarul, ca să mănânce ceva din preparatele delicioase pregătite acolo.

— Hai să stăm aici, sub copacul ăsta. Auzi, Jill, începu Patrick imediat după ce se aşezaseră, care-i treaba cu tipul ăsta, Clark? Tot oraşul a aflat că s-a îndrăgostit de tine.

Ea scrâşni din dinţi.

— El a împrăştiat zvonul ăsta peste tot. Nu e adevărat.

— Nu? Dar spune că e îndrăgostit de tine. Că te-a cunoscut în Anglia, unde ai şi fost, nu-i aşa?

— Da, acolo l-am cunoscut. Dar asta n-are nicio legătură cu zvonul pe care l-a împrăştiat.

— Zvon? zise el ridicând din sprâncene. Ai tot ieşit cu el, nu-mi spune că nu recunoşti nici lucrul ăsta!

— Am luat cina cu el o dată şi am prânzit împreună tot o dată, răspunse ea cu răceală. Nu poţi numi astea întâlniri.

Patrick dădu din cap, dar se citea pe faţa lui că era convins de zvonurile auzite. Oricum, n-a mai zis nimic şi între ei s-a aşternut tăcerea.

Jill se tot gândea la bârfele care circulau acum în oraş despre ea.

Dar nu se mai gândi prea mult la asta pentru că Bob şi Lucie împreună cu alţi câţiva prieteni, veneau spre ei. Dean şi Sylvia erau împreună, dar nu singuri, ci cu unchiul Sylviei şi cu familia Drake.

După un timp, o formaţie compusă din cinci persoane începu să cânte pe terasă şi câteva cupluri începură să danseze, printre care şi Dean împreună cu Sylvia, o pereche care se distingea dintre toţi prin perfecta armonie

cu care dansa, aşa că au atras privirile tuturor celor care nu erau pe ring.

— Doamne, cât e de frumoasă! Patrick avu această exclamaţie chiar în momentul în care o invita pe Jill la dans. S-au dus lângă ceilalţi, pe terasă, şi au început să danseze. Un zâmbet ciudat a apărut pe buzele lui Dean când o zări pe Jill pe ring; ea întoarse capul în direcţia opusă. Ce seară interminabilă! Oare va mai ajunge vreodată acasă? Niciodată nu va mai accepta vreo altă invitaţie de-a lui Dean! în mod sigur, asta era ultima ei vizită la Nyala Mount. Oftă când îşi aduse aminte de clipele minunate pe care le petrecuse aici împreună cu familia Fenwick. Dacă n-ar fi plecat, ea şi Dean nu s-ar fi cunoscut niciodată. Cam atâtea avea de zis despre destinul care-i încrucişase paşii cu cei ai lui Dean, făcând-o să fie astfel nefericită pentru tot restul vieţii. Jill ar fi vrut să-şi dea zece ani din viaţă, doar să aducă înapoi momentele în care inima n-o durea ca acum, ci era doar plină de admiraţie şi de iubire pentru ţara care ajunsese să fie pentru ea un monument de frumuseţe.

Bineînţeles că nu avea cum să nu-i treacă prin cap gândul unei posibile căsătorii între Dean şi Sylvia şi ştia că dacă se va întâmpla acest lucru, atunci cu siguranţă va trebui să plece pentru totdeauna din Africa.

Îşi aduse aminte şi de Clark, dar optimismul ei păli când aruncă o privire cuplului serii. Sylvia dansa foarte aproape de Dean, îl privea în ochi şi flirta cu el. Era clar că zvonul răspândit de Clark a fost fără folos. Sylvia nu părea să-i mai pese de vreun alt bărbat în afară de cel cu care dansa.

Într-un final, muzica se opri, iar cuplurile coborâră de pe terasă şi se împrăştiară pe peluză sau formară grupuleţe. Unii au început să mănânce, iar alţii să bea din vinul care avea o culoare atât de atrăgătoare datorită luminii lampioanelor.

Era o seară plăcută, cu o lună plină care strălucea deasupra tuturor. Jill se duse să se plimbe vrând să fie

singură pentru câteva momente. Dar nu avu noroc pentru că auzi nişte paşi în urma ei. Sylvia!

— Ah! Domnişoară Sharman! începu ea venind mai aproape. Chiar voiam să vorbesc puţin cu tine, şi acum uite că am ocazia. Te-am urmărit. S-a uitat în jur. Putem să stăm acolo, sub copacul acela înalt? îmi place atât de mult grădina lui Dean! E plină de surprize atât de plăcute! Uite, de exemplu piatra asta pe care ne vom aşeza.

— Ce vrei mai exact? o întrebă Jill, enervată de apariţia ei şi de faptul că o luase prin surprindere anunţând-o că vrea să-i spună ceva.

— E vorba despre tine şi Clark, începu ea şi Jill aşteptă interesată ce va urma. Mi-a zis că e îndrăgostit de tine. E adevărat?

Jill îşi aminti momentul când, după o conversaţie cu ea, îi întoarse cuvintele şi-i spusese lui Dean numai ce dorea ea. Aşa că deveni precaută.

— Nu prea înţeleg unde baţi, zise ea.

— Tu, domnişoară Sharman? pufni ea. Ce simţi pentru Clark?

— Logodnicul tău? Ce ar trebui să simt pentru el? Sylvia o străpungea cu privirea.

— Nu e logodnicul meu!

— El aşa mi-a spus. A venit aici pentru că vrea să se împace cu tine.

— Cu ce drept vorbeşti despre mine? Nu m-ar fi găsit niciodată dacă n-ai fi fost tu! Sylvia se aşeză, dar Jill rămase în picioare.

— N-am vorbit despre tine. Cel puţin nu intenţionat. Ţi-a fost menţionat numele ca logodnică a lui Clark, iar eu am spus că ştiu o fată cu numele ăsta aici. Era un nume neobişnuit, aşa că ne-am dat seama că era vorba despre tine.

— N-aveai niciun drept să-i dai lui Clark adresa mea de aici!

— Pot să te întreb ceva? zise Jill, ignorându-i vorbele. Sylvia dădu din cap absentă. Ai terminat-o cu Clark?

— Sigur că da!

— El crede că o să te întorci la el.

— Atunci, înseamnă că e nebun! Ce fată s-ar mai întoarce la el când ar şti că poate pune mâna pe un bărbat ca Dean? Ochii îi deveniră sticloşi; fixând-o pe Jill cu privirea, zise: Eu îl pot avea pe Dean, domnişoară Sharman, ştii bine asta. Aşa că poţi foarte bine să renunţi. Oh! Ţi-am auzit eforturile zadarnice mai devreme, când v-am întrerupt conversaţia. Dar chiar şi atunci, voiai să recunoşti că de mine e interesat, nu?

— Ai ascultat ce-am vorbit? Jill o privi uimită. Ce caracter josnic ai! Fata izbucni în râs.

— Eşti îndrăgostită de Dean. Dar, domnişoară Sharman, de ce nu te gândeşti că situaţia asta e totuşi convenabilă şi pentru tine. L-ai putea avea pe Clark fără prea mare bătaie de cap.

Din nou, Jill o privi şocată.

— Dacă nu mai ai şi altceva de zis, domnişoară de Courcy, eu plec, zise Jill.

— Mai am multe de spus. Şi după o pauză, continuă: Dean e al meu, domnişoară Sharman. Mă uimeşte că ai crezut că ar putea fi interesat de o femeie prost îmbrăcată ca tine. Ascultă-mi sfatul: pune mâna pe Clark cât mai e încă disponibil. Nu eşti aşa tinerică, din câte văd, iar aici e un loc în care nu se prea întrevăd mari posibilităţi de a mai pune mâna pe cineva.

Sylvia se opri, pentru că Jill deja se îndepărtase de ea şi dispăruse printre copaci.

După câteva ore, Jill stătea lângă Bob şi Lucie şi-l priveau cu toţii pe Dean, care-şi lua rămas-bun de la invitaţi. Maşinile au trecut una câte una pe alee, luminând-o.

— Nu plecăm şi noi? zise Jill care, dacă ar fi putut, ar fi fost printre primii plecaţi.

Sylvia se întorsese după ea la petrecere şi nu-i mai dăduse drumul lui Dean. Acesta a căutat-o de câteva ori cu privirea pe Jill, dar când o vedea, ea întorcea capul pentru că i se părea că o priveşte cu ironie. Dansase de câteva ori cu ea, dar comportamentul schimbat al lui Dean lăsase loc unui sentiment asemănător plictiselii. Din nou, Jill nu mai ştia ce să creadă şi simţea că dacă se plimbă puţin şi-şi limpezeşte gândurile, va găsi răspunsul. Dar nu fu aşa şi deveni nervoasă din cauza asta, aşa că ajunse la concluzia că e mai bine să se gândească la altceva mai puţin frustrant.

Şi-a adus aminte de Clark şi la cât de multe speranţe îşi făcuse şi cât de optimist se arătase. În curând, toate gândurile lui aveau să se năruie, pentru că acum era foarte puţin probabil ca Sylvia să-l lase pe Dean şi să se întoarcă la bărbatul care mai era încă logodnicul ei. Mai ales acum când Sylvia o sfătuise să pună mâna pe Clark. Dacă ei doi s-ar fi logodit, atunci Sylvia ar fi răsuflat uşurată, ştiind că nimic nu-i mai poate strica planurile.

Bob îi răspunse că ar trebui şi ei să plece; şi Jill observă că o privea ciudat pe Lucie. Lucie o privi zâmbind pe Jill, aproape râzând, după care întoarse capul. Oare de ce se purtau aşa? se întreba Jill.

Dean stătea şi o privea. Iar Bob şi Lucie priveau amuzaţi.

— Am ceva să-ţi arăt, Jill. Dean nu-i mai zise nimic, o luă pur şi simplu de mână şi o duse în casă înainte ca ea să-şi dea seama de ce se întâmplă. Încercă să scape din strânsoarea lui, dar nu reuşi.

— Bob şi Lucie? întrebă ea întorcând capul. Ei nu vin?

— Nu, draga mea, ei pleacă. Vocea îi era calmă. Jill se zbătu să plece, dar el o ţinea prea strâns de braţ. Auzi motorul furgonetei şi-şi dădu seama că Bob şi Lucie chiar plecau. Îl privi îngrijorată şi temătoare.

— Ce se întâmplă? Au plecat fără mine!

— Ce observaţie inteligentă, draga mea! Da. Au plecat

fără tine. La cererea mea.

— Dar...

— Eşti în siguranţă, zâmbi el amuzat. Dar ochii lui Dean o atrăgeau ca un magnet. Aveau o expresie pe care n-o mai întâlnise niciodată.

— Fratele tău nu te-ar fi lăsat aici dacă n-ar fi ştiut că am intenţii bune cu tine.

Ea îl privea, cu faţa palidă, chiar dacă pe dinăuntru inima îi bătea nebuneşte şi simţea că pluteşte de fericire. În momentele astea, îşi aduse aminte de părul care trebuie să-i fi fost ciufulit, aşa că îşi trecu o mână prin el ca să încerce să-l aranjeze. Dean o privi şi-i zâmbi. Îi dădu şuviţele rebele de pe faţă şi o aşeză pe un scaun.

— Dar de ce? De ce să mă părăsească Bob? reuşi ea să întrebe, cu toate că vocea îi era şoptită.

— Ca tu şi cu mine să lămurim nişte lucruri. Da, ştiu că te gândeşti că până mâine s-ar mai fi putut rezolva ceva, dar răbdarea mea a ajuns la limită. Nu te mai speria atât, copilă! zise el încruntat. O să te duc la ferma lui Bob mai târziu.

— Cred că deja se vor culca, murmură ea, simţindu-se extrem de prostuţă pentru că nu găsea nimic mai bun de zis în asemenea momente, când îşi simţea inima bătând nebuneşte, pentru că Dean o înconjura cu braţele lui puternice.

— Cu siguranţă. Dar Bob a promis că va lăsa uşa din faţă descuiată.

— Dar de ce? De ce e Bob implicat în asta? Corpul începu să-i tremure, iar gândurile îi erau răvăşite în cap, atât de răvăşite încât, credea ea, îşi imagina cu siguranţă că Dean ţinea la ea. Dar cum să se stăpânească dacă el o privea aşa? De fapt, n-ai nimic să-mi arăţi, nu? întrebă ea prosteşte, iar Dean schiţă un zâmbet amuzat.

— Trebuie să-i mulţumeşti pentru multe lucruri lui Bob. După care făcu o pauză, în timp ce ea îl privea perplexă. A

considerat că era timpul să dezvăluie secretul.

— Secretul?

— Clark, zise el brusc şi ochii îi străluceau, aşa cum Jill nu-i mai văzuse niciodată.

— Vrei să spui că Bob ţi-a spus de ce a venit Clark aici?

— Exact.

— Dar i-am spus că trebuie să păstreze secretul…

— Vocea i-a devenit din ce în ce mai joasă şi înghiţi în sec când văzu că Dean începea să se înfurie.

— I-ai explicat totul lui Bob, izbucni Dean, dar când ţi-am cerut să-mi explici te-ai enervat şi mi-ai strigat să-mi văd de treaba mea!

— Nu, Dean, negă ea în grabă. Nu ţi-am spus chiar să-ţi vezi de treaba ta.

Ochii verzi străluciră. Nu era nimic care să semene a dragoste în ei.

— Dacă ai de gând să despici firul în patru, o ameninţă el cu voce joasă, o să-ţi dau ce trebuia să-ţi dau de mult. Adu-ţi aminte că acum eşti la mâna mea. Şi ca să se facă mai bine înţeles, închise uşa care ducea la terasă şi trase draperiile, închizând şi luna frumoasă de afară în spatele lor. Începu să vorbească certând-o că-l lăsase pe Clark să răspândească acel zvon şi că se lăsase folosită de el de la început.

— Îmi părea rău pentru el. Zise ea drept scuză.

— Pentru el, dar nu pentru mine!

Îşi ridică bărbia din obişnuinţă şi pentru o clipă simţi că reveniseră la timpul când nu reuşeau deloc să se înţeleagă.

— Tu nu aveai nevoie de milă! Te bucurai de fiecare moment petrecut în compania Sylviei.

Urmă o scurtă tăcere timp în care Jill se înroşi atât de mult încât îşi trădă gelozia care o măcina. Văzând-o, Dean începu să zâmbească amuzat, aşa cum făcuse mai devreme, în cursul aceleiaşi seri.

— Atitudinea ei contrasta atât de mult cu a ta, răspunse

el calm. Manierele îi erau mai elegante.

N-a fost niciodată atât de nepoliticoasă încât să-mi spună că sunt îngâmfat şi plin de mine.

— Atunci – i-o întoarse ea înţepată –, înseamnă că n-ai făcut-o niciodată răutate, cum m-ai făcut pe mine.

— Spun doar adevărul.

— În cazul ăsta – zise ea – mai bine m-ai duce acasă. Pentru că sunt sigură că nu vrei... dar nu reuşi să termine, deoarece, Dean se repezi la ea, o luă în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei într-un sărut lipsit de tandreţe: sălbatic, posesiv, dominator.

— Nu te-am adus aici să ne certăm, zise el când îşi dezlipi buzele de ale ei. O să ne putem certa oricât când ne vom căsători.

— Să ne căsătorim...? Ochii căprui îl priviră curioşi. Dean, vorbeşti serios?

El o privi drăgăstos. Jill mai dorea un sărut, chiar dacă buzele îi fuseseră rănite de cel dintâi.

— Ştii prea bine că vorbesc serios, clătină el din cap ca să pară mai convingător. Ne-a fost scris să ne întâlnim şi dacă ar fi fost după mine, am fi fost căsătoriţi la o lună după venirea mea aici.

— Dean, îl privi ea rugătoare, mi-aş fi dorit să fi ştiut. Bob mi-a spus că mă credeai dră-drăguţă.

El o privi zâmbind.

— Am zis chiar mai mult de atât, dacă îmi amintesc bine. Oricum, nu mai contează. După o pauză, zise: Cum de nu ţi-ai dat seama când ţi-a spus Bob că te iubeam?

— Poate deoarece, credeam că un bărbat ca tine nu se poate îndrăgosti atât de repede, zise ea după ce se mai gândi puţin. Şi apoi, după ce a sosit Sylvia, m-am gândit că poate te-ai îndrăgostit de ea.

El dădu din cap dezaprobator.

— Chiar m-ai vedea lângă o fată superficială ca ea?

Jill nu răspunse nimic, dar dădu din cap absentă, pentru

că singurul lucru care conta acum era că se afla în braţele lui Dean, cu capul pe pieptul lui, simţindu-se mai bine ca niciodată. Cu degete tandre şi senzuale, Dean i-a ridicat capul şi a sărutat-o din nou. Ea oftă de plăcere şi el râse uşor.

— Draga mea, murmură el, te iubesc! rosti ultimele cuvinte atât de suav, încât se cuibări şi mai mult la pieptul lui. Ar trebui să te duc acasă, draga mea, şopti el, dar imediat după ce spuse acestea o aşeză pe canapea şi o strânse în braţe. Apoi au stat îmbrăţişaţi, şi şi-au clarificat toate neînţelegerile fără să se mai certe. Dean mai era încă puţin supărat că Jill îl lăsase pe Clark să mintă în ziua când se cunoscuseră şi-i spusese că ea îl invitase în Africa.

— Dacă aş fi ştiut că ţii la mine, n-aş fi permis să te rănească cineva. Dar la momentul ăla nu puteam să-l demasc pe Clark. Aşteptă puţin şi neprimind niciun răspuns, adăugă, de data asta rugătoare: Clark auzise că ai ieşit cu Sylvia cât timp am fost eu în Anglia.

— Tot timpul?

— Se încruntă el.

— Am scos-o la cină într-o seară şi am întâlnit-o apoi la o petrecere pe care a dat-o Charles. Cred că asta e cam tot. Dar cum de i-a trecut prin cap că am fost cu ea tot timpul?

— Nu ştiu. Oricum, nu contează, se gândi ea, aşa că nu mai insistă. Dar l-a întrebat după un timp. Îţi părea rău pentru Sylvia?

— Bineînţeles, oricărui bărbat îi părea rău.

— Acum ştii că n-are nevoie de milă şi că niciodată n-a avut. Jill nu s-a putut abţine să nu spună asta, iar Dean începu să râdă şi-i zise că era din nou rea, iar ea se înroşi în obraji şi era atât de drăguţă, încât Dean aproape că o sufocă îmbrăţişând-o.

— Dacă mă crezi rea, zise ea, de ce vrei să mă iei de soţie?

— Ca să mă distrez vindecându-te. O să fac un băţ pentru

fiecare remarcă de-a ta afurisită.

Jill râse şi-şi îngropă capul la gâtul lui.

— Eram atât de geloasă pe ea! Chiar şi în seara asta ai fost cu ea peste tot, zise ea privindu-l în ochi.

— Când anume ţi-a spus Bob de Clark şi Sylvia?

La telefon, în după-amiaza asta. Auzise un zvon despre voi doi şi şi-a închipuit că de asta ne-am certat. Aşa că s-a decis să-mi spună totul şi mi-a mai zis că e foarte sigur că eşti îndrăgostită de mine.

— Dar dacă ştiai asta încă de la începutul serii, de ce i-ai acordat Sylviei toată atenţia ta?

— La început n-am stat doar cu ea, îi aminti el, după care îi spuse că imediat după cele auzite de la Bob, a vrut să aibă un moment de intimitate cu ea ca să clarifice întreaga situaţie, aşa că o dusese în pădurice, unde puteau fi singuri. Dar tu n-aveai chef de o scenă romantică, continuă amuzat, şi oricum, am fost întrerupţi. Dar am tot încercat să te caut din priviri şi să te fac să vezi ce simţeam, dar tu-mi întorceai spatele mereu, aşa că de ciudă, cred, i-am acordat Sylviei întreaga mea atenţie.

Jill îşi muşcă buzele, dându-şi seama că şi ea greşise.

— Dacă te consolează cu ceva, să ştii că am trecut prin clipe grele. Zicând acestea, Dean o ţinu şi mai strâns în braţe, şi-i săruta buzele atât de tandru, încât Jill simţea că pluteşte.

— Nu mă consolează cu nimic, dragostea mea. Tot ce vreau e să te fac fericită. Doar asta vreau.

Ea îi zâmbi drăgăstos.

— Pentru că ştii că dacă eşti îndrăgostit eşti fericit – zise ea, iar el continuă:

— Eşti fericit iubind… şi fiind şi tu, la rândul tău, iubit.

Ea se aruncă în braţele lui şi-i simţi inima care bătea la fel de nebuneşte ca a ei. Gândurile îi erau învălmăşite. Îşi aminti clipele când încerca în zadar să-l facă pe Dean să înţeleagă că Clark nu era prietenul ei, şi alte incidente care

au apărut în calea fericirii lor. Mâine, se decise ea somnoroasă, ea şi cu Dean vor mai purta o conversaţie, dar de data asta mai lungă, ca să rezolve şi ultimele neînţelegeri. Dar deocamdată era mulţumită că se putea odihni în braţele lui şi că-l putea simţi atât de aproape de ea.

— Draga mea, zise el după câteva momente în timp ce-i săruta buzele, e timpul să te duc acasă.

— Trebuie? Cuvintele i-au ieşit de pe buze înainte să-şi dea seama ce spune şi se înroşi toată.

Dean râse şi o tachină:

— Şi eu simt la fel, dragostea mea, dar cred că ar trebui să respectăm cuvântul pe care i l-am dat fratelui tău, să te duc acasă după ce ne-am rezolvat toate neînţelegerile.

Făcu o pauză să vadă dacă ea avea ceva de zis, dar Jill, roşind şi mai tare, găsi refugiu în haina lui. El i-a ridicat capul şi a privit-o în faţă.

— În mai puţin de o săptămână vom fi căsătoriţi, draga mea. Îţi convine?

Ea încercă să spună ceva, dar simţi un nod în gât care nu-i dădea voie, aşa că încuviinţă din ochi, ceea ce era uşor, pentru că i se putea citi în privire toată dragostea pe care o simţea pentru el.

Mână în mână, ieşiră pe terasă. Deasupra lor încă mai strălucea luna, iar din sălbăticie parcă venea muzica naturii. Palmierii din grădină parcă dansau pe ritmul brizei care venea încetişor, umplând aerul cu parfumul florilor de noapte.

— Africa, ţara mea! zise Jill încet, şi cu mâna ei mică în cea a iubitului, se îndreptară împreună spre maşină.

Sfârşit